NEW YORK TIMES BESTSELLER

MAXIMUM RIDE

ȘCOALA S-A TERMINAT…
PE VECI!

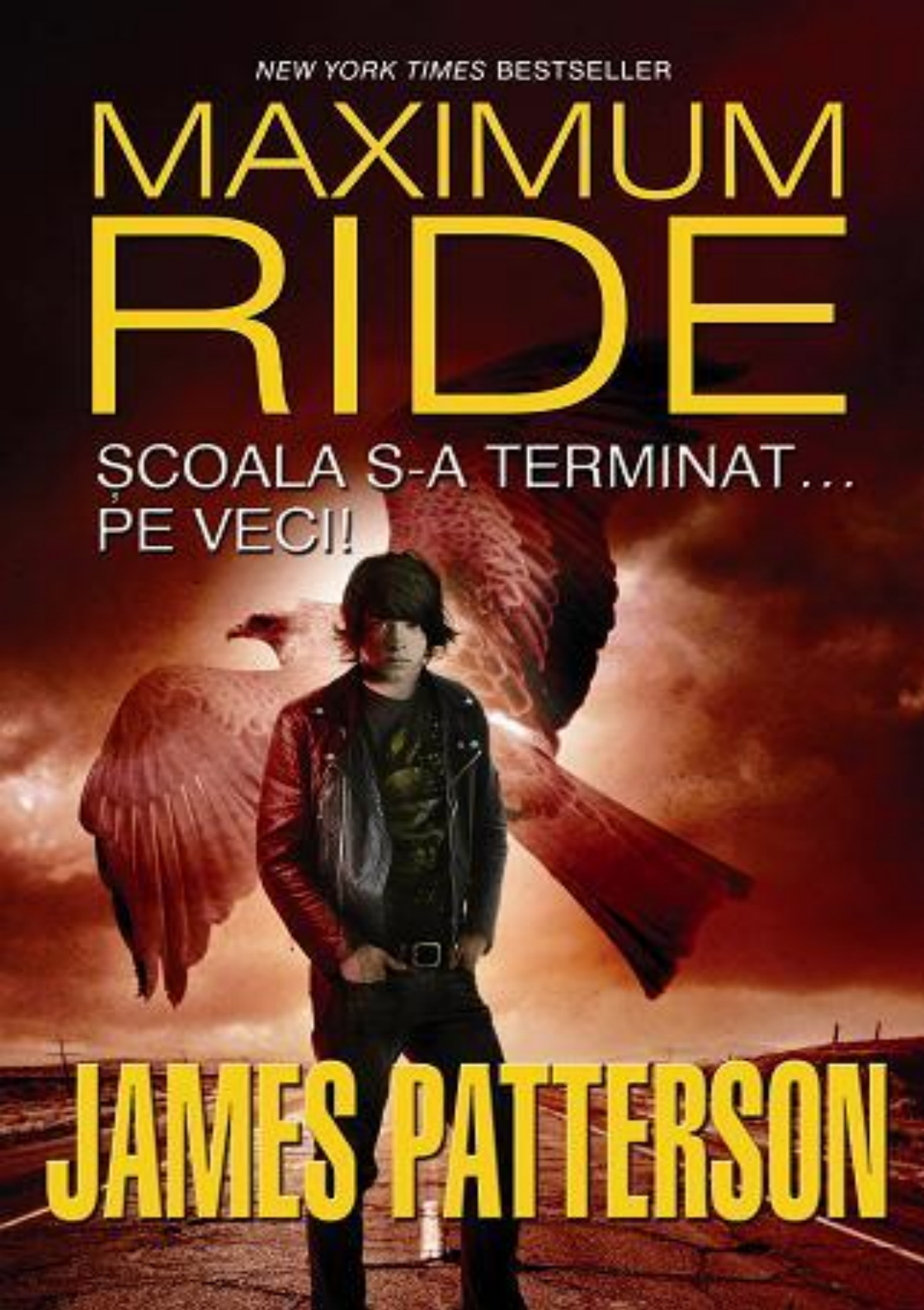

JAMES PATTERSON

James Patterson

Maximum Ride 2

Şcoala s-a terminat...pe veci!

V.1.0

Cuprins

PARTEA 1 8
FĂRĂ PĂRINȚI, FĂRĂ ŞCOALĂ, FĂRĂ REGULI 8
1 8
2 11
3 13
4 15
5 17
6 19
7 22
8 25
9 28
10 30
11 32
12 35
13 36
14 39
15 43
16 46
17 49
18 52
19 54
20 57
21 60
PARTEA A 2-A 62
PARADIS SAU ÎNCHISOARE? 62
22 62
23 64
24 67
25 69
26 72
27 74
28 75
29 77
30 79

31 81
32 84
33 86
34 88
35 89
36 92
37 93
38 96
39 98
PARTEA A 3-A 100
ÎNAPOI LA ŞCOALĂ (LA CEA NORMALĂ) 100
40 100
41 102
42 103
43 104
44 106
45 110
46 112
47 114
48 116
49 117
50 119
51 121
52 123
53 125
54 127
55 130
56 133
57 135
58 137
59 138
60 141
61 146
62 148
63 150
64 153

65 155
66 157
67 159
68 160
69 162
70 164
71 167
72 169
73 171
PARTEA A 4-A 175
NICĂIERI NU-I CA ACASĂ 175
74 175
75 178
76 180
77 183
78 186
79 189
80 191
81 194
82 202
83 203
84 205
85 207
86 210
87 212
88 214
89 216
90 218
91 220
92 223
93 224
94 228
95 231
PARTEA A 5-A 233
RELUÂND SALVAREA LUMII 233
96 233

97 235
98 238
99 241
100 245
101 247
102 250
103 252
104 254
105 257
106 259
107 261
108 264
109 267
110 270
111 272
112 274
113 275
114 277
115 279
116 282
117 285
118 288
119 289
120 292
121 294
122 296
123 297
124 300
125 303
126 304
127 307
128 309
129 311
130 312
131 314
132 317

133 319
134 321
135 323
136 325
137 326
138 328
139 330
140 332
141 333
EPILOG 335
142 335

PARTEA 1

FĂRĂ PĂRINȚI, FĂRĂ ŞCOALĂ, FĂRĂ REGULI

1

Vijelioşi, năpustindu-ne în picaj, avântându-ne în înalt, plutind pe curenții de aer – nu-i nimic mai grozav ca asta. Pe distanță de kilometri în jur eram singurele prezențe în spațiul infinit, deschis, albastru curat al cerului. Vrei o doză de adrenalină? Încearcă să-ți strângi aripile, intrând într-un picaj pe o lungime de un kilometru şase sute, direct în jos, pentru ca apoi *vâjjjj*! Desfaci aripile, pui laba pe un curent de aer, ca un pitbull, şi te ții de cursa vieții tale. Doamne, *nimic* nu-i mai grozav ca asta, mai distractiv, mai incitant.

OK, eram nişte ciudățenii de mutanți, fugeam mâncând pământul, dar, prietene, zburam – şi există un motiv pentru care oamenii au visat întotdeauna să zboare.

— Oh, Doamne! a exclamat Gasman entuziasmat, arătând ceva cu degetul. Un OZN!

Am numărat până la zece. Nu exista nimic în direcția arătată de Gasman. Ca de obicei.

— A fost distractiv în primele cincizeci de ori, Gazzy, am zis. Dar s-a răsuflat deja.

A bombănit ceva la câteva bătăi de aripă depărtare de mine. Nu există aşa ceva, adică simțul umorului la un copil de opt ani.

— Max? Cât mai e până ajungem în DC[1]? a întrebat Nudge, trăgându-se mai aproape de mine.

Arăta obosită, pentru că avusesem cu toții o zi lungă şi urâtă. Ei bine, *o altă* zi urâtă dintr-un şir lung de zile urâte. Dacă aş avea parte de vreo zi lejeră, normală, probabil că mi s-ar face frică.

— Încă o oră? Una şi jumătate? mi-am dat cu presupusul.

Nudge n-a mai spus nimic. Am aruncat o ocheadă spre

[1] Washington, DC – Districtul Columbia, pentru a se deosebi de statul Washington.

restul stolului meu. Fang, Iggy şi cu mine ne ţineam bine, însă eram şi plini de energie. Adică, şi cei mai tineri aveau energie, mai ales în comparaţie cu piticaniile drăgălaşe de oameni normali. Dar chiar şi ei cedau, în cele din urmă.

Iată cum stă treaba pentru oricine-i nou-venit în această aventură. Suntem şase: Angel, care are şase ani; Gasman, opt ani; Iggy, paisprezece ani, şi orb; Nudge, unsprezece ani; Fang şi cu mine (Max), care avem paisprezece ani. Am evadat din laboratorul unde am fost crescuţi, ni s-au dat aripi şi alte diverse puteri. Ne vor înapoi, foarte mult. Însă noi n-avem de gând să ne întoarcem. Niciodată.

L-am mutat pe Total în mâna cealaltă, bucuroasă că nu cântărea mai mult de vreo nouă kilograme. Animalul s-a ridicat puţin, apoi s-a întins de-a lungul braţului meu şi s-a culcat la loc, vântul răscolindu-i blana neagră. Voiam un câine? Nu. Aveam nevoie de vreun câine? La fel, nu. Eram şase copii care fugeam să ne salvăm pielea, care nu ştiau nici când vor mânca data viitoare. Ne puteam noi permite să hrănim un câine? Să aşteptăm după el – *nu*.

— Eşti bine?

Fang se aşează lângă mine. Aripile lui erau întunecate şi aproape că nu produceau niciun zgomot, la fel ca întreaga lui fiinţă.

— La ce te referi? l-am întrebat.

Vreau să spun, a fost chestia cu migrena, cu cipul, *vocea-constantă-din-capul-meu,* rana de glonţ care mi se vindeca...

— Poţi fi mai explicit?

— După uciderea lui Ari.

Mi-a stat inima-n piept. Numai Fang putea tăia în carne vie, în acest fel. Numai Fang mă cunoştea atât de bine şi putea merge atât de departe.

Pe când fugeam din Institut, la New York, Eliminatorii şi halatele albe s-au arătat şi ei, bineînţeles. *Doamne fereşte* să ne fi ieşit o fugă curată. Eliminatorii, dacă n-o ştiai deja, sunt nişte creaturi asemănătoare lupilor, care ne vânează de când am scăpat din laborator sau Şcoală, cum îi spunem noi. Unul dintre Eliminatori a fost Ari. Ne-am luptat ca şi înainte, şi, dintr-odată, fără nicio avertizare, m-am trezit stând pe

pieptul lui, holbându-mă în ochii lui morți, în vreme ce gâtul îi stătea într-un unghi absolut nefiresc.

Asta se întâmplase cu douăzeci şi patru de ore în urmă.

—A trebuit să alegi: ori tu, ori el, a rostit Fang calm. Mă bucur că te-ai gândit la tine.

Am oftat prelung. Eliminatorii simplificau totul: nu aveau niciun fel de probleme să ucidă, aşa că şi tu trebuia să renunți la orice fel de inhibiții legate de asta. Însă Ari a fost altfel. L-aş fi recunoscut oriunde, mi-1 aminteam tot ca pe un băiețel, pe vremea când eram la Şcoală, îl cunoşteam bine.

În afară de asta, mai era şi acel ultim urlet înfiorător, scos de tatăl lui Ari, Jeb, care se tot rostogolea în urma mea, în timp ce zburam prin tuneluri:

— Ți-ai ucis propriul frate.

Desigur, Jeb era un intrigant mincinos şi viclean, aşa că s-ar putea să fi încercat doar să mă rănească, însă durerea lui, după ce-şi găsise fiul mort, a părut sinceră.

Şi, cu toate că-l detestam şi-l disprețuiam pe Jeb, încă mă mai simțeam de parcă aş fi avut o nicovală pe piept.

A trebuit s-o faci, Max. Tu depui acum eforturi pentru fapte mult mai bune. Nimic nu-ți poate sta împotrivă. Nimic nu trebuie să-ți stânjenească misiunea pe care o ai, salvarea lumii.

Am inspirat încă o dată adânc, cu fălcile încleştate. *Doamne, Voce. Mai rămâne doar să-mi spui că pentru a face o omletă trebuie să sparg nişte ouă.*

Am oftat. Da, am o Voce în cap, vreau să spun, alta decât a mea. Sunt destul de sigură că, dacă te apuci să cauți cuvântul *țicnită* prin dicționare, dai de poza mea. Încă o caracteristică amuzantă din pachetul meu de copilă-pasăre-mutantă-ciudată.

— Vrei să-l iau eu? m-a întrebat Angel, arătând spre câinele din brațele mele.

— Nu, e bine aşa, am zis.

Total cântărea aproape jumătate cât Angel, nu-mi dădeam seama cum de-l cărase ea atât de departe.

— Ştiu, am spus, luminându-mă la față. O să-l ia Fang.

Am dat mai tare din aripi şi m-am înălțat deasupra lui Fang, aripile noastre bătând în acelaşi ritm.

— Poftim, am spus, lăsându-l în jos pe Total. Ia un câine.

Un fel de terier scoțian, după mărime şi aspect, Total a şovăit câteva clipe, apoi s-a aşezat repede în brațele lui Fang. L-a lins puțin, iar eu a trebuit să-mi muşc buzele ca să nu chicotesc văzând expresia lui Fang.

Am accelerat puțin, ieşind în fața stolului, simțind un freamăt care-mi depăşea oboseala şi apăsarea după cele întâmplate. Ne îndreptam spre un nou teritoriu şi, de data asta, chiar s-ar putea să ne găsim părinții. Scăpasem din nou

de Eliminatori şi de halatele albe – foştii noştri „păzitori”. Eram cu toții împreună şi nimeni nu avea vreo rană gravă. În acest scurt răgaz, mă simțeam liberă şi puternică, ca şi cum de-abia începusem totul. Îi *vom* găsi pe părinții noştri, simțeam asta.

Simțeam... M-am oprit, încercând să definesc senzația.

Mă simțeam, cumva, optimistă. În pofida celor petrecute până acum.

Optimismul este o supraestimare, Max, a zis atunci Vocea. *E mai bine să te confrunți direct cu realitatea.*

M-am întrebat dacă Vocea putea vedea, din interior, cum îmi dădeam ochii peste cap.

3

Se întunecase cu câteva ore în urmă. Ar fi trebuit să audă deja. Înspăimântătorul Eliminator mergea în sus şi-n jos prin micul luminiş, când, dintr-odată, zgomotul sarcinilor electrostatice din capsula din ureche îl făcu să se strâmbe. Apăsă capsula receptorului şi aşteptă.

Ceea ce auzi îl făcu să zâmbească, în pofida faptului că se simţea ca naiba şi clocotea de furie.

Unul dintre oamenii lui îi văzu expresia şi le făcu celorlalţi semn să facă linişte. Dădu din cap, spuse: „Am înţeles" în microfon şi-şi scoase transmiţătorul. Privi spre trupa lui.

— Am primit coordonatele, zise.

Încercă să reziste imboldului de a-şi freca mâinile de bucurie, însă nu reuşi.

— Au luat-o spre sud-sud-vest şi au trecut de Philadelphia acum treizeci de minute. Directorul a avut dreptate, se duc la Washington, DC.

— Cât e de sigură informaţia? întrebă unul dintre Eliminatori.

— Chiar de la sursă, spuse el, începând să-şi verifice echipamentul.

Îşi roti umerii, strâmbându-se, apoi înghiţi un analgezic.

— Ce sursă? făcu un alt Eliminator, ridicându-se şi fixându-şi la un ochi dispozitivul pentru vederea pe timp de noapte.

— Să zicem că-i informaţie din interior, explică liderul Eliminatorilor, încântat de bucuria din propria sa voce.

Îşi simţea pulsul accelerându-se de nerăbdare, iar degete-i tânjeau să se strângă pe gâtul vreunui prizărit de copil-pasăre. Apoi începu să se *transforme,* privindu-şi mâinile.

Fragila piele omenească fu acoperită, foarte curând, de o blană aspră; ghearele zimţate ieşiră din vârful degetelor. Transformarea l-a durut la început; ADN-ul lui lupesc nu părea să fi fost transplantat chiar perfect în celulele stem, ca la alţi Eliminatori. Aşa că rămăseseră unele ciudăţenii de

rezolvat, o perioadă de tranziție dură şi dureroasă, prin care trebuia să treacă.

Însă nu se plângea. Se compensa totul în momentul când va pune ghearele pe Max şi-i va lua viața pe loc. Îşi imagina expresia de surpriză de pe fața ei, cum se va zbate. Apoi va privi cum lumina vieții păleşte în frumoşii ei ochi căprui. Nici prin cap nu-i va trece cât de apetisantă putea fi atunci. Nu-l va privi disprețuitoare sau, chiar mai rău, să-l *ignore*. Doar pentru că nu era şi el un mutant ciudat, ca şi ei, n-a însemnat nimic pentru ea. Singurul lucru care-o interesa era stolul şi numai stolul. Asta era tot ce-l preocupa şi pe tatăl lui, Jeb.

Odată ce Max va muri, lucrurile se vor schimba. Iar el, Ari, va deveni fiul perfect. *S-ar întoarce şi din morți pentru asta.*

4

Pe la asfinţit, traversasem deja o bună parte din Pennsylvania şi două limbi de ocean se întindeau sub noi, între New Jersey şi Delaware.

— Ia uitaţi-vă la asta, copii! învăţăm geografie! a strigat Fang cu prefăcută emoţie.

Din moment ce nu mersesem niciodată la şcoală, mare parte din tot ce învăţasem se datora televizorului sau internetului. Iar în aceste zile şi micuţei Voci atotcunoscătoare din capul meu.

Curând, vom ajunge deasupra Washingtonului. Unde se cam termina şi planul meu. Pentru noaptea asta, tot ceea ce mă preocupa era legat de mâncare şi un loc de dormit. Mâine, voi avea timp să studiez informaţiile pe care le luasem de la Institut. Am fost atât de încântată când am spart codul de la computerele Institutului. Pe ecran se perindaseră pagini întregi de informaţii despre părinţii noştri. Am reuşit să printez o parte dintre ele, înainte de a fi întrerupţi.

Cine ştie, poate că mâine, pe vremea asta, vom fi în pragul unei case, pe cale să ne întâlnim faţă-n faţă cu părinţii care ne-au pierdut cu atât de mult timp în urmă. Gândul acesta m-a făcut să simt fiori pe şira spinării.

Eram obosită. Cu toţii eram obosiţi, aşa că, atunci când am făcut o întoarcere automată la 360 de grade şi-am văzut un nor ciudat şi întunecat îndreptându-se spre noi, geamătul meu a fost foarte profund şi sincer.

— Fang! Ce-i asta? În urma noastră, în direcţia orei zece.

A verificat şi el, după care s-a încruntat.

— E prea rapid pentru a fi un nor de furtună. Prea mic, prea tăcut, pentru o formaţiune de elicoptere. Nici păsări nu sunt... e prea inegal.

S-a uitat la mine.

— Mă dau bătut. Ce-i asta?

— Necazuri, am răspuns sumbră. Angel! Dă-te la o parte. Fraţilor, treziţi-vă! Avem însoţitori!

Ne-am întors pentru a înfrunta *orice* venea spre noi. Repede!

— Maimuțe zburătoare? a lansat şi Gasman o presupunere. Ca în *Vrăjitorul din* Oz?

Atunci mi-am dat seama.

— Nu, am răspuns încordată. Mult mai rău. *Eliminatori zburători.*

Mda. Eliminatori zburători. Aceşti Eliminatori aveau aripi, ceea ce constituia un pas înainte, nou şi periculos în ceea ce-i privea. Pe jumătate lupi, pe jumătate oameni, iar acum aveau aripi de pasăre? Nu putea fi o combinaţie fericită. Şi se îndreptau spre noi cu aproape o sută treizeci de kilometri pe oră.

— Eliminatori, versiunea 6.5, a comentat Fang.

Rupeţi formaţia, Max. Gândeşte tridimensional, a spus atunci *Vocea mea.*

— Despărţiţi-vă! am ordonat. Nudge! Gazzy! Direcţia orei nouă! Angel, sus de tot. Mişcă-te! Iggy şi Fang, flancaţi-mă de jos! Fang, scapă de câine!

— Nuuuuu, Fang! a scâncit Angel.

Eliminatorii au încetinit, în vreme ce noi ne-am împrăştiat, iar aripile lor uriaşe şi care păreau greoaie băteau din greu aerul. Acum era aproape întuneric beznă, fără lună sau luminile oraşului dedesubt. Cu toate astea, încă le puteam distinge dinţii, colţii lor ascuţiţi, rânjetele pofticioase. *Erau la vânătoare, sosise vremea distracţiei!*

Iată-ne, mi-am zis, simţind un val de adrenalină gonind prin inimă. M-am aruncat asupra celui mai mare, legănându-mi picioarele sub mine ca să-l izbesc în piept. S-a întors pe spate, dar s-a redresat rapid şi s-a îndreptat din nou spre mine, cu ghearele sfâşiind aerul.

Mi-am ferit capul, simţindu-i laba şuierând nu departe de faţă. M-am răsucit brusc, chiar la timp pentru a primi un pumn greu şi păros drept în cap.

Am pierdut rapid trei metri din altitudine, apoi am sărit din nou la bătaie.

Cu coada ochiului, l-am văzut pe Fang lovindu-l pe Eliminator cu ambele palme peste urechile păroase. Eliminatorul a scos un urlet, ţinându-se de cap, şi a început să piardă din altitudine. Fang l-a băgat pe Total *în rucsacul lui.* S-a pus la adăpost prin rostogolire, iar eu i-am luat locul,

lovindu-l în gură pe alt Eliminator, printr-o lovitură laterală devastatoare. L-am prins de unul din brațe şi i l-am răsucit violent la spate. Era mai greu în văzduh, dar, până la urmă, am auzit un *poc* puternic.

Eliminatorul a urlat şi-a picat, înclinându-se într-o parte în coborâre, până când s-a redresat şi s-a îndepărtat zburând chinuit, cu un braț atârnat.

Deasupra mea, un Eliminator a repezit o lovitură spre Nudge, însă ea s-a ferit din calea lui.

Max? Mărimea nu înseamnă totul, a rostit Vocea.

6

M-am prins! Eliminatorii erau mai mari şi mai grei, aripile lor aproape de două ori mai lungi decât ale noastre. însă în aer, acestea însemnau un adevărat handicap. Gâfâind, m-am eschivat când un Eliminator şi-a aruncat spre mine un picior încălțat în cizmă neagră, lovindu-mă în coaste, dar nu prea tare. M-am repezit la el şi i-am administrat una dintre loviturile mele crâncene, făcându-i capul să zvâcnească într-o parte, apoi m-am repliat repede, în afara razei lui de acțiune. În comparație cu Eliminatorii, noi eram nişte viespi agile şi periculoase, în vreme ce ei erau ca nişte vaci zburătoare, greoaie, încete şi neîndemânatice. Doi Eliminatori au pornit într-o acțiune împotriva mea, dar am țâşnit drept în sus, ca o săgeată, tocmai bine ca ei să se izbească unul de altul.

Am râs când l-am zărit pe Gazzy făcând o rostogolire completă, ca un avion de vânătoare, lovindu-1 pe un Eliminator în falcă din răsucire. Eliminatorul a lansat şi el o lovitură zdravănă, nimerindu-1 pe Grazzy în şold, dar Grazzy a sărit într-o parte, apoi a ripostat cu o lovitură laterală, țintind mâna Eliminatorului şi rupându-i-o.

Cât de mulți erau? N-aş fi putut spune; totul se întâmplase prea brusc. Zece?

Nudge, a spus Vocea mea, apoi am auzit-o pe Nudge strigând.

Un Eliminator îi cuprinsese şoldurile cu brațele, iar colții lui se îndreptau spre gâtul fetei. Dinții tocmai începuseră să-i zgârie pielea, când am picat peste el de deasupra. Mi-am încolăcit un braț pe gâtul lui şi-am smucit puternic, auzindu-1 cum se îneacă şi se sufocă. Apucându-mi încheietura cu cealaltă mână, am tras şi mai tare, până când i-a dat drumul lui Nudge, lăsând-o să se îndepărteze de el.

— Dispari! i-am strigat lui Nudge, care, tuşind, s-a îndepărtat de zona de luptă.

Eliminatorul meu încă se mai zbătea, dar dădea semne de oboseală.

— Tu mai bine ți-ai lua gașca de-aici, am mârâit în urechea lui. Vă facem praf cururile voastre păroase.

— Ai să cazi acum, am auzit-o pe Angel spunând, pe un ton absolut normal.

Mi-am întors capul ca s-o văd privindu-l cu un aer foarte concentrat pe un Eliminator care părea complet nedumerit, paralizat. Angel şi-a mutat privirea spre apa întunecată de jos. în ochii Eliminatorului s-a cuibărit frica, iar aripile i s-au pliat. A căzut ca un bolovan.

— Devii tot mai înfricoşătoare, ştii asta? i-am spus lui Angel şi nu prea glumeam.

Vreau să zic, să faci un Eliminator să cadă din cer *doar spunându-i asta...* uau!

Şi Iggy, s-a auzit Vocea. M-am îndepărtat ca să-l ajut pe Iggy, aflat într-o încleştare corp la corp cu un alt Eliminator.

— Ig! am strigat, în vreme ce el îl apuca pe Eliminator de cămaşă.

— Max, *şterge-o de-aici!* a răcnit Iggy, dând drumul cămăşii, lansându-se într-o cădere rapidă, fără a mai putea fi atins.

Am mai avut timp doar să zic *oh!* şi micul dispozitiv exploziv pe care Iggy i-l băgase Eliminatorului sub cămaşă a detonat, făcându-i o gaură urâtă în piept. Urlând, Eliminatorul a intrat într-un picaj abrupt.

Dar cum reuşise oare Iggy să care cu el o rezervă de explozibil, pare-se inepuizabilă, fără să-mi fi dat nici măcar de bănuit? M-a prins pe picior greşit.

— Eşti... un... frigider... cu... aripi, a icnit Fang, lovind din greu un Eliminator, cu fiecare cuvânt rostit. Suntem... nişte... balerini... ciudați.

Trage adânc aer în piept, Max, a zis atunci Vocea mea, şi m-am supus fără crâcnire.

În acel moment, am simțit o lovitură în spate, între aripi, care mi-a tăiat respirația. M-am rostogolit, cu burta-n sus, folosind aerul pe care tocmai îl inspirasem, încercând să sorb şi mai mult. Răsucindu-mă, mi-am împins ambele picioare în afară, într-o lovitură zdravănă direct în fața Eliminatorului, apoi am încremenit, şocată. *Ari!*

S-a rostogolit înapoi, iar eu m-am îndepărtat bălăngănindu-mă, respirând greu şi sperând că nu voi leşina. *Ari! Dar era mort, eu îl ucisesem. Nu?*

Ari s-a repezit spre Fang, tocmai când eu am strigat *„Fang!”*. Ari a izbutit să-i şteargă una din lateral, sfâşiindu-i jacheta.

Trăgându-mă înapoi, am examinat situaţia. Cei câţiva Eliminatori rămaşi băteau în retragere. Jos, am văzut o efervescenţă albă, acolo unde un Eliminator căzuse în ocean. Cred că l-a durut.

Acum mai rămăsese doar Ari să se lupte cu noi. A aruncat o privire în jur şi apoi s-a retras, luând-o pe urmele plutonului său.

Noi şase ne-am regrupat încet, în vreme ce Ari se îndepărta zburând greoi, aripile sale enorme bătând din greu ca să-i menţină trupul în aer. Plutonul său l-a înconjurat, o haită de ciori uriaşe, păroase, care o luaseră pe o direcţie greşită.

— Ne mai vedem noi! a hârâit el.

Era chiar glasul inconfundabil al lui Ari.

— Frate, da' nici oamenii nu-i mai poţi omorî ca altădată, a comentat Fang.

Am mai planat uşor vreo câteva minute, aşteptând să vedem dacă nu urma un al doilea atac. Pe moment, se părea că scăpasem, iar eu am profitat de ocazie ca să fac un inventar al rănilor. Fang zbura cam şui, cu braţul tras într-o parte.

— Sunt bine, a spus el scurt, observând că-l priveam.

— Angel? Gazzy? Nudge? Raportaţi, le-am cerut.

— Mă dor picioarele, dar sunt în ordine, mi-a răspuns Gasman.

— Sunt bine, a zis şi Angel. La fel şi Total cu Celeste.

Celeste era ursuleţul de pluş, înveşmântat ca un îngeraş, pe care Angel îl primise – ca să zicem aşa – într-un magazin de jucării din New York.

— N-am nimic, a spus Nudge, însă părea extenuată.

— Eu am o problemă cu nasul, a zis Iggy, apăsându-l din greu, încercând să oprească sângerarea. Dar nu-i cine ştie ce.

— Atunci, e-n regulă, am spus. Suntem aproape de DC şi ar trebui să ne fie uşor să ne pierdem într-un alt oraş mare. Suntem gata de plecare?

Toată lumea a dat din cap şi-atunci am virat într-un arc de cerc strâns, graţios, pentru a ne relua direcţia de zbor.

— Aşa... deci cum se face că există Eliminatori zburători? a aruncat Iggy o întrebare peste câteva minute.

— Bănuiesc că sunt un fel de prototip, am răspuns. Dar, frate, ce catastrofă mai sunt şi ăştia. Au probleme mari să zboare şi să lupte în acelaşi timp.

— Ca şi cum de-abia ar fi învăţat să zboare, nu? a intervenit Nudge. Vreau să spun că, în comparaţie cu şoimii, noi părem nişte începători, însă în comparaţie cu aceşti Eliminatori, suntem ca o poezie în mişcare.

Am zâmbit la descrierea oferită de Nudge, cercetându-mi, discret, propriile mele junghiuri şi dureri.

— Au fost zburători slabi, a ciripit Angel. Şi în mintea lor nu gândeau cu toţii: *Ucide mutanţii!*, aşa cum fac ei de obicei. Repetau doar: *Nu uita să dai din aripi!*

Am râs auzind-o cum imita vocea groasă, mârâită, de

Eliminator.

— Ai mai observat şi altceva, Angel? am întrebat.

— Adică, în afară de Ari, mortul, care a apărut şi el? a intervenit Gazzy cu un aer deprimat.

— Da, am zis.

Dar chiar atunci am prins un curent ascendent cald şi m-am lăsat în voia lui pentru un minut, delectându-mă cu senzaţia de beatitudine.

— Păi, niciunul dintre ei nu se simţea în apele lui, a continuat Angel gânditoare.

Faptul că aveam un cititor de gânduri în vârstă de şase ani era foarte folositor. Uneori, aş fi dorit însă ca Angel să fie ceva mai explicită sau să se manifeste când aveam noi nevoie. Atunci, poate că ar fi reuşit să ne prevină că Eliminatorii erau pe cale să vină să ne dea binețe. Dar alteori, pur şi simplu, mă înfiora. Angel începea să-i controleze pe oameni cu mintea ei – nu numai pe Eliminatori – şi nu eram sigură când trecea graniţa spre *vrăjitorie,* să zicem.

Peste ceva timp, mi-am dat seama că Fang nu mai era lângă mine şi, privind în jur, l-am văzut undeva mai jos, cu vreo şapte metri mai în urmă. Fusese tăcut, ceea ce nu era neobişnuit la el, însă puteam să-mi dau seama că zboru-i era istovit şi neregulat. Chipul îi părea mai palid şi-şi ţinea buzele strânse. Am trecut mai în spate şi am coborât lângă el.

— Ce-i cu tine? am zis pe tonul meu foarte serios.

Asupra lui nu avusese niciodată vreun efect, însă o fată trebuia să insiste în continuare.

— Nimic, a răspuns el, însă cuvântul rostit a fost repezit şi încordat.

Ceea ce însemna că minţise printre dinţi.

— Fang..., am început eu, şi-apoi am văzut că braţul pe care şi-l ţinea lipit de coaste era întunecat şi umed.

Sânge.

— Braţul tău!

— Nu-i al meu, a mormăit el.

Apoi a clipit de câteva ori şi ochii i s-au închis, după care a început să piardă repede altitudine.

Foarte repede.

— Iggy! am strigat, în vreme ce fiorii reci ai panicii puneau stăpânire pe mine.

Nu Fang. Te rog, lasă-l pe Fang să fie bine.

— Aici!

Apoi, Iggy şi cu mine ne-am poziționat sub Fang, susținându-l. Am simțit greutatea lui, lăsată asupra mea, i-am văzut ochii închişi şi, dintr-odată, am avut o senzație ca şi cum nu mai puteam respira.

— Hai să aterizăm, să vedem care-i problema! i-am spus lui Iggy, iar el a dat din cap.

Am zburat în forță spre un țărm îngust şi stâncos, aflat la marginea unui ocean întunecat. Iggy şi cu mine am aterizat greoi, cu Fang, neputincios, între noi. Ceilalți copii s-au grăbit să vină să ne ajute să-l ducem pe o suprafață mai plată, cu mai mult nisip.

Opreşte sângerarea, a spus Vocea.

— Ce-i cu el? a întrebat Nudge, lăsându-se în genunchi lângă Fang.

Cercetându-l, am văzut că jacheta şi cămaşa îi erau năclăite de sânge. Am încercat să-mi păstrez calmul.

— Hai să vedem despre ce-i vorba aici, am zis pe un ton neutru şi i-am desfăcut repede nasturii cămăşii.

Acum am observat că era toată sfâşiată, iar dedesubt la fel era şi Fang. Ari era cel care izbutise să provoace această... grozăvie.

Nudge a icnit brusc, când a dat cu ochii de rană, iar eu mi-am ridicat privirile.

— Nudge, tu şi cu Gazzy şi Angel apucați-vă să rupeți o cămaşă, ceva. Am nevoie de fâşii pentru bandaje.

Nudge îl privea pe Fang.

— *Nudge!* am adăugat pe un ton mai ferm, iar ea a luat-o imediat din loc.

— Uf, mda. Stați, fraților, mai am o cămaşă aici... şi-un cuțit...

Ceilalți trei copii mai mici s-au pus în mişcare, în vreme ce mâinile sensibile ale lui Iggy mângâiau pielea lui Fang ca un roi de fluturi.

— Pare să fie nasol. *Foarte* nasol, a zis Iggy cu glas şoptit. Cât sânge a pierdut?

— O grămadă, am rostit întunecată.

Până şi blugii-i erau năclăiți de sânge.

— E doar o zgârietură, a rostit Fang ameţit, cu pleoapele tremurând.

— Şşşt! i-am zis. Ar fi trebuit să ne spui că eşti rănit.

Opreşte sângerarea, a repetat Vocea.

— Cum? am izbucnit frustrată.

— Cum ce? a întrebat Iggy, iar eu am dat din cap de nerăbdare.

Apasă rănile, a continuat Vocea. *Pune faşa peste ele şi apasă-le cu ambele mâini. Ridică-i picioarele, Max.*

— Iggy, am spus, ridică picioarele lui Fang. Fraților, ați terminat cu feşile?

Gasman mi-a dat câteva şi le-am împăturit repede, făcând un tampon. Punându-l peste rănile deschise de pe abdomenul lui Fang, era ca şi cum aş fi încercat să opresc cu un deget revărsarea apei peste un dig, dar asta era tot ce aveam la dispoziție, aşa că am continuat. Am apăsat cu ambele mâini pe tampon, încercând să exercit o presiune constantă asupra lui.

În jurul lui Fang, nisipul se întuneca de sângele scurs.

— Vine cineva, a anunțat Angel.

Eliminatori? Mi-am ridicat privirea pentru a da cu ochii de un bărbat care făcea jogging de-a lungul țărmului. Era aproape în zori, iar pescăruşii începeau să plutească şi să cârâie deasupra apei. Când ne-a văzut, bărbatul a încetinit, luând-o la pas. Părea un individ oarecare, dar aspectul putea fi înşelător şi de obicei aşa se şi întâmpla.

— Copii, sunteți în regulă? a strigat el. Ce faceți aici aşa de devreme?

S-a încruntat când l-a văzut pe Fang, apoi a părut de-a dreptul speriat când a realizat ce însemna pata întunecată formată pe nisip.

Înainte să apuc să spun ceva, şi-a scos celularul şi-a sunat la 911.

M-am uitat la Fang, apoi la chipul încordat al lui Iggy. Într-o secundă, mi-am dat seama că trebuia s-o înghiţim şi pe asta, fără crâcnire. Fang era rănit grav. Aveam nevoie de ajutor. În mine, totul urla să-l înşfăcăm, să adun stolul şi s-o ştergem de aici, departe de străini şi doctori şi spitale. Dar, dacă făceam asta, Fang murea.

— Max?

Gasman părea speriat. În depărtare, se auzea vaietul înfiorător al sirenei unei ambulanţe care se apropia.

— Nudge?

Am adăugat apoi vorbind repede:

— Ia-l pe Gazzy şi Angel şi găsiţi un loc unde să vă ascundeţi. O să mergem la un spital. Voi rămâneţi pe aici, şi-am să mă întorc când pot. Repede, înainte să-şi facă apariţia cei de al Urgenţă.

— Nu, a spus Gasman, cu privirile aţintite asupra lui Fang.

M-am holbat la el.

— Ce-ai zis?

— Nu, a repetat el, iar pe faţă i se citea o încăpăţânare de neclintit. Nu vă lăsăm, pe tine, Fang şi Iggy.

— *Pardon ?* am răspuns, cu glas ca de oţel.

Sângele lui Fang năclăise pânza şi mustea acum printre degetele mele.

— Iar eu îţi spun s-o ştergeţi de aici.

M-am străduit ca vocea să-mi fie rece ca gheaţa.

— *Nu,* a zis Gazzy din nou. Nu-mi pasă ce se întâmplă, dar nu ne mai laşi baltă din nou.

— Aşa-i, a spus şi Nudge, încrucişându-şi braţele la pieptul ei sfrijit.

Angel a dat din cap, alături de ea. Chiar şi Total, stând în nisip, lângă picioarele lui Angel, părea să-şi legene capul în semn de acord. Am deschis gura, însă n-a ieşit nici un cuvânt. Eram uluită, nu se mai împotriviseră niciodată unui ordin direct. Voiam să încep să urlu la ei, dar deja era prea

târziu: doi asistenți medicali traversau nisipul în fugă, ținând o brancardă. Luminile puternice ale ambulanței produceau benzi intermitente, roşiatice, pe fețele noastre.

— *Vagobăr,* am rostit încordată, folosind un limbaj secret, care data de pe vremea când eram ținuți într-un laborator.

Era folosit numai în cazuri de extremă urgență, când nu voiam să înțeleagă toată lumea ce vorbeam.

— Valea. *Todo ustedes*[2]. Cărelul.

— Nu, a repetat Gasman, iar buza de jos a început să-i tremure. *Neckerchu.*

— Ce s-a întâmplat aici?

Unul dintre asistenții medicali s-a aplecat lângă Fang, scoțându-şi stetoscopul.

— Accident, am rostit, încă aruncând priviri mânioase spre Gazzy, Nudge şi Angel.

Cu teamă, mi-am retrase mâinile de pe feşile năclăite de sânge. Fața lui Fang era albă şi neclintită.

— Accident? a repetat şi asistentul, holbându-se la răni. Cu ce, cu vreun urs turbat?

— Cam aşa ceva, am rostit încordată.

Celălalt asistent i-a băgat lui Fang în ochi raza unei lanterne mici. Senzația de frică şi de primejdie mi se amplifica: nu numai că eram pe cale să fim băgați într-un spital, fapt care ne-ar speria pe toți, dar s-ar putea să fie totul şi de pomană.

Deoarece Fang ar putea muri oricum.

---

[2] Cu toții (lb. spaniolă).

10

Ambulanța ni se părea ca o puşcărie pe roți.

Mirosul antiseptic din interior m-a făcut să mi se întoarcă stomacul pe dos din cauza amintirilor de coşmar din Şcoală. Stăteam în spatele ambulanței şi țineam mâna rece a lui Fang, cu o perfuzie de soluție salină înfiptă în ea. Nu puteam să spun nimic stolului, nu de față cu asistenții medicali, şi, oricum, eram prea necăjită, speriată şi înnebunită ca să scot ceva coerent din mine.

Fang e OK? am întrebat, pe tăcute, Vocea. Nu că Vocea mi-ar fi răspuns vreodată unei întrebări directe. Nu şi-a încălcat obiceiul nici acum.

— Oh... intră în fibrilație, a anunțat precipitat unul dintre asistenți.

A arătat spre un aparat EKG portabil, care scotea un zgomot surd.

— Adu padelele.

— Nu! am rostit cu glas tare, uluind pe toată lumea.

Asistentul a rămas cu padelele pentru electroşocuri în aer, părând surprins.

— Aşa-i inima lui *întotdeauna*. Bate *întotdeauna* foarte repede. Asta-i *normal* pentru el.

Nu ştiu dacă asistentul ar fi folosit, oricum, padelele, însă chiar atunci am năvălit pe rampa preluării urgențelor din spital şi totul a devenit haotic. Infirmierii au ieşit afară cu o targă, asistenții au început să turuie datele către o infirmieră. Iar apoi, Fang a fost dus de acolo pe coridor, prin nişte uşi. Am luat-o după el, însă o infirmieră m-a oprit.

— Lasă-i mai întâi pe doctori să-l vadă, a zis ea, întorcând o filă de pe clipboard. Poți să-mi dai nişte informații. Cum îl cheamă? E prietenul tău?

— Îl cheamă... Nick, am mințit agitată. Nick... hm... Kide. E fratele meu.

Sora medicală s-a uitat lung la mine, la părul meu blond şi pielea albă, şi mi-am dat seama că mă compara, în minte, cu

Fang, care avea părul negru, ochi întunecați, pielea măslinie.

— Ie fratele lu' noi toți, a explicat Nudge, în stil agramat.

Infirmiera s-a uitat la ea, era neagră, şi la noi, ceilalți, care nu ne potriveam nicidecum, cu excepția lui Angel şi Gazy, singurii frați adevărați dintre noi.

— Suntem adoptați, am explicat. Părinții noştri sunt... misionari.

Excelent! M-am felicitat singură, bătându-mă pe spate, in gând. Genial! Misionari!

— Sunt plecați... într-o scurtă misiune. Eu răspund de ei.

Un doctor în uniforma verde, de spital, se apropia în grabă.

— Domnişoară? mi s-a adresat el, privindu-mă, apoi măsurându-ne pe toți. Poți veni cu mine, chiar acum?

— Crezi că n-a observat aripile încă? l-am auzit pe Iggy de-abia murmurând.

L-am bătut de două ori pe dosul palmei. Asta însemna: *Preiei comanda până mă întorc.* A dat din cap, iar eu l-am urmat pe doctor pe coridor, simțindu-mă de parcă eram în anticamera morții.

Mergând grăbit, doctorul s-a uitat la mine cu acea expresie de privitor la zoo, care-mi devenise atât de familiară. Mi s-a făcut inima cât un purice. Toate temerile mele cele mai îngrozitoare se adevereau. Parcă vedeam deja plasa de sârmă a unei cuşti mari, pentru câini, închizându-se în jurul meu. Eliminatorii ăia îngrozitori! Îi uram! Întotdeauna se arătau pe nepusă masă, iar când se întâmpla asta, stricau totul.

Trebuie să-ți respecți duşmanii, Max, am auzit Vocea. *Să nu-i subestimezi niciodată. în momentul în care-o faci, te vor zdrobi. Fii isteață în privința lor. Respectă-le capacitățile, chiar dacă ei nu le respectă pe ale tale.*

Am înghițit cu noduri. *Mă rog.*

Am trecut prin nişte uşi masive, duble, şi am intrat într-o încăpere mică, faianțată, foarte înfricoşătoare. Fang zăcea întins pe o targă.

Avea un tub băgat pe gât şi alte câteva ataşate de brațe. Mi-am dus mâna la gură şi am apăsat cât am putut de tare. Nu sunt sperioasă de felul meu, dar am cedat, pur şi simplu, iar prin minte mi se învârteau amintiri dureroase cu experiențele făcute pe noi la Şcoală, şi-aş fi vrut ca Vocea să continue să vorbească, să spună ceva foarte enervant ca să-mi distragă atenția. Un alt doctor şi o soră medicală stăteau lângă Fang. Îi tăiaseră jacheta şi cămaşa. Oribilele răni sfârtecate încă-i mai sângerau.

Acum, că mă adusese aici, doctorul nu părea să ştie ce să mai spună.

— Se va face... se va face bine? am întrebat, simțind cum mă sufoc.

Viața fără Fang mi se părea de neimaginat.

— Nu ştim, a spus unul dintre medici, părând foarte îngrijorat.

Arătând spre Fang, o doctoriță m-a întrebat:

— Cât de bine-l cunoşti?

— E fratele meu.

— Şi tu... eşti la fel ca şi *el?* a mai întrebat ea.

— Da.

Am strâns din maxilare şi mi-am fixat privirile pe Fang. Am simțit cum mi se încordau muşchii, un nou val de adrenalină, nedorit însă, făcându-şi drum prin venele mele. *OK, mai întâi, arunc acest mic cărucior la picioarele sorei medicale...*

— înseamnă că ne poți ajuta, a spus primul doctor, părând uşurat. Pen' că nu ştim ce-i asta. Ce-i cu pulsul lui?

M-am uitat spre EKG. Semnalele erau dezordonate.

— Ar trebui să fie mai ritmice, am zis. Şi mai rapide.

Am pocnit din degete de câteva ori, ca să le demonstrez cum ar fi fost bătăile normale.

— Pot să...? a întrebat medicul, agitându-şi stetoscopul spre mine.

Am dat din cap obosită. Mi-a luat pulsul, cu o expresie de uluire totală.

Apoi şi-a deplasat stetoscopul pe abdomenul meu, în mai multe locuri.

— Cum se face că aud *aerul* deplasându-se pe aici? m-a întrebat.

— Avem nişte săculeți cu aer, i-am explicat simplu, cu o voce gâtuită.

Mi-am strâns pumnii, lipiți de coapse.

— Avem plămâni, dar mai avem şi mici saci cu aer. Iar stomacul nostru este diferit. La fel şi oasele. Sângele.

Doamne, de fapt aproape totul e altfel.

— Şi aveți... *aripi?* a întrebat, cu glas scăzut, cel de-al doilea doctor.

Am dat din cap.

— Eşti un hibrid om-pasăre, a spus primul doctor.

— Aceasta-i una dintre denumiri, am rostit încordată, în afară de cea de „ciudățenie de mutant".

— Eu una, o prefer pe cea de americancă aviară.

I-am aruncat o privire sorei medicale, care arăta speriată şi era limpede că ar fi preferat să fie oriunde în altă parte, dar nu aici.

Doctorița şi-a intrat atunci în rol.

— Îi administrăm o soluție salină, pentru a contracara şocul, însă are nevoie de sânge.

— Nu-i puteți da sânge ome... sânge obişnuit, am zis.

Toate informațiile ştiințifice vânate de mine de-a lungul anilor de prin rapoarte şi experiențe au început să iasă la suprafață.

— Celulele noastre sanguine au nuclee. Ca la păsări. Doctorița a dat din cap.

— Atunci fii gata să-i donezi sânge, m-a avertizat ea brusc.

12

Douăzeci de minute mai târziu, eram cu două pinte[3] mai uşoară şi ameţită ca o pasăre dodo. N-ar fi trebuit să dau atât de mult sânge, dar Fang avea nevoie de cât mai mult şi asta era tot ce puteam face pentru el. Acum se afla pe masa de operaţie.

Am traversat coridorul, spre sala de aşteptare, care era aglomerată, dar nu se zărea niciun copil-pasăre.

Am străbătut repede perimetrul, în caz că erau ascunşi pe sub scaune sau mai ştiu eu pe unde. *Nici urmă de stol.*

Capul mi se învârtea pe când verificam sală după sală. Eram deja slăbită şi aveam o uşoară senzaţie de greaţă, iar teama de a nu-mi pierde stolul mă făcea să mă simt ca şi cum eram pe cale să borăsc.

— Sunt aici.

Cuvintele mi le adresase o soră medicală, scundă şi brunetă. Mi-am fixat privirea asupra ei.

Mi-a dat apoi o sticlă de plastic cu suc de mere şi o gogoaşă.

— Mănânc-o. Te va ajuta cu ameţeala. Fraţii... tăi se află în sala 7, mi-a zis, arătându-mi pe coridor înainte.

— Mulţumesc, am îngăimat, neştiind sigur dacă aveam de ce.

Sala 7 avea o uşă zdravănă şi am deschis-o fără să bat. M-au luat în primire patru perechi de ochi speriaţi de copii-pasăre. Uşurarea – doar temporară – mi-a muiat genunchii.

— Tu trebuie să fii Max, a rostit un glas.

Stomacul mi s-a urcat până-n gât. *Oh, nu,* m-am gândit, văzând costumul de un gri-închis al tipului, părul scurt, perie, capsula aproape invizibilă de la ureche, receptorul. *Eliminator?* Era tot mai greu să-i deosebeşti, cu fiecare nou lot. Îi lipsea acea sclipire animalică din ochi, însă n-aveam de gând să-mi cobor garda.

---

[3] Aproximativ 2 litri.

— Ia loc, te rog, a răsunat o altă voce.

13

Erau trei, doi bărbaţi şi o femeie, arătând foarte oficial, aşezaţi la masa de conferinţă din imitaţie de lemn.

Iggy, Nudge, Gazzy şi Angel erau şi ei aşezaţi acolo, cu farfurii de plastic de la cantină, pline cu mâncare, aşezate în faţa lor. Mi-am dat seama că niciunul nu se atinsese de haleală, în pofida faptului că trebuie să fi fost lihniţi de foame, şi eram atât de mândră de atitudinea lor, încât aproape că mi-au dat lacrimile.

— Cine sunteţi? am întrebat.

Uluitor, dar vocea-mi era calmă şi neutră. Bilă albă pentru mine.

— Suntem de la Biroul Federal de Investigaţii, a spus unul dintre bărbaţi, întinzându-mi cartea lui de vizită.

Avea pe ea o mică emblemă federală şi tot ce trebuia. Nu că asta ar fi însemnat ceva.

— Şi suntem de partea voastră. Tocmai am aflat că aveţi nişte probleme pe aici şi am venit să vedem cum vă putem ajuta.

Părea atât de *sincer*.

— Ce drăguţ din partea dumneavoastră! am zis, lăsându-mă pe un scaun înainte să leşin. Dar nu au mai toţi oamenii din spital *ceva necazuri*? Mă îndoiesc că FBI-ul se deranjează pentru *ei*. Deci, ce vreţi de la noi?

Am văzut cum unul dintre agenţi şi-a reprimat un rânjet, iar privirile li s-au încrucişat pentru o secundă. Primul bărbat, Dean Mickelson, dacă te luai după cartea de vizită, zâmbi trist.

— Ştim că aţi trecut prin multe, Max. Şi ne pare rău că... Nick a fost rănit. Nu vă aflaţi într-un loc sigur aici, dar vă putem ajuta.

Eram chiar foarte obosită şi aveam nevoie de timp de gândire. Stolul era cu ochii pe mine, iar de unde mă aflam puteam să simt mirosul mâncării calde.

— Angel, am rostit, dă-i lui Total să mănânce de la tine şi

să vedem dacă nu se întoarce cu roțile-n sus. Dacă nu, atunci puteți să-i dați drumul.

Ca şi cum şi-ar fi recunoscut numele, Total a sărit pe scaunul de lângă Angel şi a început să dea din coadă. Angel ezita, nu voia să rişte.

— Uitați-vă aici, a spus agenta FBI.

S-a ridicat şi a luat o bucățică din omleta lui Angel. Ceilalți doi i-au urmat exemplul, gustând din celelalte trei tăvi cu mâncare. Chiar atunci s-a auzit o bătaie în uşă, iar un agent mai tânăr mi-a adus şi mie o tavă. Un altul a gustat din farfuria mea, apoi a aşezat tava pe masă.

— OK? a întrebat el.

Îi priveam pe agenți cu interes, aşteptând să vedem dacă nu cumva îşi duc mâinile la gât şi cad la podea icnind după aer.

N-au căzut.

— OK, dați-i drumul, fraților, am zis, iar stolul s-a repezit asupra mâncării precum... hm... Eliminatorii.

Gazzy a terminat primul, practic îşi absorbise pur şi simplu micul dejun.

— N-aş mai putea primi două porții? a zis el.

Uluit, Dean a dat din cap şi s-a dus să dea comanda.

— Aşadar, cum ne puteți ajuta? am zis printre îmbucături. Cum ați aflat că suntem aici?

— O să vă răspundem la toate întrebările, a spus celălalt agent, dar trebuie să ne răspundeți şi voi la ale noastre. Neam gândit că ar fi mai uşor dacă v-am lua pe rând, n-ați mai fi distraşi. După ce terminați de mâncat, am putea să-i dăm drumul.

— Nu ne separați, am zis.

— Nu, stați doar la mese diferite, a precizat femeia. Veți rămâne cu toții în aceeaşi încăpere, bine?

Am mârâit în sinea mea. Când am dormit noi ultima dată? Cu doar două zile în urmă fugeam prin rețeaua de canalizare a New Yorkului? Iar acum, Fang era sub cuțit, eram înconjurați de oameni despre care numai Dumnezeu ştia cine sunt şi nu vedeam nicio cale de ieşire dacă nu-l lăsam pe Fang în urmă. Ceea ce n-aş face.

Oftând, am dat deoparte tava mea goală şi le-am făcut celorlalţi semn cu capul.

Să înceapă întrebările.

14

Şi cum te cheamă pe tine, scumpo?

— Ariel, zise Angel.

— OK, Ariel. Ai auzit vreodată de cineva pe nume Jeb Batchelder?

Agenta ridică o fotografie, iar Angel îi aruncă o privire. Faţa familiară a lui Jeb se uita la ea, şi-i sfâşie inima.

— Nu, spuse ea.

— Hm, bine... poţi să-mi spui în ce relaţii eşti tu cu Max?

— E sora mea. Ştii, din cauza misionarilor. Părinţii noştri.

— OK. înţeleg. Şi de unde ai luat câinele?

— L-am găsit într-un parc.

Angel se foi şi privi spre Max. Se gândi: *OK, ajunge cu întrebările. Poţi să pleci.* Agenta aşezată vizavi de ea se opri şi privi în gol, spre însemnările pe care le făcuse.

— Ăăă... cred că ajunge cu întrebările, zise ea cu un aer confuz. Poţi să pleci.

— Mulţumesc, spuse Angel, eliberând scaunul.

Pocni din degete după Total, iar el o urmă.

*

— Şi cum se scrie asta? întrebă agentul.

— Căpitan, la fel ca şi căpitanul unei nave, explică Gasman. Şi apoi Teroare, ştiţi, T-E-R-O-A-R-E.

— Deci, te numeşti Căpitanul Teroare.

— Aşa-i, zise Gasman, foindu-se pe scaun.

Privi spre Max, care discuta în şoaptă cu agentul ei.

— Chiar sunteţi de la FBI?

Agentul zâmbi scurt.

— Da. Câţi ani ai?

— Opt. Dar tu?

Agentul părea surprins.

— Hm... eşti puţin cam înalt pentru cineva de opt ani, nu-i aşa?

— Ăăă... toţi suntem înalţi. Şi slabi. Şi mâncăm mult. Ori

de câte ori putem.

— Da, văd. Spune-mi... Căpitane, ai mai văzut aşa ceva?

Agentul ridică o fotografie alb-negru, neclară, cu un Eliminator pe jumătate transformat.

— Doamne, nu, zise Gasman, căscându-şi larg ochii albaştri. Ce-i *ăsta*?

Agentul păru să nu-şi mai găsească replica.

— Şi eşti orb?

— Îhî..., făcu Iggy, încercând să pară blazat.

— Aşa te-ai născut?

— Nu.

— Cum ai orbit...ăăă... Jeff, aşa te cheamă, nu?

— Da, Jeff. Păi, ştiţi, m-am uitat direct la soare, exact aşa cum ţi se spune să nu faci. Dacă aş fi ascultat...

*

— Şi-apoi am mâncat trei cheeseburgeri şi ştiţi? Au fost extraordinari. Şi chestiile acelea ca plăcintele fripte? Plăcintele cu mere? Au fost cu adevărat nemaipomenite. Le-aţi încercat vreodată?

Nudge privea plină de speranţe spre femeia aşezată vizavi de ea.

— Ăăă... nu prea cred. Poţi să-mi silabiseşti şi mie numele tău, scumpo?

— Ăăă... Este K-R-Y-S-T-A-L. îmi place numele meu. Este frumos. Pe tine cum te cheamă?

— Sarah. Sarah McCauley.

— Păi, şi ăsta-i un nume OK. Ai fi vrut să fie altul? Uneori, şi eu îmi doresc să fi avut un nume mai elegant, ştii? Ceva de genul Cleopatra. Sau Marie-Sophie-Therese. Ştiai că regina Angliei are vreo şase nume? O cheamă Elizabeth Alexandra Mary. Numele ei de familie este Windsor. Dar e atât de faimoasă, încât semnează cu numele ei, „Elizabeth R „ şi toată lumea ştie cine este. Mi-ar plăcea să fiu şi eu la fel de faimoasă, într-o bună zi. M-aş semna doar „Krystal”.

Agenta rămase tăcută o clipă, apoi dădu semne că-şi revenise.

— Ai auzit vreodată de un loc numit „Şcoala”? întrebă ea.

Credem că se află în California. Ai fost vreodată în California?

Nudge privi gânditoare spre tavan.

— California? Acolo unde-s surferi şi vedete de cinema şi cutremure? Nu. Mi-ar plăcea să mă duc. E drăguț?

Ochii ei mari, căprui, o priveau nevinovați pe agentă.

—Mie poți să-mi spui agent Mickelson, mi-a zis zâmbind. Dar tu? Max e vreo prescurtare de la ceva? Maxine?

— Nu, Dean. E doar Max.

Clipi o dată, apoi îşi consultă notițele.

— Înțeleg. Acum, Max, cred că amândoi ştim că părinții voştri nu sunt misionari.

Am căscat ochii cât cepele.

— Nu? Păi, pentru numele lui Dumnezeu, să nu le spui. Ar fi zdrobiți. Crezând că fac lucrarea Domnului şi toate cele.

Dean m-a privit aşa, nu ştiu cum, ca şi cum un hamster tocmai ar fi mârâit la el. Încercă o altă pistă.

— Max, noi îl căutăm pe un bărbat numit Jeb Batchelder. Ai cunoştință cam pe unde-ar putea fi?

Agentul a ridicat o fotografie de-a lui Jeb, iar mie mi s-a strâns inima-n piept. Pentru un moment, am fost nehotărâtă: să-l torn FBI-ului pe nemernicul ăla trădător, iar asta ar fi fost foarte distractiv, sau să nu divulg nimic important, ceea ce-ar fi isteț din partea mea?

Am clătinat din cap cu părere de rău.

— Nu l-am văzut niciodată.

—Ai fost vreodată în Colorado?

M-am încruntat.

— E unul dintre statele pătrățoase, din centru?

L-am văzut pe Dean cum inspiră adânc. M-am uitat repede de jur împrejur. Angel stătea pe podea, lângă uşă, şi mânca gogoaşa mea, împreună cu Total. Agenții care se ocupaseră de Iggy şi Nudge aveau o discuție, şuşotind în spatele unor hârtii, iar Iggy şi Nudge lâncezeau pe scaunele lor. Nudge privea curioasă în jurul ei. Nădăjduiam că memora căile de evadare. Gasman s-a ridicat, aruncând cu un ton vesel spre agentul lui un „la revedere!” şi s-a retras lângă Angel.

— Max, noi vrem să vă ajutăm, a spus Dean cu voce joasă. Dar şi voi trebuie să ne ajutaţi. Aşa-i corect.

M-am holbat la el. Acesta a fost lucrul cel mai caraghios pe care l-am auzit în ultimele zile.

— Glumeşti, aşa-i? *Te rog,* spune-mi că ai să-mi oferi un motiv mai puternic decât „aşa-i corect". Viaţa nu-i *corectă,* Dean.

Vocea mi s-a oţelit şi m-am aplecat înainte, mai aproape de faţa impasibilă a agentului.

— Nimic nu-i cinstit, *niciodată.* Acesta-i lucrul cel mai stupid pe care l-am auzit vreodată. Trebuie să te ajut pentru că *aşa-i corect*? Încearcă cu „trebuie să mă ajuţi, pentru că altfel îţi smulg şira spinării şi te bat cu ea", şi atunci s-ar *putea* să răspund la aşa ceva. *Poate.*

Dean şi-a încleştat fălcile şi în obraji i-au apărut două pete trandafirii. Am avut senzaţia că era mai mult furios pe el însuşi decât pe mine.

—Max..., a început el, cu glas încordat, dar a fost întrerupt.

—Mulţumesc, Dean, a rostit o voce de femeie. Preiau eu de aici.

15

Dean s-a îndreptat de spate şi şi-a îmblânzit expresia. Cea nou-venită i-a aruncat un zâmbet prietenos şi a rămas în aşteptare.

Era blondă, n-aş fi putut spune cam câți ani avea. Avea acel gen de eleganță şi atitudine profesională de prezentatoare de ştiri a unei importante rețele de televiziune. De fapt, era drăguță.

Dean şi-a adunat hârtiile, mi-a făcut un semn cu capul, apoi s-a dus să discute cu un alt agent. Femeia s-a aşezat vizavi de mine.

— Toți sunt cu nasul pe sus, a şoptit ea cu palma la gură.

M-a făcut să zâmbesc.

Şi-a întins mâna peste masă, să i-o strâng.

— Numele meu este Anne Walker, s-a prezentat ea. Şi da, sunt una dintre Acelea. Pe mine mă cheamă când lucrurile se duc de râpă.

— Şi s-au dus de râpă? am întrebat politicoasă.

A scos un hohot scurt.

— Hm, *mda,* a zis ea cu un ton uşor exasperat. Când primim un telefon de la un spital prin care suntem anunțați că au cel puțin două, posibil şase specimene de forme de viață cu ADN recombinant, necunoscute până acum, şi că unul dintre ele este grav rănit, cred că putem spune liniştiți că lucrurile s-au dus de râpă, cu „R" mare.

— Oh, am făcut. Doamne, dar ce importanți părem.

Un colț al gurii îi zvâcni.

— Hmm... De ce eşti atât de surprinsă? Nu v-a spus nimeni că sunteți importanți?

Jeb. Cuvântul mi-a şocat simțurile şi m-am decuplat cu totul, ca să nu încep să zbier ca o biată formă de viață ciudată ce eram. Jeb mă făcuse să mă simt importantă, cândva, demult. M-a făcut să mă simt deşteaptă, puternică, specială, capabilă, importantă... ce vrei tu. Totuşi, în ultima vreme, mi-a stârnit o furie oarbă şi mi-a provocat o senzație

greţoasă de trădare.

— Uite ce-i, am zis rece, suntem cam la înghesuială aici. O ştiu şi eu, o ştii şi tu. Unul din sto... dintre fraţii mei este rănit, şi avem nevoie de ajutor. Spune-mi numai ce trebuie să fac ca să putem primi acest ajutor, apoi o să ne vedem cu toţii de drum.

Am aruncat o ocheadă spre stol. Stăteau împreună, mâncând brioşe şi privindu-mă. Gazzy a ridicat vesel o brioşă, să-mi arate că pusese una deoparte şi pentru mine. Privirea îngăduitoare a lui Anne m-a făcut să scrâşnesc din dinţi. S-a aplecat peste masă, ca să nu poată fi auzită de ceilalţi.

— Max, n-am de gând să-ţi înşir verzi şi uscate aici, a spus, luându-mă din nou prin surprindere. Cum ar fi prostiile pe care ni le debitezi tu, cum că părinţii voştri ar fi misionari. Ştim amândouă că nu-i adevărat. Şi tot aşa ştim că FBI-ul nu-şi câştigă pâinea doar ajutându-i pe oameni, pentru că sunt atât de minunaţi şi de speciali. Uite cum stă treaba: am auzit de voi. În mediul serviciilor secrete au apărut, de ani de zile, nişte zvonuri legate de un laborator clandestin, unde se produc forme de viaţă recombinate, viabile. Însă informaţiile n-au putut fi niciodată verificate, iar oamenii le-au respins mereu, considerându-le un soi de legende urbane. Nu mai e nevoie s-o spun, posibilitatea ca toate acestea să fie adevărate... ei bine, avem oameni însărcinaţi să afle şi să evalueze informaţiile, zvonurile sau bănuielile legate de voi. Voi şi familia voastră.

Stai să vezi când au să afle despre Eliminatori.

Anne inspiră adânc şi se lăsă pe scaun, continuând să mă privească.

— Aşadar, înţelegi că vă considerăm importanţi. Am vrea să ştim totul despre voi. Dar şi *mai* important, dacă relatările sunt adevărate, pentru că atunci siguranţa ţării noastre ar fi în joc, dacă aşa-zisa voastră familie ar cădea în mâinile cui nu trebuie. Nu vă cunoaşteţi propriile forţe.

M-a lăsat o clipă să rumeg toate astea, apoi a zâmbit cu tristeţe.

— Ce-ar fi să cădem la învoială? Voi ne daţi posibilitatea de

a vă studia, pe căi neinvazive, nedureroase, şi-i vom asigura lui Nick cea mai bună îngrijire medicală posibilă, iar pentru ceilalți dintre voi un loc sigur, în care să stați. Vă puteți odihni, mânca, Nick se poate face bine, iar apoi veți hotărî ce să faceți mai departe.

Mă simțeam ca un şoarece flămând care se holba la o bucată uriaşă de caşcaval. Aşezată drept în mijlocul unei capcane enorme, făcută pe măsura lui Max. Mi-am lipit pe față o expresie de dezinteres politicos.

— Şi presupun că totul trebuie luat aşa cum este, pentru că...

— Ar fi grozav dacă ți-aş putea oferi nişte garanții, Max, a continuat Anne. Dar nu pot, nimic din ce ți s-ar părea de încredere. Adică, haide – a dat din umeri – vrei un contract scris? Cuvântul meu de onoare? O promisiune cu adevărat sinceră din partea şefului FBI?

Am izbucnit amândouă în râs. Ce ți-e şi cu agenții ăştia.

— Pur şi simplu, nu prea ai de ales acum, Max. Nu acum. Îmi pare rău.

Mi-am aţintit privirile pe tăblia mesei şi-am căzut pe gânduri. Lucrul oribil era că avea dreptate. Cu Fang într-o asemenea stare deplorabilă, ne ținea în mână pe toți. Lucrul cel mai bun pe care-l aveam de făcut era să-i accept oferta de adăpost şi îngrijire asigurată lui Fang, să câştig timp, şi să mă gândesc mai târziu la o evadare. Am înjurat zdravăn în sinea mea. Apoi mi-am ridicat privirea.

— Ei, să zicem că accept. Unde-i locul acela sigur cu care mă tot ademeneşti?

M-a privit. Dacă era surprinsă de acordul meu, n-o arăta deloc.

— La mine acasă, a spus ea.

16

Fang a ieşit din operaţie aproape două ore mai târziu. Aşteptam în afara sălii de operaţii, mai încordată decât un arc.

Medicul cu care discutasem a venit afară, îmbrăcat încă în uniforma verde. Am vrut să-l apuc de cămaşă, să dau cu el de perete şi să obţin nişte răspunsuri. Dar încerc să-mi stăpânesc acest fel de porniri.

– Ah, da, te cheamă Max, nu?

– Da, mă cheamă Max.

Aşteptam încordată. Dacă s-a întâmplat lucrul de neconceput, iau copiii şi o ştergem de-aici.

– Fratele tău, Nick, a fost cam neascultător o vreme. I-am dat mai multe unităţi de sânge artificial şi i-am stabilizat tensiunea la un nivel sigur.

Îmi strângeam şi-mi desfăceam pumnii. Tot ce puteam face era să stau acolo şi să mă concentrez asupra a ceea ce spunea.

– N-a făcut stop cardiac, zicea doctorul. Am putut să-i coasem rănile de la coaste, să oprim hemoragia. A fost lovită una dintre arterele principale şi unul dintre... săculeţii de aer.

— Şi acum cum e?

M-am sforţat să-mi calmez respiraţia, am încercat să mă decuplez de la atitudinea „luptă-sau-zbori". Care, în cazul meu, după cum ştii, este *reală.*

— S-a stabilizat, a răspuns doctorul, părând obosit şi uimit. Dacă totul merge bine, ar trebui să se vindece. Are nevoie de vreo trei săptămâni de refacere.

Ceea ce însemna, probabil, vreo şase zile, ţinând cont de vindecarea noastră foarte rapidă şi de capacităţile noastre de regenerare.

Dar, Doamne! Şase zile însemnau o grămadă de timp.

— Pot să-l văd?

— Doar după ce-şi revine din anestezie, a spus medicul. Cam peste patruzeci de minute. Acum, sper că-mi poţi oferi

nişte informaţii fiziologice. Am observat...

— Mulţumim, domnule doctor, a intervenit Anne Walker, apărând din spatele meu.

— Adică, am vrut să ştiu..., a început doctorul, privindumă.

— Îmi pare rău, a zis Anne. Copiii aceştia sunt obosiţi şi au nevoie de odihnă. Unul dintre colegii mei vă poate răspunde oricăror întrebări pe care le aveţi.

— Scuză-mă, dar colegii tăi habar n-au nimic despre noi, i-am reamintit lui Anne printre dinţi.

Medicul părea iritat, dar dădu din cap şi se îndepărtă pe coridor.

Anne mi-a zâmbit.

— Încercăm să fim discreţi cu existenţa voastră, a explicat ea. Până când ne vom asigura că sunteţi în siguranţă.

Dar sunt veşti bune despre Nick.

Ne-am dus în sala de aşteptare. Stolul s-a ridicat şi toţi mă priveau întrebător. Am zâmbit şi le-am făcut un semn cu degetul mare în sus. Nudge a sărit în picioare şi a bătut palma cu Gazzy, iar Angel s-a repezit să mă îmbrăţişeze strâns. Am ridicat-o în sus şi-am strâns-o tare.

— Va fi bine, le-am confirmat.

— Putem să-l vedem? a întrebat Iggy.

— Ig, detest să-ţi aduc vestea asta, dar eşti orb, am spus, uşurarea făcându-mă să-l tachinez. Însă, peste scurt timp, vei putea să te duci să-l asculţi cum respiră şi, *poate,* să-i şi vorbeşti.

Iggy mi-a răspuns cu o combinaţie de zâmbet-strâmbătură, la care se pricepea atât de bine.

— Salutare tuturor, a zis atunci Anne.

Uitasem că era chiar în spatele meu.

— S-ar putea ca Max să vă fi vorbit despre mine, sunt Anne Walker, de la FBI. V-a povestit Max de înţelegerea noastră?

Era isteaţă: dacă nu le-aş fi spus de asta, ea tocmai le confirmase că aveam o înţelegere.

— Da, a spus Angel privind-o atent. Şi că o să stăm la tine acasă pentru puţin timp.

— Aşa-i, a confirmat Anne zâmbindu-i.

— Noi şi cu Total, a subliniat Angel ca să se asigure.

— Total?

— E câinele meu.

Angel arătă sub scaunul ei, unde Total se făcuse covrig, cu capul pe labe.

— Cum ai adus un câine aici? a întrebat Anne uluită.

Nu voiam să intrăm atât de mult în amănunte.

— Da! Ei, bine, imediat ce Fa... Nick devine cât de cât transportabil, plecăm acasă la Anne, ne odihnim, îl punem pe picioare sută la sută. Bine?

Ceilalți dădură din cap cu grade diferite de entuziasm.

— Fanick? a murmurat Iggy cu un zâmbet subțire.

L-am ignorat.

— De fapt, Nick nu va fi transportabil cel puțin o săptămână, a zis Anne. Aşa că putem să mergem acum cu toții la mine şi să revenim când e pregătit.

L-am văzut pe Gazzy clipind şi pe Nudge încruntându-se.

— Nu, i-am spus lui Anne. Nu aşa ne-am învoit. Nu-l lăsăm pe Nick aici, singur.

— Va avea medici şi surori medicale şi doi agenți la uşă. În permanență, a promis Anne.

Mi-am încrucişat brațele la piept.

— Nu. Numai doi agenți de-ai voştri ar fi ca o gustare pentru un Eliminator.

Anne s-a făcut că n-aude gluma mea. Nici nu era de mirare, din moment ce, probabil, n-avea nicio idee despre ce vorbeam.

— Vă veți simți mai confortabil la mine acasă, a spus Anne. Va fi mai bine pentru voi.

— Dar nu va fi mult mai bine pentru Nick, am comentat.

— Dar... Nici nu-i transportabil, a continuat Anne. Aveți de gând să rămâneți în salonul lui?

17

— Fetele pot să stea pe pat, a spus Gazzy. Iggy şi cu mine putem dormi pe podea.

— Poftim? Purceluş sexist ce eşti, i-am zis arcuindu-mi sprâncenele. Ce-ar fi ca în pat să stea cei mai mici, pentru că vor *începea.* Aceştia aţi fi tu şi cu Angel.

— Mda, a făcut Nudge cu ochii mijiţi. Ca şi cum eu aş fi prea gingaşă ca să dorm pe podea?

Gazzy a adoptat expresia aceea încăpăţânată, aşa că am traversat camera înainte să izbucnească vreo ceartă. Rezerva de spital a lui Fang era una dublă, însă celălalt pat era gol. Cei doi copii mai mici vor dormi în el, iar restul ne vom descurca noi cumva.

— Desigur, prinţul are propriul său pat, numai pentru el, i-am zis lui Fang.

— Aşa-i, a spus el ameţit. Prinţul are într-o parte o rană cât toate zilele.

Încă mai arăta palid ca moartea, extrem de alb la faţă şi de ameţit. Nu putea să mănânce, aşa că avea o perfuzie. Iggy i-a mai dat încă doi litri de sânge de copil-pasăre, iar asta a ajutat.

— Păi, te-au cusut, am remarcat. Pe moment, nu mai ai niciun fel de tăieturi.

— Când îmi dau drumul de aici?

— Ziceau că într-o săptămână.

— Aşadar, cam pe mâine, nu? a zis el.

— La asta mă gândeam şi eu.

Deci, Fanick, pot să schimb canalul? a întrebat Iggy. E un meci.

— Simte-te ca acasă, *Niggy,* i-a spus Fang.

Ne-am culcat devreme şi-am căzut rupţi, ţinând cont prin ce trecuserăm în ultimele douăzeci şi patru de ore. Pe la ora nouă, ascultam cum stolul dormea în jurul meu. Agenţii au adus un fel de saltele de yoga, pentru noi, şi nu erau rele. Mai ales dacă ai stat ceva timp culcat pe suprafeţe stâncoase

din peşteri şi borduri din ciment, prin tuneluri de metrou.

Acum era linişte, iar eu încercam să-mi decuplez mintea. *Voce? Vreo ultimă remarcă pe care vrei s-o spui înainte să adorm?*

Ai preferat să stai cu Fang.

Nu, e aiurea, am răspuns în gând. Ceea ce spusese Gazzy, acolo, pe plajă... micul hoţoman a avut dreptate. N-ar trebui să separ, iarăşi, grupul, nici chiar atunci când părea sigur că o s-o fac. Ne descurcam cel mai bine când eram cu toţii împreună. întreaga familie reunită.

Familia este extrem de importantă, a zis Vocea. *Nu mi-ai nun spus asta odată?*

Mda, m-am gândit. *De-asta o să continuăm să ne căutăm părinţii imediat ce scăpăm de-aici.*

Am inspirat adânc, încercând să mă relaxez. Eram complet istovită, însă creierul îmi funcţiona nebuneşte. De fiecare dată când îmi închideam ochii, prin minte-mi alergau tot felul de imagini, cum ar fi clădiri explodând, un nor ca o ciupercă, raţe prinse în petele de petrol, munţi de gunoaie, uzine de energie nucleară. Coşmaruri care te trezeau.

Aşa că am stat în capul oaselor, cu ochii deschişi, dar nu eram mult mai bine. Începusem să mă simt rău ceva mai devreme, dar n-am spus nimănui. Aveam o migrenă, nu una de tip grenadă, când îmi simţeam creierii împrăştiaţi prin craniu, ci una obişnuită. Din fericite, migrenele-grenadă erau mult mai rare şi frecvenţa lor mult mai mică decât înainte. Teoria mea era că ele exprimau modul în care creierul meu se obişnuia cu împărţirea spaţiului cu oaspetele meu necioplit şi nepoftit, Vocea. Oricum, eram nemaipomenit de bucuroasă că se mai răriseră în ultima vreme.

Asta nu era aşa. Eram fierbinte; pielea-mi ardea. Mă simţeam ca şi cum adrenalina mi se revărsa în organism, făcându-mă atât de agitată, încât nu mai suportam.

Îmi urmăreau Eliminatorii cipul din braţ, cel pe care-l văzusem la radiografie, în cabinetul doamnei doctor Martinez, cu multe zile în urmă? Cum se face că ne tot găsesc? Eterna întrebare.

M-am uitat spre Total, care dormea în pat cu Angel şi

Gazzy. Stătea tolănit pe spate, cu labele în sus. Avea cip? îl urmăreau oare chiar acum?

Uf. Mă simțeam atât de încinsă, de agitată şi de bolnavă. Aş fi vrut să mă întind în zăpadă, să mănânc zăpadă, să-mi frec pielea cu ea. Mi-am imaginat cum ar fi să deschid ferestrele şi să decolez în aerul răcoros al nopții. Mi-am închipuit că aş zbura înapoi la doamna doctor Martinez şi la fiica ei, Ella, singurii oameni prieteni cunoscuți de mine. Doamna doctor Martinez ar şti ce-i de făcut. Inima-mi bătea atât de repede, încât o simțeam ca pe un solo de tobe executând un staccato în pieptul meu.

M-am ridicat şi mi-am făcut drum, în linişte, peste trupurile adormite, spre chiuveta mică aflată pe unul din pereți. Am dat drumul apei reci şi-am lăsat-o să-mi curgă peste mâini. Aplecându-mă, mi-am udat fața, iar şi iar. Îmi făcea bine, şi mi-aş fi dorit să stau sub un duş rece ca gheața. *Te rog, nu îngădui să mă îmbolnăvesc,* m-am rugat. *Nu-mi permit să mă îmbolnăvesc. Nu-l pot lăsa pe Fang bolnav.*

Nu ştiu cât am stat aşa, aplecată deasupra chiuvetei, lăsând apa să mi se scurgă pe gât. În cele din urmă, m-am gândit că, poate, aş reuşi să mă culc la loc şi m-am ridicat să-mi şterg fața.

Eram gata să scot un urlet.

M-am întors pe călcâie, însă în rezervă domnea tăcerea. M-am răsucit, pentru a mă holba din nou în oglindă şi am văzut acelaşi lucru: Eliminatorul.

Am clipit rapid. Ce *naiba* se întâmpla? Eliminatorul din oglindă clipi şi el repede.

Eliminatorul eram eu.

18

Într-o clipită, o transpirație rece mi-a acoperit fruntea şi ceafa.

Am înghițit un nod, iar Eliminatorul Max din oglindă a făcut la fel.

Mi-am deschis gura şi am văzut caninii lungi şi ascuțiți. Dar când i-am atins cu degetul, păreau mici, netezi, normali. Mi-am atins fața şi-am simțit pielea netedă, cu toate că oglinda mă înfățişa transformată cu totul. Mi-am amintit cât de rău mă simțisem, înfierbântată şi cu inima bătând nebuneşte. Oh, Doamne. Ce mai era şi asta? Tocmai descoperisem un nou „talent", la fel ca Angel cu cititul minților, Gazzy, capabil să imite orice voce, Iggy, identificând oamenii prin perceperea amprentelor lor? *Tocmai mi-am dezvoltat talentul de a mă transforma într-un Eliminator, duşmanul nostru cel mai cumplit?*

Mă simțeam bolnavă de scârbă şi frică. M-am uitat stânjenită în jur, să mă asigur că nu mă vedea nimeni în această stare. Nici măcar nu ştiam ce-ar fi văzut dacă s-ar fi trezit. Mă *simțeam* normal. *Arătam* ca un Eliminator. Un fel de Eliminator mai arătos, mai blond, mai mic.

Respectă-i şi onorează-i pe inamicii tăi, a spus Vocea mea. *întotdeauna. Cunoaşte-ți bine prietenii; să-ți cunoşti duşmanii chiar şi mai bine.*

Oh, te rog, m-am milogit în tăcere. *Te rog, fă ca asta să fie doar o lecție oribilă şi nu realitatea. Promit, promit, promit să-mi cunosc duşmanii mai bine. Doar lasă-mă să scap de bot.*

Cea mai mare forță a ta este şi cea mai mare slăbiciune, Max.

M-am holbat în oglindă. Poftim?

Ura ta pentru Eliminatori îți dă puterea de a lupta până la moarte. Dar această ură te şi împiedică să vezi imaginea de ansamblu: imaginea lor, a voastră, a tot ce este în viața voastră.

Hm, lasă-mă să mă gândesc la asta şi-am să revin. OK?

Au. M-am chircit, apăsându-mi degetele pe tâmplă, încercând să îndepărtez durerea. Mi-am atins fața încă o dată, ca să mă asigur că era cu adevărat netedă, apoi m-am dus să-l privesc pe Fang.

Era neclintit, respira şi dormea liniştit. Arăta mai bine. Nu mai părea atât de chinuit. Se va face bine. Am oftat, încercând să mă eliberez de durere şi frică, apoi m-am încovrigat şi eu pe salteaua mea, alături de Nudge. Am închis ochii, însă nu aveam nicio speranță să adorm.

Am rămas în beznă, fără să scot niciun sunet. Singurul lucru care mă făcea să mă simt mai bine era să ascult respirația liniştită, regulată şi calmă a stolului meu adormit.

19

— Nu pricep, a zis doctorul uitându-se la rana lui Fang.

Mda, păi, mi-am zis, *astea-s fentele ADN-ului recombinant.*

Medicul venise să schimbe bandajele în această dimineaţă şi descoperise că tăieturile lui Fang erau aproape vindecate, mai rămăseseră pe piele doar liniile subţiri, trandafirii, ale cicatricelor.

— Cred că pot să plec, a spus Fang, încercând să se ridice în capul oaselor.

Era vioi, iar inima mi se umplu de bucurie. Am fost atât de speriată. Ce mă făceam eu fără Fang?

— Stai! a zis Anne Walker ridicându-şi mâna. Nu eşti nici pe departe gata să te mişti sau să pleci. Te rog, Nick, întinde-te şi stai liniştit, odihneşte-te.

Fang o privi calm, iar eu am zâmbit în sinea mea. Dacă Anne mă considera pe *mine* necooperantă, stai să vezi ce-o să păţească cu Fang refăcut.

— Nick, acum, că te simţi puţin mai bine, poate că reuşeşti să-i convingi pe fraţii şi surorile tale să vină cu mine, a continuat Anne. M-am oferit să vă primesc pe toţi să veniţi la mine, să vă odihniţi şi să vă refaceţi.

Zâmbea uşor.

— Max a refuzat să plece fără tine. Dar sunt sigură că-ţi dai seama că nu are rost ca ei să stea aici şi să nu se simtă confortabil. Şi vei veni şi tu într-o săptămână şi ceva.

Fang doar o privea, aşteptând. M-am sprijinit cu spatele de perete şi mi-am încrucişat braţele.

— Aşadar, ce crezi de asta, Nick?

De fapt, îl pusesem la curent, dis-de-dimineaţă. Din moment ce ne-am trezit la şase. Din moment ce, la ora şase, sora medicală ţinuse neapărat să-i ia temperatura lui Fang *chiar atunci.*

Fang mi-a întâlnit privirea, iar eu am lăsat în jos un colţ al gurii.

— Sunt de acord cu tot ce zice Max, a rostit el neutru. Ea

conduce.

Am rânjit. N-o să mi se aplece niciodată să tot aud asta. Anne s-a întors spre mine.

— Nu-l pot lăsa pe Nick, am zis, pe un ton de regret.

— Dacă rămâneți toți, aş putea examina..., începu doctorul, iar Anne s-a întors spre el, ca şi cum ar fi uitat că era pe-acolo.

— Mulțumesc, domnule doctor, a spus ea. Apreciez întregul dumneavoastră ajutor.

Era o trimitere la plimbare, iar doctorul nu părea prea încântat. Dar a plecat.

— Noi ne vindecăm foarte repede, i-am explicat lui Anne.

Noaptea trecută, Fang încă mai arăta rău. Şi eu la fel, m-am gândit, amintindu-mi de acea oribilă reflexie de Eliminator. Însă, în această dimineață, Fang era din nou aproape cel de dinainte.

S-a ridicat în capul oaselor.

— Ce trebuie să fac ca să primesc ceva de mâncare în văgăuna asta?

— Eşti încă sub perfuzie, a zis Anne. Medicii nu vor să mănânci hrană solidă...

Glasul îi pieri în timp ce Fang îşi miji ochii.

— Am pus o porție deoparte şi pentru tine, am rostit.

Un infirmier adusese micul dejun, iar noi păstrasem câte puțin din toate pentru Fang. Anne părea că voia să spună ceva, dar s-a abținut. O decizie înțeleaptă din partea ei, trebuie să recunosc.

I-am dat tava lui Fang, iar el a atacat mâncarea cu viteză şi precizie.

— Trebuie să ies de aici, a spus el printre îmbucături. Numai când simt mirosurile din spital şi îmi vine să mă cațăr pe pereți.

Ştiam despre ce vorbea. Aveam cu toții aceeaşi reacție: orice mirosea antiseptic, a spital, laborator ştiințific, ne readucea în acei ani care ne lăsaseră nişte amintiri cumplite.

M-am uitat spre Anne.

— Cred că Fa... Nick este pregătit să vină cu noi.

M-a privit şi ea, evaluând în mod evident situația.

— Bine, a zis în cele din urmă, iar eu n-am lăsat ca surpriza să mi se oglindească pe față. Dă-mi voie să merg şi să rezolv cu hârtiile. O să dureze cam o oră şi jumătate până ajungem cu maşina la mine acasă. Locuiesc în nordul Virginiei. OK?

— Da, am zis.

Anne a plecat, iar eu m-am uitat în jur, la stol.

— Nu ştiu ce urmează, fraților, dar fiți cu ochii-n patru şi pregătiți.

L-am privit pe Fang.

— Eşti sigur că te poți mişca?

A ridicat din umeri, părând iarăşi istovit, şi a împins la o parte tava cu mâncare.

— Sigur.

S-a culcat la loc şi a închis ochii.

— În fond, şi la urma urmei, Fanick este Superman, a zis Iggy.

— Gura, Jeff, am spus, dar zâmbind.

I-am ridicat degetele spre fața mea, ca să ştie.

20

— Mamă, Virginia chiar arată frumos, i-am zis lui Gasman, iar el a râjnit.

Dar chiar aşa era. Multe dealuri cu pante line, kilometri şi kilometri de copaci pictaţi în culorile provocatoare ale toamnei, valurile unduitoare ale pajiştilor verzi, cu câte un cal care păştea pe ici-colo. Era grozav aici.

Încăpeam cu toţii în uriaşul automobil combi al lui Anne, dar Fang a trebuit să rămână întins mare parte a drumului. Nu l-am scăpat din ochi, remarcând cum i se încleşta maxilarul când treceam de câte-un hop, dar nu s-a plâns.

Încă o problemă pe nepusă masă: simţeam acelaşi val de căldură şi accelerare a bătăilor inimii ca în noaptea trecută. Respiraţia mi se transformase în gâfâieli mărunte şi mă simţeam atât de agitată, de parcă nişte gângănii se urcau pe mine.

Total stătuse în poala mea, privind pe fereastră, iar acum se uita la mine cu ochii lui strălucitori şi negri. S-a ridicat hotărât şi şi-a croit drum peste Fang, apoi s-a dus la Angel, ca şi cum ar fi spus „dacă te înfierbânţi în aşa hal, s-o lăsăm baltă".

— Oh, Doamne, ia uită-te la asta, a exclamat Nudge, arătând pe geamul dinspre ea. Un cal complet alb. Ca un cal-înger. Şi ce sunt sulurile alea de paie?

— Baloturi de fân, a răspuns Anne de la volan. Le rulează aşa, în loc să le adune în căpiţe de fân.

— E aşa de frumos aici, s-a entuziasmat Nudge, ţopăind pe locul ei, lângă Anne. Îmi plac dealurile astea. Ce fel de copac este acela, cu frunze ascuţite şi toate culorile?

— Arţari, a spus Anne. De obicei, sunt cei mai coloraţi.

— Cum arată casa ta? a întrebat Nudge. E albă toată, cu coloane mari? La fel ca Tara? Ai văzut filmul?

— *Pe aripile vântului,* a precizat Anne. Nu, mă tem că locuinţa mea nu seamănă nici pe departe cu Tara. Este o fermă veche. Dar am vreo douăzeci de hectare de teren în

jurul ei. E loc berechet pentru voi, prieteni, să vă zbenguiți. Aproape că am ajuns.

Douăzeci de minute mai târziu, Anne a luat-o pe un drumeag şi a activat un dispozitiv electronic. S-au deschis două porți din fier forjat, iar ea a trecut de ele. Porțile s-au închis în urma noastră, ceea ce mi-a pus senzorii în stare de alertă prudentă.

A durat aproape un minut până am ajuns la casa ei. Drumul era pavat cu piatră şi şerpuia printre copacii frumoşi, arcuiți deasupra. Frunze roşii şi galbene foşneau uşor, căzând pe maşină.

— Ei bine, iată-ne ajunşi, a spus ea, virând după un colț. Sper că vă place.

Ne-am holbat pe geamurile maşinii. Casa lui Anne arăta ca o pictură. În partea de jos avea pietre rotunde, de râu şi şindrilă deasupra, o verandă mare, acoperită, care se întindea pe aproape întreaga parte din față. Tufe mari înconjurau curtea, iar unele dintre ele încă mai aveau flori ofilite de hortensii.

— În spatele casei este un iaz, ne-a zis Anne, oprind în parcarea din fața casei. Este atât de puțin adânc, încât s-ar putea ca apa să fie destul de caldă ca să puteți înota în el, după-amiezile. Gata, toată lumea afară.

Am uşchit-o din maşină, încântați să fim din nou în spații deschise.

— Aerul miroase altfel aici, a remarcat Nudge, adulmecând. Miroase grozav.

Casa se înălța pe culmea unui mic deal. Într-o pantă, la distanță de noi, se vedeau pajişti largi şi o livadă. Copacii erau, practic, acoperiți cu mere. Păsările ciripeau şi cântau. Nu puteam auzi zgomotul traficului auto sau să miros bitumul de pe şosele, nici nu auzeam alte voci de oameni.

Anne a deschis uşa din față.

— Hei, nu stați acolo, a spus ea zâmbind. Veniți să vă vedeți camerele.

Am dat din cap, iar Angel şi Nudge au luat-o spre casă, urmați de Gazzy.

Iggy stătea lângă mine.

— Cum arată? m-a întrebat cu glas scăzut.
— Arată ca un paradis, Jeff, a rostit Fang.

Scoarța aspră a copacului îi sfâşia picioarele, însă Ari nici nu se sinchisea.

După durerea suportată prin dotarea cu aripi uriaşe prinse de umerii săi, asta era joacă de copil. Rânji amintindu-şi asta. Practic, orice făcea era o joacă de copil: nu avea decât şapte ani. împlinea opt în aprilie, anul viitor. Nu că asta ar fi contat. Nu va primi cadouri sau tort. Taică-său, probabil, nici nu-şi va aminti.

Îşi duse, din nou, binoclul la ochi, încleştându-şi maxilarul. Îi vedea pe ciudații de mutanți-păsări ieşind din maşină. Cercetase deja terenul, se uitase pe ferestrele casei. Copii aceia urmau să stea în puf. Cel puțin pentru o vreme.

Nu era corect. Nici măcar nu exista vreun cuvânt care să descrie cât de incorect era. Mâna lui Ari strânse atât de tare o crenguță, încât aceasta se rupse străpungându-i pielea cu o aşchie lungă şi subțire.

O privi, aşteptând ca senzația de durere să ajungă, opintidu-se, până la creier. Sângele de un roşu-deschis se adună în jurul aşchiei. Ari o smulse şi o azvârli cât acolo, înainte măcar ca mintea lui să înregistreze faptul că se rănise. Şi iată-l aici, în copac, cu echipa sa staționată în apropiere, nevoit să-i urmărească pe ciudații de mutanți prin binoclu.

Ar trebui să fie la locul faptei, bătând-o pe Max pe umeri, privind-o cum se întoarce, apoi trimițându-şi pumnul direct în față. Dar nu, în loc de asta, ea se plimba tacticoasă în interiorul casei arătoase, crezând că era perfectă, mai bună decât oricine, mai bună şi decât el.

Singurul lucru hazliu petrecut în ultimele patruzeci şi opt de ore a fost expresia lui Max, după ce văzuse că el trăia. A fost şocată. Ari îşi aminti cu mândrie că a fost şocată şi îngrozită. *Voia* s-o *vadă aşa de fiecare dată când dădea cu ochii de el.*

Aşa deci. *Odihneşte-te şi relaxează-te, Maximum,* îşi zise Ari

cu răutate. *Îți vine ceasul de pe urmă. Iar eu am să fiu acolo, aşteptându-te. Întotdeauna am să fiu acolo.*

Ura aceasta era adunată în rărunchii lui, răvăşindu-1 în interior, şi se simți transformându-se, oasele sale faciale se alungeau, umerii i se gheboşau. Privi cum perii aspri îi acoperiră brațele, fulgerător, iar ghearele zimțate îi erupseră din vârfurile degetelor. Ar fi vrut să sfâşie cu aceste gheare fața lui Max, fața aceea impecabilă...

Îl copleşi mânia, înecându-1, întunecând lumea, şi, fără să se gândească, îşi înfipse colții în propriul său braț. Strângând tare din fălci, aşteptă durerea inevitabilă. În cele din urmă, icnind, se aşeză la loc, cu gura însângerată şi brațul amorțit de durere. Ah. Era mai bine acum.

PARTEA A 2-A

PARADIS SAU ÎNCHISOARE?

22

Ia ghici câte camere are căbănuța de la țară a lui Anne? Sunt şapte. Una pentru ea, una pentru fiecare dintre copiii păsări. Ghici câte băi? Cinci. Cinci băi în total, într-o singură casă.

— Max!

Gasman bătea în uşa camerei mele. Am deschis-o, cu părul încă ud, după duşul fierbinte, lung şi incredibil.

— Pot să merg afară? m-a întrebat.

— Doamne, uitasem deja ce culoare are cu adevărat pielea ta, i-am spus. Eram convinsă că eşti cam pământiu.

Mi-a rânjit.

— Spune-i camuflaj. Pot să ies afară?

— Da, hai să ieşim cu toții împreună; dă-i lui Iggy nişte repere.

— Ce-i acolo, ca un hangar de avioane? a întrebat Nudge.

Copacii dintr-un crâng ascunseseră clădirea mare şi roşie privirilor din casă, însă acum, că eram în misiune de recunoaştere, ieşeau la iveală tot felul de lucruri.

— E un hambar, a zis Fang.

Îl țineam sub supraveghere. Imediat ce dădea semne de oboseală, aveam de gând să-l trimit înapoi în casă.

— Un hambar cu animale? a întrebat Angel încântată. Chiar atunci, Total a început să latre, ca şi cum ar fi adulmecat un miros.

— Mda, aşa cred, am rostit, ridicându-l pe Total în brațe. Ascultă, măi, i-am zis. Gata cu lătratul. Ai să sperii pe cineva.

Total arăta ofensat, însă rămase tăcut cât timp îl țineam în brațe.

— Acesta, primul, este Sugar[4], a zis Anne venind din

[4] Zahăr (lb. engleză).

spatele nostru.

Ne-a dat mână liberă prin casă, după ce ne arătase camerele noastre şi toate celelalte.

Am rămas în pragul uşii deschise a hambarului şi ne uitam la Sugar, un cal cenuşiu-deschis, care ne privea la rându-i cu interes.

— E minunat, a şoptit Nudge.

— E mare, a rostit Gasman.

— Mare şi dulce, a spus Anne, deschizând o cutie şi scoţând un morcov.

I l-a întins lui Nudge, şi i-a făcut semn cu capul către cal.

— Du-te. îi plac morcovii. Ţine-l pe palmă.

Prudentă, Nudge a păşit înainte, întinzând morcovul. Aceasta-i o copilă care ar putea rupe coastele unui bărbat cu o lovitură bine plasată, dar aproape că tremura pe măsură ce se apropia de cal.

Sugar apucă morcovul cu mare delicateţe, apoi îl zdrobi cu plăcere între dinţi.

Nudge s-a întors spre mine, radioasă, iar mie mi s-a urcat inima până-n gât. Era ca şi cum am fi fost nişte copii de la oraş care petreceau o săptămână la o fermă, ca parte a unui program al serviciului social. Eram înconjuraţi de un peisaj minunat şi aveam aer curat, erau animale şi...

— Copii, mai aveţi o jumătate de oră, a spus Anne, întorcându-se s-o ia spre casă. Cina-i la şase.

Şi tocmai aveam de gând să adaug: *mâncare din belşug.* Era uluitor.

Care era clenciul? Pen' că *ştiam* că exista unul.

— Oh, *da!* a exclamat Gasman, privind spre iaz. Am ajuns!

Iazul lui Anne era cam cât un stadion de fotbal, cu un mal mic şi stâncos, mărginit de papură şi un fel de crini. M-am uitat bănuitoare spre el, aşteptându-mă ca Monstrul din Pond Ness[5] să răsară din adâncurile sale. OK, n-ai decât să-mi spui că sunt o paranoică lipsită de orice speranţă, dar acest loc a început să mi se pară nefiresc de idilic. La fel ca şi camera mea, care era fermecătoare. *Fermecătoare!* Ce ştiam eu despre fermecător? Nu clasificasem niciodată ceva drept fermecător înainte, în viaţa mea.

Şi iată-mă acum, cu ochii mijiţi înaintea imaginii iazului perfect. Nu era, oare, vreun alt test ciudat?

— Acum nu mai avem timp, Gazzy, am spus, înăbuşindu-mi temerile tot mai mari. Dar poate că vom veni să înotăm mâine.

— Este atât de frumos aici, a rostit Nudge, privind spre panta dealurilor dubioase, spre livada întunecoasă şi păstrătoare de secrete, iazul (vezi comentariul critic de mai sus, despre iaz), micul şi *literalmente* gânguritorul pârâu revărsat în iaz.

— Ca în Grădina Edenului.

— Mda, şi *astea* se potrivesc toate atât de bine, am mormăit pentru mine.

— Uitaţi, mai sunt şi alte animale acolo, a spus Angel, arătând cu degetul.

Fără îndoială perfecte, foarte Martha Stewart[6], animale cu pedigri, bijuterii de familie, ambalate elegant.

— OK, ne putem abate pe la ele când ne întoarcem la casă. Nu ştiu cum vă simţiţi voi, fraţilor, dar mie mi-e foame.

Am aruncat o ocheadă spre Fang, care începuse să arate

---

[5] *Pond* – iaz (lb. engleză), aluzie la Monstrul din Loch Ness.

[6] Femeie de afaceri din SUA, autoare, editor de reviste, personalitate de televiziune, a dobândit notorietate şi succes printr-o mare varietate de afaceri. A scris numeroase cărţi şi, cu toate că a fost condamnată în 2005 pentru mărturie falsă, deturnarea cursului unei anchete federale şi trafic de informaţii comerciale, a revenit în mediul de afaceri, reluându-şi succesul.

cam palid. Deseară, după cină, voi încerca să-l conving să se întindă într-unul dintre şezlongurile mult prea confortabile, aflate lângă oribil de elegantul şemineu.

— *Oi!* a ţipat Angel, surprinzând cu privirea nişte lână maronie, pufoasă.

— Anne e o mare iubitoare de animale, mi-a spus Fang, în timp ce ne luam după Angel. Cai, oi, capre. Pui. Porci.

— Da, am răspuns. Mă întreb care-i pentru cină?

Îmi oferi unul din rarele sale zâmbete, şi a fost ca şi cum ar fi răsărit soarele. Mi-am simţit obrajii înroşindu-se şi-am luat-o înainte.

— Uitaţi, porci! a exclamat Gasman electrizat. Vino, vino aici, Ig.

Gazzy i-a condus mâna lui Iggy în jos, iar Iggy a scărpinat după urechi un porc mic şi maro, făcându-1 să scoată nişte guiţături entuziasmate.

— Porcii sunt atât de norocoşi, a spus Gasman, în vreme ce prin mintea mea dansau imagini cu şunci. Nimănui nu-i pasă dacă *sunt* murdari sau trăiesc într-o cocină.

— Asta pentru că sunt *porci,* am subliniat.

Şi chiar atunci, Total mi-a sărit din braţe, zgâriindu-mă.

— Hei! am zis şi apoi am dat cu ochii de un câine alb cu negru, cu aspect de ciobănesc, care gonea în salturi.

Total s-a proptit imediat pe labele din faţă şi a început să latre zgomotos, iar celălalt câine i-a răspuns.

— Total! am strigat, bătând din palme. Opreşte-te! E teritoriul lui. Angel!

Angel deja alerga spre el şi-l apucă pe Total de zgardă.

— De când are zgardă? am întrebat.

— OK, Total, linişteşte-te, a spus Angel, mângâindu-1 pe cap.

Total se opri din lătrat, apoi scutură din cap dezgustat şi spuse:

— Prostule.

Am clipit uimită şi-am deschis gura, dar apoi l-am văzut pe Gazzy, privind nevinovat în sus, cu mâinile în buzunare, şi fluierând. Am refuzat cu desăvârşire să-i dau satisfacţie lui Gazzy speriindu-mă de ultimul lui truc de ventriloc şi n-am

spus un cuvânt.

— Haideți, fraților, am zis. Haideți să halim.

— Bine, haideți să vedem ce avem pe aici, am mormăit.

Eram toți şase adunați în camera „mea”. Foile luate de noi de la Institutul din New York erau întinse pe pat. Când am găsit fişierele în computer şi le-am printat, unele dintre informații au fost lizibile. Acum, acele pagini nu mai erau accesibile, rămânând pe ele doar coduri numerice. Ce se întâmplase cu textele lizibile? Nu ştiu. Era un alt test?

În concluzie, ne uitam doar la şiruri de numere. Din când în când, câte-un cuvânt real ne sărea în ochi. Unele dintre acestea erau despre *noi*, numele noastre. Undeva, prin aceste pagini, se găseau informații despre părinții noştri.

— Ce-ar fi să luăm fiecare câte două pagini şi să le verificăm cu atenție, am sugerat. Să ne dumirim cât de cât. Să vedem dacă este ceva în aceste cifre care arată cunoscut sau dacă există vreun tipar.

— Pare să fie un plan, a zis Iggy. Dar fără mine.

— Am să-ți citesc eu unele dintre cifre, a propus Fang.

Iggy a dat din cap, iar eu am împărțit foile. Fang a început să-i citească lui Iggy cu voce joasă, iar el se concentra intens, dând din cap, din când în când.

Mi-am luat cele două pagini ale mele şi m-am aşezat la birou. În următoarea oră, am încercat fiecare tehnică de decriptare de bază pe care o cunoşteam. Ne-am uitat după tipare, hexagoane, dar n-am obținut nimic.

Peste o altă oră, mi-am lăsat capul în palme.

— Este imposibil, am spus, gata să urlu din cauza frustrării. Probabil că este vorba de un cod pe computer. Dacă este aşa, n-o să-l spargem în vecii vecilor.

— Dar nu-i totul decât un test? a întrebat Gasman, cu feţişoara deja obosită.

Era aproape zece seara. Trebuia să-i culc pe aceşti tipi.

— Nu v-a spus Jeb că totul este un test, la Şcoală, pe când o salvam pe Angel? Aşa că asta înseamnă că se aşteaptă să-i dăm de cap, cumva.

— M-am gândit la asta, am rostit. De asta-i atât de enervant. Am încercat tot ce mi-a venit prin minte. Aşa că am impresia că am cam picat acest test.

Ne-a întrerupt o bătaie în uşă. S-a deschis un pic, iar Anne a băgat capul înăuntru.

— Hei, gaşcă, a spus ea zâmbind. Nu vă e somn? Krystal? Vrei să te pregăteşti de culcare?

— Mda, a zis Nudge. Mă predau.

Gazzy s-a uitat spre mine şi-am dat din cap.

— Da, i-a spus lui Anne. Suntem gata să băgăm cornu-n pernă.

— Grozav, a zis ea degajată. Mai vrea cineva ceva? înainte să puneți cornu'n pernă?

— Nu, suntem bine, a spus Angel, urmând-o pe Anne afară.

S-au dus pe coridor şi-am auzit-o pe Anne spunând:

— Ariel, ce-ar fi să-l laşi pe Total să iasă afară, să-şi facă treburile?

— OK, a fost de acord Angel.

Stăteam în camera mea, simțindu-mă puțin cam stânjenită ca şi cum altcineva se îngrijea de stolul meu.

Bun venit pentru încă o zi la Camp Agent!

Pentru început, un mic dejun copios făcut de mine şi de Iggy. Asta pentru că, în prima noastră dimineaţă aici, am descoperit că celibatara Anne Walker considera că un baton cu proteine şi o băutură energizantă, cu aromă de portocale, însemna un mic dejun acceptabil.

Dacă am fi atacat vreun tomberon sau am fi furat de la 7-Eleven, asta ar fi fost ceva grozav. Dar din moment ce ne aflam într-un *château*[7] de la ţară, cu şapte camere uluitoare, un frigider Sub-zero şi un teren mare la dispoziţia noastră, pur şi simplu, nu se mai potrivea.

Aşa că micul dejun a constat dintr-o desfăşurare masivă de omlete, şuncă, pâine prăjită etc., pentru toată lumea.

În continuare, desuetele probleme legate de îngrijirea casei. Anne ne-a făcut pe fiecare dintre noi responsabil de curăţenia în camerele noastre, vrednice de tras în poză. Şi iată ce m-a iritat: stolul a şi ascultat-o.

Nu le cerusem şi eu, de mii de ori, să-şi păstreze curăţenia în camere, acasă, pe când aveam o casă? Ba da. Au făcut-o? Nu. Oricum, se dădeau peste cap acum să-şi facă posturile şi să-şi alinieze încălţările pentru o *străină*. Şmecherii ăştia mici.

Apoi au urmat exerciţiile de înviorare, în aerul proaspăt de la ţară. Zboruri, antrenamente, joacă, înot, călărie.

Prânzul. Anne a adus distinsa artă de a face sandviciuri la rangul de ştiinţă.

Odihna de după prânz, joacă etc. Anne ne-a luat deoparte, unul câte unul, şi ne-a pus întrebări, ne-a pus să-i arătăm ce ştim să facem. I-a plăcut să ne vadă zburând, ne-a făcut să ne simţim ca nişte minunaţii zbenguindu-se pe cer.

Ne-a privit ore în şir, cu binoclul, iar expresia de uimire şi încântare de pe faţa ei putea fi văzută de la şase sute de metri distanţă.

Cina. Anne chiar s-a străduit. însă este o femeie a cărei

[7] Castel (lb. franceză).

principală sursă de confort nutrițional provenea din pachetele cu alimente semipreparate, introduse la microunde. După prima zi, s-a dus la cumpărături şi-a venit acasă cu cincisprezece pungi de provizii şi o carte de bucate. Cu rezultate amestecate.

Dar ştii ceva? Mâncarea era caldă şi cineva ne-o pregătea, ceva ce suna grozav în opinia mea. După prima zi, am încercat să trimit stolul la culcare înainte s-o poată face Anne. Mă deranja când intervenea ea. Când îşi asuma rolul meu. Eram, încă, liderul lor. Curând, Anne şi casa ei confortabilă vor deveni doar o amintire. Exact ca şi Jeb. La fel ca doamna doctor Martinez şi Ella. La fel ca totul din viața noastră trecătoare.

Într-o noapte, după aproape două săptămâni de şedere aici, stăteam întinsă în pat ascultându-l pe cântărețul meu favorit, *preferat,* Liam Rooney. *Liam, Liam, eşti sursa mea de inspirație.* Cei mici erau deja adormiți. S-a auzit o foarte discretă bătaie în uşă.

— Da?

A intrat Fang.

— Ce-i?

— Uită-te.

Mi-a pus în poală câteva dintre paginile codificate de la Institut, apoi a aşezat pe pat o carte cu spirală, format mare. A deschis-o peste picioarele mele.

— M-am tot uitat peste chestiile astea, până am crezut că mă dilesc. Şi, dintr-odată, mi s-a părut că arată ca nişte coordonate pe hartă.

Mi-am ținut respirația. De îndată ce-a spus asta, mi-am dat seama că putea fi o idee bună.

— Acesta este un atlas cu străzile din Washington, DC, în detaliu, a spus el. L-am luat din maşina lui Anne. Uite, fiecare pagină este numerotată, fiecare hartă la fel, fiecare grilă a fiecărei hărți e numerotată. Şi uită-te la chestiile astea de aici, de lângă numele lui Gazzy. Douăzeci şi şapte, opt G nouă. Aşa că m-am dus la pagina douăzeci şi şapte, este o secțiune din oraş, vezi?

— Da, am zis.

— Această secțiune are douăsprezece hărți mai mici. Am scos harta numărul opt.

A dat foile.

— Iar aceasta constituie un detaliu al unui sector. Apoi merg pe coloana G şi ajung la şirul al nouălea.

Degetul său se deplasa încet în josul hărții.

— Şi este un mănunchi destul de precis de străzi.

M-am uitat la el.

— Oh, Doamne! am exclamat. Ai mai încercat şi cu ceilalți?

A dat din cap.

— Asta-i lângă numele lui Nudge. Acelaşi lucru... de fapt, am ajuns într-un loc de-adevăratelea.

— Eşti genial, am rostit, iar el a ridicat din umeri, părând aproape jenat, doar atât că Fang nu se jenează niciodată. Dar eram convinsă că Nudge era pe punctul de a-şi găsi părinții în Arizona, am adăugat.

Ridică din nou din umeri.

— Nu ştiu. Femeia văzută de noi era negresă, aşa că Nudge n-ar putea fi copilul ei. Crezi că merită să verificăm?

— Absolut, am spus, lăsându-mi jos picioarele de pe pat. S-au culcat toți ceilalți?

— Da, inclusiv Annemeister.

— OK, lasă-mă un minut să-mi pun nişte blugi.

26

— Hmm, am făcut eu.

Fang sprijini atlasul cu hărțile de un hidrant şi-l fixă cu genunchiul. A desprins o pagină de coduri, iar eu am ținut lanterna-stilou ca s-o pot vedea. A verificat încă o dată coordonatele, arătându-mi-le şi mie. M-am uitat la tăblițele indicatoare de la capătul cvartalului.

— Nu, ai dreptate, am zis. Asta-i. Dacă astea sunt coordonate pe hartă, atunci aici ar trebui să fie.

Ne-am uitat la clădirile de vizavi. Nu era o casă cu gard din lemn, potrivită să devină căminul unui copil, unui copil care, mai târziu, va fi transformat într-un ciudat mutant-pasăre de către savanții țicniți. Nu, *era o pizzerie*.

În această clădire funcționau o spălătorie auto, o bancă, o pizzerie, o curățătorie chimică. Pe partea cealaltă a străzii se afla un parc. Nicio casă, bloc de apartamente, niciun loc unde să fi putut locui cineva.

— Păi, e un rahat, a spus Fang.

— Susțin şi eu această concluzie, am zis, traversând strada. Poate că acolo a fost un bloc de locuințe şi l-au demolat.

Ne-am oprit înaintea localului întunecat şi ne-am chiorât înăuntru. O fotografie alb-negru era atârnată de perete, înfățişând un grup de oameni aşezați înaintea unei versiuni noi, strălucitoare, a localului. „Aici din 1954”, spunea textul din fotografie.

— Mare brânză şi cu teoria asta, a spus Fang.

— Vrei să înjuri cu această ocazie sau vrei să mă laşi pe mine? am întrebat.

— Fă-o tu, a hotărât Fang, băgând pagina înapoi în buzunar.

— Păi, da, *rahat*, am rostit. OK. Hai s-o încercăm pe următoarea. Poate avem noroc.

Şi am avut, în sensul că la acea adresă chiar exista o casă. Din nefericire, era o clădire cu apartamente, abandonată, aflată într-un cvartal bătut de soartă, locuită de unii dintre cei mai jalnici membri ai societății, mulți dintre ei

desfăşurând tot felul de „afaceri” la două noaptea.

— Hai s-o verificăm totuşi, am zis, retrăgându-mă şi mai mult în umbră.

Am aterizat pe acoperişul gudronat al clădirii alăturate. Jumătate de oră de aşteptare şi de privit ne-a arătat că cel puțin doi tipi, poate mai mulți, se oploşiseră prin această clădire părăginită, care arăta ca după bombardament.

La douăzeci de minute după ce al doilea individ a plecat şi nu s-a mai întors, m-am ridicat.

— Gata?

— Gata, a spus Fang, şi-am sărit vizavi, pe celălalt acoperiş.

27

— Care-i cel mai nenorocit loc, i-am şoptit lui Fang, tunelurile canalizării din New York, sau o clădire abandonată, căminul unor drogaţi aciuaţi acolo?

Fang meditã la asta, traversând, fără zgomot, încăperea, ferindu-se de zonele de lumină lunară, luminate de razele de lună, pătrunse prin ferestrele sparte.

— Eu aş prefera tunelurile canalizării din New York, a şoptit el drept răspuns.

Am început de la etajul doi, coborând, deschizând uşi, cercetând şemineurile, ciocănind în pereţi în căutarea compartimentelor ascunse. Două ore mai târziu, îmi frecam fruntea cu o mână murdară.

— Nimic până acum. Ce duhoare.

— Da, a oftat Fang. Păi, hai să verificăm şi debaraua asta şi după aia ne cărăbănim.

Am dat din cap şi-am deschis garderobul de la jumătatea holului. Era gol, cu pereţii nimic altceva decât tencuială spartă, dezvăluind şipcile goale din interior. Eram pe cale să închid uşa, când o fâşie de alb mi-a atras privirea. Am pus raza lanternei pe ea, încruntându-mă, apoi aplecându-mă s-o examinez. Era ceva înghesuit în dosul unei şipci.

— Ce-i? a întrebat Fang, încet.

— Nimic, sunt convinsă, i-am răspuns tot şoptit. Dar am s-o iau, totuşi...

Am tras-o cu unghiile şi s-a dovedit a fi o bucată pătrată de hârtie, de vreo zece centimetri lăţime. Am întors-o şi mi s-a tăiat respiraţia.

Era o fotografie.

Fang s-a aplecat peste umărul meu, în vreme ce concentram raza lanternei asupra fotografiei. Era imaginea unei femei cu un bebeluş în braţe. Era rotofei, blond, cu ochi albaştri... imaginea leită a bebeluşului Gasman... cu moţul şi toate celelalte.

28

— Sfinte Sisoe! am izbucnit.

Chiar atunci am auzit paşi grei urcând dinspre uşa din faţă.

— S-au întors, a şoptit Fang. Sus!

Ne-am răsucit pe călcâie şi-am fugit în sus, pe scări. Însă lumina lunii, revărsată prin ferestre, ne-a proiectat umbrele pe trepte. Am auzit uşa din faţă închizându-se, apoi un glas a bubuit:

— Hei!

Zgomote de paşi, grei şi nesiguri, răsunară în urma noastră şi se părea că cineva izbea cu o bâtă de baseball într-un perete. Am auzit un *trosc* şi apoi zgomotul tencuielii sparte.

— Ăsta a fost capul tău! a urlat un tip. O să vă facem praf!

La capătul scării, am ţâşnit spre dreapta, pe drumul pe care venisem. Trecusem de mai multe camere, când mi-am dat seama că Fang nu era lângă mine. M-am oprit printr-un derapaj şi l-am zărit la celălalt capăt al coridorului. I-am făcut semn, dar chiar când s-a pus în mişcare spre mine, cei doi drogaţi aciuaţi aici s-au strecurat pe hol între noi. Unul dintre ei se bătea cu bâta peste palma deschisă, scoţând un sunet înfiorător de lovire. Celălalt ţinea o sticlă spartă.

Aşadar, a mârâit unul dintre ei. Credeţi că puteţi să vă băgaţi nasul prin hogeagul nostru?

Să ne băgăm nasul? Mai zici asta o dată?

S-au oprit o clipă, apoi zâmbetele lor s-au lărgit. Enorm.

— E o gagică, tipule! a exclamat unul.

Derbedeul cu sticla a scos de la centură un cuţit cu aspect ucigător. L-a ridicat în aşa fel, încât să reflecte lumina lunii.

Fang? Dă-i drumul şi mişcă-te. Cât mai repede, m-am gândit încordată. *Unde eşti, Fang?*

— Nu ne pasă a cui gagică eşti, a spus unul dintre ei. Pentru că în ora următoare ai să fii gagica *noastră.*

Tipii erau unsuroşi, rânjind oribil, dezvelindu-şi gurile ştirbe.

— Pardon? am zis iritată. Vorbim de sex aici?

N-au mai avut timp să răspundă.

— *Băieți, lui Dumnezeu nu-i place de voi,* a rostit Fang din spatele lor.

Pooooftim? mi-am zis stupefiată.

— Uau! au făcut ei, răsucindu-se.

În clipa aceea, Fang şi-a deschis, brusc, aripile sale uriaşe şi şi-a aprins lanterna-stilou sub bărbie, în aşa fel încât i-a scos în evidență pomeții şi ochii. Am rămas cu gura căscată: arăta ca un înger al morții.

Aripile sale întunecate umpleau holul, până aproape de tavan, şi le mişca în sus şi-n jos.

— Lui Dumnezeu nu-i plac nemernicii, a repetat el, folosind un glas ciudat şi fioros.

— Ce naiba, a mormăit cu greu unul dintre vagabonzi, cu gura căscată şi ochii cât cepele. Am vedenii.

— Şi eu îl văd, a şoptit celălalt. Avem vedenii amândoi.

Mi-am deschis şi eu aripile, impresionante la prima vedere. Oricum, ciudate.

— Acesta a fost un test, am zis, folosind tonul cel mai înfiorător. Şi ia ghiciți? Ați picat amândoi.

Şmecherii au rămas încremeniți, stane de piatră, cu expresii de groază şi uimire întipărite pe față.

Apoi Fang a mârâit un *„Roaaarrr!”* sinistru. A făcut un pas înainte, bătând din aripi: demonul răzbunător. Eu eram aproape să mă sparg de râs.

— *Roaaarr!* am răcnit şi eu, scuturându-mi aripile.

— Aaaaaa! au urlat indivizii, retrăgându-se repede, de-a-ndăratelea.

Din nefericire, se aflau în capul scării. Au căzut aiurea, încercând să se prindă unul de celălalt, şi s-au rostogolit două etaje ca nişte saci grei cu cartofi, urlând pe tot drumul până jos.

Fang şi cu mine am bătut palma în grabă şi ne-am cărăbănit de-acolo cât ai zice peşte.

Şi-atunci s-a auzit Vocea din capul meu. *Mă bucur atât de mult că te distrezi, Maximum. în vreme ce lumea arde.*

Spun asta pentru întreaga omenire şi civilizaţie: duşul fierbinte, făcut pe îndelete, a funcţionat perfect.

În cele din urmă, fără niciun chef, am oprit apa şi-am ieşit afară, apoi m-am învelit cu prosopul meu de baie, Dove. Pe de altă parte, civilizaţia avea propriile sale pretenţii acute: trebuia să-ţi aminteşti să-ţi piepteni părul, să-ţi schimbi hainele în fiecare zi, lucruri cu care nu eram obişnuită.

Dar mă descurcam.

— Max? a întrebat Iggy bătând în uşă. Pot să intru? Trebuie doar să mă spăl pe dinţi.

— Nu, am doar un prosop pe mine, am răspuns.

— Sunt *orb,* a spus el iritat.

— Nu! Glumeşti? Eşti sigur?

Am înşfăcat pieptenul şi-am şters puţin oglinda aburită, apoi am scos un ţipăt. Eliminatoarea Max se întorsese.

— Foarte drăguţ, a spus Iggy. Păi, vezi să nu stai o veşnicie. Oricum, ferchezuiala n-o să te ajute cine ştie ce.

Nici nu apucasem să-mi trag răsuflarea, când i-am auzit paşii îndepărtându-se spre capătul coridorului. înghiţind cu noduri, mi-am întins degetele tremurătoare, atingându-mi obrazul. Era piele netedă. Oglinda arăta o labă păroasă, cu gheare zimţate, mângâindu-mi botul.

— Cum se poate aşa ceva? am murmurat înspăimântată.

Eliminatoarea Max îmi zâmbi.

— Dar nu ne deosebim aşa mult, a spus ea. Totul se leagă. Sunt parte din tine. Tu eşti parte din mine. Ne putem ajuta una pe cealaltă.

— Tu nu eşti parte din mine, am şoptit. N-aş putea fi niciodată ca tine.

— Max, Max, a făcut Eliminatoarea Max pe un ton liniştitor. Deja eşti.

M-am îndepărtat de oglindă răsucindu-mă şi-am ţâşnit din baie. Repede, m-am dus în camera mea şi-am închis uşa, înainte să mă poată vedea cineva.

M-am aşezat pe pat tremurând şi-am continuat să-mi ating faţa, iar şi iar, pentru a mă asigura că era tot a mea.

— În cele din urmă, chiar o iau razna? am murmurat.

O mică bătaie în uşă m-a făcut să sar în sus, fiecare muşchi al meu contractându-se de frică. Trebuia să fie Iggy.

— Tocmai am ieşit din baie, am strigat, auzindu-mi glasul tremurând puțin.

— Da, a zis Fang. Te cred, pen' că vocea ți se aude de acolo.

— Ce vrei?

— Pot să intru?

— Nu!

Desigur, uşa tot s-a deschis. Fang stătea proptit în prag. A văzut cum arătam, palidă, cu ochii mari, şi speriată. Obsedată, mi-am atins fața, m-am uitat în jos la mâinile mele. Tot acoperite cu piele netedă.

Una dintre sprâncenele lui întunecate s-a arcuit, a intrat şi a închis uşa.

— Ce se întâmplă? a întrebat.

— Nu ştiu, am şoptit. Ceva nu-i în ordine cu mine, dar nu ştiu ce anume.

Fang aşteptă o clipă, apoi se aşează lângă mine pe pat, şi-mi cuprinse, încet, umerii cu brațul. Eram zgribulită, udă sub prosop, simțindu-mă jalnic şi mai speriată decât am fost în ultimele zile.

— O să fii bine, a spus el.

— De unde *ştii*?

— Pentru că ştiu totul, după cum îți tot amintesc.

Mă simțeam prea jalnic ca să pot zâmbi.

— Uite, a spus el, indiferent ce-i, o s-o rezolvăm. întotdeauna am făcut aşa.

Simțeam un nod în gât. Muream să-i povestesc despre Eliminatoarea Max, însă mi-era prea frică şi ruşine.

— Fang... dacă mă schimb, dacă mă transform în ceva... rău, te vei descurca?

A rămas tăcut, cu ochii la mine. Am inspirat adânc.

— Dacă mă transform într-un Eliminator, am rostit mai

apăsat, te vei descurca cu asta? Să-i protejezi pe ceilalți?

Privirile ni s-au încrucişat, zăbovind multă vreme. Ştia ce-i ceream. Dacă mă transformam într-un Eliminator, sarcina lui va fi să mă ucidă.

A privit în jos, apoi la mine.

— Da. Am să fac ceea ce va fi necesar.

Am respirat uşurată.

— Mulțumesc, am rostit încet.

Fang s-a ridicat şi m-a strâns de umăr.

— Vei fi bine, a spus din nou.

S-a aplecat şi m-a sărutat repede pe frunte.

— Promit.

Apoi s-a dus, iar eu am rămas mai nedumerită ca oricând.

— Cad bombe! a urlat Gasman, chiar deasupra capului meu.

M-am uitat în sus, surprinsă, şi l-am văzut pe Gazzy zburând razant pe deasupra iazului. Şi-a strâns complet aripile, s-a făcut ghem, apoi a căzut, râzând ca un dement. M-am cutremurat când s-a prăbuşit în apă, iscând un val ca un crater.

Curând, capul său blond a ieşit la suprafaţă cu un zâmbet întins pe faţă.

— Aţi văzut asta? a croncănit. A fost uluitor! Am să mai fac odată.

— OK, am zis zâmbind. Vezi să nu te răneşti.

— Şi să nu mă răneşti pe mine! a strigat Nudge, în timp ce Gazzy ieşea din apă. Ai grijă unde te arunci! Întotdeauna ai căzut peste mine!

— Îmi pare rău, i-a zis Gazzy.

Eram bucuroasă că el şi Nudge nu lăsau ca dezamăgirea să-i afecteze prea mult. Fang şi cu mine le spusesem de căutările noastre inutile prin oraş, după părinţii noştri. Fusese încă o pistă falsă.

Am tastat o altă comandă şi-am umbrit ecranul, ca să pot citi. Da, aceasta era expresia libertăţii, să foloseşti o conexiune wi-fi lângă un iaz privat. M-am întins într-un un şezlong Adirondack şi-am împrumutat laptopul lui Anne, asigurându-mă ca o limonadă să-mi fie prin apropiere. Era o viaţă dură, dar cineva trebuia s-o ducă până la capăt.

Rezultatele căutării se afişară pe ecran. Le-am vizualizat şi m-am încruntat.

în zona Washingtonului dispăruseră zece copii în ultimele patru luni. Să-i fi răpit halatele albe, ca material pentru experienţele lor? Puteam să-mi imaginez foarte bine prin ce treceau familiile lor. Ce s-a întâmplat când am dispărut noi? Părinţii noştri au fost afectaţi, nu? Le-a fost dor de noi, aşa-i?

Hm. Era o idee. Am tastat o nouă căutare pe Google. Capul lui Angel se iţi de sub apă.

— Max!

Stătuse sub apă vreo zece minute. Chiar dacă ştiam de abilitatea ei de a respira sub apă, încă îmi mai trebuia toată stăpânirea de sine pentru a nu sări după ea când n-o vedeam ieşind o bucată de vreme.

— Da, scumpo?

— Care-i cea mai bună metodă de a prinde un peşte?

Am căzut pe gânduri.

— Păi, cred că asta depinde şi de peşte, am început.

— Nu, care-i cea mai bună metodă de a prinde un peşte? a repetat Angel întrebarea.

Oh.

— Nu ştiu, am răspuns cu prudenţă.

— Să ţi-l arunce cineva! a răspuns o voce, iar eu mi-am dat ochii peste cap privind în jur după ventrilocul Gasman.

Uf, dar Gazzy se afla la cincisprezece metri în văzduh, lansându-se din nou în picaj asupra iazului.

Total se îndepărtă grăbit, adulmecând iepuri, iar eu m-am uitat la Angel.

— Angel?

— Da?

Privea spre mine, toată numai priviri albastre, nevinovate.

M-am simţit ca o proastă, dar...

— Poate Total să... hm... să vorbească?

— Hmmm..., a răspuns Angel detaşată, storcându-şi părul de apă.

M-am zgâit la ea.

— *Vorbeşte.* Total vorbeşte şi mie nu mi-ai spus nimic?

— Păi...

Angel îl căută cu privirea, văzu că era destul de departe, şi-şi coborî glasul.

— Nu-i spune că ţi-am zis asta, dar, de fapt, nu-i cine ştie ce de interesant.

Eram uluită. Am rămas cu gura căscată, dar am închis-o înainte de a începe să înghit muşte. M-am întors şi-am văzut căţeluşul alergând prin păpuriş şi crinii sălbatici.

— Total! am strigat.

A ridicat privirile, atent, apoi a venit în goană la mine, cu

limba lui mică şi roz atârnând afară.

— Total? am zis când s-a apropiat, tu poți vorbi?

S-a lăsat în iarbă, gâfâind uşor.

— Da. Şi?

Sfinte! Adică, ciudățeniile de mutanți nu sunt ceva nou pentru mine, ştii? Dar un câine vorbitor?

— De ce n-ai pomenit de asta mai înainte? l-am întrebat.

— Dar nici n-am mințit despre asta, a zis Total, ridicându-şi unul dintre picioarele din spate pentru a se scărpina după ureche. Fie vorba între noi, eu încă încerc să mă obişnuiesc cu întreaga poveste cu copiii-zburători.

În noaptea aceea stăteam întinsă în patul „meu”, privind cum lumina lunii desena umbre pe pereții „mei”, aşa că am auzit uşa deschizându-se aproape fără niciun zgomot.

— Max?

Şoapta lui Angel de-abia dacă vibră prin aer.

M-am ridicat în capul oaselor.

— Da, scumpo.

— Nu pot să dorm. Pot să mă duc să zbor puțin? a întrebat.

M-am uitat la ceas. Era aproape de miezul nopții. Casa era cufundată în linişte şi încremenire. Cu excepția paşilor uşori care străbăteau tiptil coridorul. Gasman a băgat şi el capul pe uşa mea.

— Max? Nu pot să dorm.

— Bine. Îmbrăcați-vă. Haideți să profităm de spațiile vaste de afară.

În cele din urmă, am plecat cu toții, inclusiv Total.

— Ce-mi place să zbor! a spus el, sărind în brațele lui Iggy. Doar să nu mă scapi.

Era grozav. Aici, la țară, erau puține lumini, nici un avion şi, până acum, nici Eliminatori. Aerul era tare şi răcoros, erau aproape patru grade afară, iar în plămânii noştri se simțea ca oxigenul lichid. Am făcut arcuri largi de cerc, prinzând curenții de aer, lăsându-mă dusă de ei, simțindu-mă aproape fără greutate. În momente ca acestea mă simțeam cel mai bine, mai normală. Ca şi cum aş fi constituit o părticică normală a lumii în care mă integram.

Te integrezi în ea, Max, a rostit Vocea. *Eşti parte din tot, iar totul face parte din tine. Totul ar trebui să curgă în armonie. Cu cât te împotriveşti mai mult, cu atât vei simți mai multă durere. Cu cât mai mult te laşi în voia curentului, cu atât mai mult vei fi întregul.*

M-am încruntat. Iar acesta voia să fie un logo autocolant?

Nu te împotrivi curentului, Max, a spus Vocea. *Fă-te una cu curentul.*

Păi, din moment ce nu aveam nici cel mai mic habar

despre ce voia să însemne *asta,* m-am decis să mă las chiar acum în voia curentului de aer şi să mă simt bine.

— Uitați, lilieci! a spus Nudge.

M-am uitat şi i-am văzut. Erau sute, dacă nu cumva mii de lilieci. Zburau alandala printre copaci, mici şi ciudate ghilimele negre pe cerul de un violet-închis al nopţii. Am mai zburat în compania şoimilor înainte, dar nu şi a liliecilor.

— Hei, sunt mamifere, la fel ca şi noi, am spus.

Oare semănau mai mult cu noi sau cu păsările? Ei bine, nu se punea la socoteală dieta compusă din insecte.

— Mă dor urechile, s-a plâns Total.

— Este ecolocaţia lor, l-am auzit pe Iggy explicând. E foarte cool. Acum taci, încerc să mă concentrez.

Total se bosumflă şi tăcu.

Nudge, Angel şi cu mine ne roteam în cerc, vârful aripii fiecăreia atingea vârful aripii celeilalte şi zburam aşa, precum spiţele cu pene ale unei roţi.

Apoi a venit Gazzy şi a lovit-o pe Nudge în spate, cu una din aripile sale.

— Prinde-mă! a ţipat el, şi s-a îndepărtat fulgerător.

Fang era sus de tot, efectuând mişcări circulare strânse, balansându-se, exersând tehnicile învăţate de la şoimi prin vest. Era greu să-l vezi, cu excepţia momentelor când trecea prin faţa lunii.

Apoi, dintr-odată, am simţit acel val de căldură potopindu-mă, un foc teribil în obraji. Am început să respir repede, descărcarea de adrenalină înviorându-mi inima. Mi-am dus repede mâna la faţă, sperând că nu arătam ca un Eliminator, chiar sub ochii celorlalţi.

Următorul lucru de care am fost conştientă era că ţâşneam spre cer ca o rachetă, cu părul fluturându-mi pe spate, iar vântul îmi înţepa ochii. Urcam incredibil de repede şi de-abia dacă-mi simţeam aripile mişcându-se. *Oh, Doamne, ce-i asta?* mi-am zis, văzând cum pământul devenea neclar sub mine.

Stolul şi eu puteam ţine un ritm constant la viteza de o sută douăzeci şi opt de kilometri pe oră, fără niciun efort, şi puteam goni până la o sută nouăzeci. în picaj, puteam atinge

viteze de până la două sute optzeci de kilometri la oră. Acum urcam mult mai repede, drept în sus, singură. Era cu totul *demențial.*

În mine năvălea o bucurie nemaipomenită, însă râsul mi-a pierit pe dată când m-am avântat în noapte. În cele din urmă, mi-am venit în fire, începând să încetinesc. Nici măcar nu gâfâiam. Râzând din nou, am întors capul spre casa lui Anne. Am apreciat că străbătusem cam... *cincizeci de kilometri.*

Stolul era acolo unde-l lăsasem. I-am văzut cu mult înainte să mă zărească ei. Am încetinit şi m-am aliniat lângă ei. Cinci fețe s-au întors spre mine, arătându-se uluite. Şase, dacă era să-l includ şi pe Total.

Gasman a fost primul care mi s-a adresat.

— Ai motor de rachetă, a zis el încet.

— Vreau să mă ții *tu,* a cerut Total, încercând să scape din strânsoarea lui Iggy.

Am râs şi mi-am întins mâinile, iar el mi-a sărit în brațe. De încântare, m-a lins pe gât, aş fi putut să mă descurc şi fără asta, dar în fine...

— Ce-a fost asta, Max? a întrebat Angel, cu ochii căscați.

— Cred că tocmai mi-am descoperit o nouă abilitate, am răspuns cu un zâmbet larg.

34

Ia-o! *Bang.* Şi pe asta! *Bang.* Max! *Bang.*

Aşadar, Max putea zbura cu viteza luminii, nu? Mârâind, Ari făcu un nou salt înainte, lovind cu ciomagul spatele adversarului său. Bâta grea, din lemn, mai înaltă decât el şi groasă cam cât mâna lui, produse o bufnitură înfundată şi apăsată.

Eliminatorul căzu pe saltea şi rămase acolo, gemând stins.

— *Următorul!* mârâi Ari.

Un alt membru al echipei sale se metamorfoză şi țâşni în cercul lui, cu propriul său ciomag pregătit. Ari intră imediat în starea de atac, loviturile cu bâta cea grea trimițând unde de şoc prin brațele sale.

Evaluase viteza lui Max la mai bine de trei sute douăzeci de kilometri pe oră. De asemenea, îi surprinsese încântarea oglindită pe față, îi văzuse părul fluturând în jurul capului ca un nimb. Jeb a tot dat stolului mai multe avantaje. Iar lui Ari ce-i dăruise? Aripi grele, dureroase şi nefireşti. Se gândise că-şi dorea să zboare, să fie şi el mai asemănător cu stolul, dar având aripi grefate pe trupul de Eliminator, nici măcar nu se apropia de ceea ce avea stolul. Lui Ari i se urcă fierea-n gâtlej, arzându-l, şi, cu un muget, îşi sfărâmă bâta de capul celuilalt Eliminator.

Asta-i va face lui Max, îşi zise. Ea avea paisprezece ani, iar el numai şapte, însă era de trei ori mai masiv decât ea. Avea muşchi uriaşi şi putere de lup, precum şi porniri de lup, Jeb spusese că asta era necesar. Jeb spusese să aibă încredere în el. Şi uite unde ajunsese. Avea aripi uriaşe, dureroase. Iar Max tot îşi mai râdea de el. Ei bine, acele zile s-au terminat.

Curând, va fi băiatul de aur, iar Max va fi doar o amintire ştearsă a unui experiment sfârşit prost. Fusese aprobat de sus de tot.

Era o afacere încheiată.

— *Următoarea victimă!*

35

Primele două adrese din Washington nu s-au potrivit, însă codul hărții lui Fang încă mai era singurul element pe care ne puteam bizui. Şi *găsisem* fotografia aceea a lui Gasman la cea de-a doua adresă. Cel puțin, eram destul de sigură că era Gazzy. Aşa că s-ar putea să nu fi fost o totală pierdere de vreme.

În orice caz, mai aveam încă două adrese de verificat, încă nu apăruse nicio informație despre mine sau despre posibilii mei părinți. Încercam să nu-mi pese.

— Stai, Total! am spus în timp ce-mi îmbrăcam noua jachetă.

Avea tăieturi mari, ascunse, pentru aripi, şi mă întrebam de unde-o obținuse Anne. De la Birds Kids „R" Us? Total tot încerca să-mi sară în brațe, hotărât să nu fie lăsat în urmă.

— Total? Poate că ar fi mai bine dacă ai rămâne acasă, am spus încheindu-mi jacheta. Ştii, poate ca să păzeşti casa sau aşa ceva.

Total stătea neclintit şi mă privea.

— Câtă bunăvoință, a spus el.

Angel a venit şi l-a îmbrățişat.

— Ştii, ți-a zis asta pentru că eşti atât de fioros şi aşa mai departe, şi ai un auz formidabil şi colții ăia mari, a spus ea împăciuitoare.

In sinea mea, mi-am dat ochii peste cap.

— Da, nu pentru că ai fi câine sau altceva.

Total s-a aşezat, având o expresie încăpățânată, cum făcea şi Gazzy uneori.

— Vreau să merg.

Fang mi-a zâmbit subțire, peste capul câinelui. Am tras aer adânc în piept.

— Bine, am zis încordată, iar Total mi-a sărit în brațe şi m-a lins pe obraz.

Va trebui să discut cu el despre asta. Cinci minute mai târziu, eram în aer şi ne îndreptam spre Washington.

— Aşadar, Angel? am zis privind spre ea.

Plana pe cerul nopții, iar aripile ei de doi metri jumătate

lungime păreau ca ale unei porumbițe.

— Ai recepționat ceva de la Anne? Despre orice?

— Nu prea.

Angel se gândea.

— Din tot ce pot să spun, chiar lucrează pentru FBI. Îi pasă de noi şi vrea să fim fericiți. Crede că băieții sunt nişte nătărăi.

— Eu sunt *orb,* a sărit Iggy iritat. Cum să pun totul în ordine?

— Mda, pentru că eşti tare handicapat, am comentat sarcastică. Păi, tot de-aia nu poți să construieşti bombe sau să găteşti ori să câştigi la Monopoly. Nu ne poți deosebi, nici după pipăitul pielii sau al penelor.

Gazzy chicotea lângă Iggy, iar Iggy se încruntă.

M-am întors spre Angel.

— Altceva?

— Există ceva ce nu vrea să ne spună, a rostit Angel încet. Dar nu ştiu despre ce-i vorba. Nu-i clar nici chiar în mintea ei. Doar că-i ceva ce e pe cale să se întâmple.

Toate simțurile mele erau în alertă.

— Cum adică? Are de gând să ne predea halatelor albe?

— Nu sunt sigură că ştie măcar ce sunt halatele albe, a spus Angel. Nu ştiu dacă-i ceva rău. Ar putea fi ceva de genul că o să ne ducă la circ sau cam aşa ceva.

— Asta n-ar fi chiar inutil? a mormăit Fang.

— Hmmm. Păi, am rostit, ştiu cât de uşor a fost să ne relaxăm acolo, fraților. Dar haideți să încercăm să fim pe fază, OK?

— OK, a răspuns Angel.

— Îngheț, s-a plâns Total.

Mi-am mijit ochii. Angel mi-a zâmbit.

— Porți o haină de blană, i-am atras atenția.

— E frig aici, sus.

Am scrâşnit din dinți, am deschis fermoarul hainei, l-am băgat pe Total înăuntru şi-am încercat să ignor chicotelile băieților. Căpşorul lui Total s-a ivit pe după gulerul jachetei mele.

— Mult mai bine, a spus el fericit.

— Hei, prima adresă e acolo, a zis Fang arătând în jos. Să înceapă balul.

— Poate că tatăl lui a fost vreun frizer, a spus Nudge.

M-am uitat spre Fang. Aceasta a fost adresa cea mai apropiată de numele lui, adresa unde se presupunea că a locuit mama lui. Noi am crezut că era divorțată şi că-l dăduse pe Fang pentru adopție. Dar, la fel ca şi primele două adrese, şi asta a fost o alarmă falsă: o frizerie în umbra unei clădiri de birouri.

Fang dădu din umeri, fără a părea afectat. Dar îl cunoşteam şi ştiam ce înseamnă când îşi încleşta falca.

— Îmi pare rău, am zis încet.

Şi-a încrucişat, pe moment, privirile cu mine şi i-am descifrat simțământul. Apoi, ochii i-au devenit din nou inexpresivi.

— Mare brânză. Oricum, n-am crezut că se va rezolva ceva, a spus. Probabil, e mai mult o pierdere de timp pentru noi, dar trebuie s-o verificăm şi pe asta, ultima, nu?

— Da, a zis Iggy.

Adresa era lângă numele lui.

— OK, haideți să-i dăm bătaie, a spus Fang şi-a decolat fără să se mai uite în urmă dacă veneam după el.

— E supărat pe bune, mi-a şoptit Angel, în timp ce Nudge şi Gazzy s-au avântat în văzduh.

— Ştiu, scumpo, i-am şoptit la rândul meu.

— Mie nu-mi pasă de unde am venit, a spus Angel deschis, privindu-mă în ochi. Indiferent de unde sunt, nu vreau să mă întorc acolo. Nu, dacă nu poți veni şi tu.

Am sărutat-o pe frunte.

— O să ne ocupăm de asta atunci şi dacă va fi cazul, am spus. însă acum, hai să-i ajungem din urmă pe ceilalți.

— Stați aşa, a zis Total, alergând spre un hidrant. Pauză pentru pipi.

— Există locuințe deasupra magazinelor? a întrebat Iggy, cu toate simțămintele întipărite pe față.

— Nu.

Am scos un oftat. Adresa codificată a lui Iggy se dovedise a fi un magazin alimentar asiatic într-un mic mall de pe stradă.

— Peste drum ce-i? a întrebat Iggy.

— Un parc de maşini la mâna a doua, am rostit. Îmi pare rău, Ig.

— E vina mea, fraților, a zis Fang. Am crezut că am spart codul, dar, evident, eram departe de aşa ceva.

— Păi, dacă ai greşit, a zis Nudge, atunci nu mai trebuie să ne simțim dezamăgiți, corect? înseamnă doar că încă nu ştim sigur.

— Da, aşa-i, Nudge, am spus, mulțumită că suporta atât de uşor lovitura.

— E o porcărie! a strigat dintr-odată Iggy, iar vocea i-a ricoşat din vitrinele de sticlă ale magazinelor.

A dat cu pumnul într-un stâlp de telefon din fața lui, lovindu-l cu precizie. S-a cutremurat şi i-am văzut pielea julită şi degetele zdrelite.

— Îmi pare rău, Ig..., am început.

— Mă doare-n cot dacă ție-ți pare rău! a țipat Iggy la mine. Tuturor le pare rău! Nu contează. Ceea ce contează este să aflăm de unde venim!

S-a îndepărtat de noi furios, luând-o înaintea noastră, lovind pietrele din parcare cu bocancii.

— Vreau să spun că nu mai suport asta! a țipat el, dând din mâini şi îndreptându-se din nou spre noi. Îmi trebuie nişte răspunsuri! Nu putem să continuăm să rătăcim dintr-un loc în altul, mereu pe fugă, mereu urmăriți...

Glasul i s-a frânt şi ne-am uitat cu toții şocați la el. Iggy plângea foarte rar.

M-am dus la el şi am încercat să-l cuprind cu brațele, dar

m-a împins.

— Cu *toții* vrem răspunsuri, Iggy, am spus. Cu toții ne simțim, uneori, pierduți. Atâta doar că trebuie să rămânem uniți. Nu vom înceta să-ți căutăm părinții, jur.

— Pentru voi e altfel, a zis Iggy, cu un glas mai potolit, însă mai plin de amărăciune. Nu ştiți cum este. Mda, mai fac glume, sunt un băiat orb, dar nu vă dați seama? De fiecare dată când ne schimbăm locul, iar mi-am pierdut orientarea. Pe când pentru voi... e mult mai uşor. Chiar şi dacă vă pierdeți, nu-i chiar aşa rău ca atunci când mă pierd *eu,* ştiți?

Niciodată nu l-am auzit pe Iggy admițând că era speriat sau se simțea vulnerabil.

— Noi suntem ochii tăi, Iggy, a spus Gasman, părând şi el neliniştit. N-ai nevoie să vezi când ne ai pe noi.

— Da, însă n-o să vă *am* întotdeauna! a izbucnit Iggy, ridicând tonul până când a ajuns să țipe din nou. Ce se în tâmplă dacă sunteți omorâți? Bineînțeles că am nevoie de vedere, idiotule! Îmi *amintesc* cum era când vedeam! Ştiu cum este! Nu mai văd şi nici n-am să mai văd vreodată. Şi într-o zi, am să vă pierd şi pe voi, pe voi toți, iar când se va întâmpla asta, am să... dispar şi eu.

Cu o față schimonosită de furie s-a aplecat şi a luat de pe jos o bucată de asfalt. Învârtindu-se, a azvârlit-o cu putere spre fațada unui magazin, unde a făcut țăndări o vitrină mare, din sticlă. Imediat s-au declanşat alarmele.

— Uf, a murmurat Iggy.

— S-o ştergem, a zis Fang.

Angel, Gasman şi Nudge au decolat. Total a sărit în brațele mele şi l-am băgat la loc în jachetă, trăgând fermoarul.

— Nu, a spus Iggy, şi m-am oprit printr-un derapaj.

— Poftim? Haide, Iggy, am zis. Urlă alarma.

— Ştiu, nu sunt şi *surd,* a spus țâfnos. Nu-mi pasă. Lasă-i să mă găsească, să mă înhațe. Nu contează. Nu mai contează nimic.

Şi spre oroarea mea, s-a aşezat jos, pe bordură. Am auzit sirena unei maşini de poliție vuind spre noi.

— Iggy hai să *plecăm, ridică-te,* a spus Fang.

— Dă-mi un singur motiv rezonabil, a zis Iggy, lăsându-şi

capul în palme.

I l-am aruncat pe Total lui Fang, iar câinele a lătrat scurt, uluit, când l-a înşfăcat Fang.

— Voi, fraţilor, plecaţi, le-am ordonat.

Fang decolă, însă stolul rămase plutind prin apropiere. Sirenele de poliţie erau tot mai aproape. M-am aplecat.

— Ascultă, Iggy, am spus apăsat. Îmi pare rău de ce s-a întâmplat acum. Ştiu cât eşti de dezamăgit. Cu toţii suntem dezamăgiţi. Şi-mi pare rău că eşti orb. Îmi amintesc de vremea când nu erai aşa şi nici măcar nu-mi pot imagina cum este atunci când îţi pierzi vederea. Îmi pare rău că suntem copii-păsări mutanţi, îmi pare rău că nu avem părinţi, îmi pare rău că există Eliminatori, iar oamenii încearcă tot timpul să ne omoare. Dar dacă-ţi închipui că am de gând să te las să renunţi şi să ne laşi baltă, chiar acum, mai gândeşte-te. Da, eşti o ciudăţenie de mutant orb, însă eşti ciudăţenia *mea* de mutant orb, şi ai să vii cu mine, *acum,* vii cu *noi* chiar *acum,* ori jur că încep să-ţi car la şuturi în curul tău alb şi slăbănog, începând de acum şi până la jumătatea săptămânii următoare.

Iggy îşi înălţă capul. Străfulgerările luminoase mă anunţau că poliţaii erau aproape să dea peste noi.

— Iggy, am *nevoie* de tine, am spus grăbită. Te *iubesc.* Am nevoie de voi, de toţi cinci, pentru a mă simţi împlinită. Şi-acum ridică-te înainte să te omor cu mâna mea.

Iggy se ridică.

— Ei bine, dacă pui problema aşa...

L-am apucat de mână şi am fugit pe ocolite în spatele mallului, apoi ne-am luat zborul repede, gonind spre umbrele de la marginea parcării. Am rămas sus, privind spre cele două maşini de patrulare care se apropiau de zonă.

Ne-am întors şi am luat-o spre casa lui Anne, iar eu m-am asigurat că vârful aripii mele îl atingea pe al lui Iggy cu fiecare bătaie.

— *Suntem* familia ta, i-am spus. Vom fi mereu aşa.

— Ştiu.

Se smiorcăi şi-şi frecă mâneca de ochii lui fără vedere.

— Haideţi s-o ştergem *repede,* a rostit Total.

— Ce-i *asta?* am întrebat fără să mă mai gândesc. Vreau să zic, arată bine. Miroase bine.

M-am aşezat la masă şi mi-am întins farfuria.

— Ăsta-i broccoli? Miam-miam!

Anne turnă o lingură plină dintr-un fel de mâncare de tipul servit la caserolă. Am putut să identific mazăre şi, posibil, morcovi, precum şi ceva maroniu, probabil carne. Mi-am luat furculiţa, afişând pe faţă un zâmbet larg.

— Mulţumesc că ne-ai pregătit cina, Anne, am zis, luând o îmbucătură.

— Hm, spuse, aruncându-mi o privire ironică. Cel puţin, am făcut o cantitate mare. Învăţ.

— E bună, am rostit cu gura plină.

Mi-am agitat furculiţa prin aer.

— E grozavă.

Fang i-a pasat lui Iggy farfuria şi a bătut în masă lângă furculiţa lui. Fără greş, Iggy a apucat furculiţa şi-a început să mănânce. Am stat cu ochii pe el, încă de noaptea trecută, dar astăzi era destul de bine. Cel puţin, nu aruncase nimic în aer şi nu dăduse foc pe undeva, aşa că era în ordine.

Ne-am golit cu toţii farfuriile. De două ori. Am flămânzit de prea multe ori ca să mai fim şi mofturoşi la mâncare. Apoi, pentru a contribui la tihna americănească a întregii scene casnice, Anne a venit cu o plăcintă cu mere.

— *Mor* după plăcinta cu mere! a exclamat Nudge cu entuziasm.

— Ai făcut două? a întrebat Gazzy, având un aer neliniştit, deja împărţind-o în minte.

Anne mai aduse încă una.

— Ţi-am spus eu, învăţ.

Gazzy lovi aerul cu pumnul.

— Da!

— Aş cam vrea să discutăm, copii, a spus Anne, tăind plăcinta. Ca într-un fel de reuniune de familie.

Mi-am păstrat o figură lipsită de expresie, întrebându-mă despre a cui familie credea ea că vorbeşte.

— V-aţi descurcat cu toţii minunat aici, a spus ea, aşe-

zându-se înapoi pe scaun. V-aţi adaptat mai bine decât credeam că este posibil. Şi mi-am dat seama că asta mă bucură mai mult decât mi-aş fi putut imagina vreodată.

Începeam să am un presentiment cu adevărat rău. *Te rog, n-o lăsa să spună ceva oribil,* cum ar fi fost că voia să ne adopte sau ceva asemănător. Nu aveam nicio idee ce-aş fi făcut dacă s-ar fi întâmplat aşa.

— Cred că suntem pregătiţi să facem pasul următor, a continuat ea, privind în jurul mesei, spre noi.

Te rog, nu, te rog, nu, te rog, nu...

— Aşa că v-am înscris la şcoală.

Poooftim ?

Fang a izbucnit în râs.

— Uau! Ne-ai făcut chiar să te credem o clipă, a spus el.

— Nu glumesc, Nick, a răspuns Anne calmă. În apropiere, există o şcoală excelentă. Ar fi perfect sigură. Puteţi să cunoaşteţi şi pe alţi copii de vârsta voastră, să interacţionaţi cu ei. Şi hai s-o spunem pe-a dreaptă: instruirea voastră este, în cel mai bun caz, precară.

Sau inexistentă, în cel mai rău caz, m-am gândit.

— Şcoală? a întrebat Nudge. Vrei să spui că-i ceva ca la *şcoală?*

Iar acel cuvânt.

— Să mergem la o şcoală adevărată, cu alţi copii?

Angel părea îngrijorată.

— La naiba! a mormăit Total pe sub masă.

— Veţi începe de luni, a anunţat Anne brusc, începând să adune farfuriile goale. Am să vă iau uniformele mâine.

Uniforme?

39

Fără niciun cuvânt, mi-am împins scaunul de lângă masă şi am zbughit-o spre uşa din spate. Am dat-o la perete şi-am sărit pe scări.

De acolo, mi-am luat zborul din mers, deschizându-mi brusc aripile, simțindu-le cum se împotriveau curentului de aer care-mi umplea penele. Din câteva bătăi puternice m-am ridicat, înălțându-mă deasupra livezilor de meri, deasupra hambarului.

Odată ce-am ajuns sus, mi-am dat frâu liber întregii mele furii. Inspirând adânc, am încercat să-mi amintesc cum era să zbori foarte repede, şi apoi, aproape instantaneu, am şi făcut-o, aripile părând că mi se mişcau după propria lor voință.

Hai să vedem cât de repede pot să dispar de aici, m-am gândit cu amărăciune şi-am băgat viteză.

Fuga nu ajută întotdeauna, a zis atunci Vocea din capul meu.

— Mda, păi, zburatul ajută nemaipomenit de mult!

Când m-am întors, Fang mă aştepta la o fereastră deschisă. Mi-a întins un pahar cu apă şi l-am sorbit dintr-odată.

— Ai fost dispărută ceva vreme, a spus el. Cât de departe ai ajuns? Botswana?

Am rânjit şmechereşte.

— Doar un minut, pentru că a trebuit să mă întorc imediat. Ăia-ți transmit salutări.

— Cât de repede crezi că poți zbura?

— Peste trei sute douăzeci, am zis. Trei sute cincizeci? Trei sute şaptezeci?

A dat din cap.

— Totu-i în ordine pe-aici?

Am pornit pe hol, spre camera mea, aruncându-mi pantofii din mers. În casă era întuneric şi linişte. Ceasul meu arăta ora unu şi jumătate.

— Mda. L-am luat pe Gazzy pe sus până la baie. A căzut

de-a dreptul în cadă. Angel a făcut-o pe Nudge să se răzgândească în privința cărții pe care s-o citească, şi atunci am smotocit-o.

M-am uitat la el.

— Se pare că ai ținut totul sub control.

— M-am descurcat.

M-am lăsat pe patul meu, neştiind ce să mai spun.

Fang s-a aşezat lângă mine.

— Ai vrut să pleci de-aici? a întrebat el. Să pleci şi să nu te mai întorci?

Am inspirat întretăiat.

— Da, am şoptit.

— Anne n-o să-ți ia niciodată locul, Max, a spus Fang, pironindu-şi ochii întunecați asupra mea.

Am dat din umeri, fără să-l privesc.

— Anne e doar... o haltă, a rostit el.

Se părea că se simțea mult mai... confortabil, să zicem, în prezența mea, în ultima vreme.

— Ne putem odihni, mânca, lâncezi, în timp ce punem la cale următoarea noastră mişcare. Copiii ştiu asta. Mda, le place să nu trebuiască să se refugieze sau să doarmă prin tuneluri de metrou. Le place să aibă acelaşi pat, noapte de noapte. Şi mie la fel. Chiar şi ție. Anne a fost atât de drăguță cu ei, cu noi toți, şi le place asta. Nu avem parte de prea multe zile de repaus, când ne putem relaxa, pur şi simplu. Se bucură a naibii de mult de asta, Max. Iar dacă n-ar fi aşa, ar însemna că sunt atât de afectați, încât nici n-ar putea fi salvați vreodată.

— Ştiu, am şoptit.

— Însă, ştiu foarte bine cine le-a salvat pielea de atâtea ori încât nici nu mai pot ține socoteala. Cine i-a hrănit şi îmbrăcat şi le-a izgonit coşmarurile. Poate că Jeb a fost acela care ne-a scos din cuşti, însă *tu* eşti cea care ne-a *ținut* departe de ele, Max.

PARTEA A 3-A

ÎNAPOI LA ŞCOALĂ (LA CEA NORMALĂ)

40

Ştii cât sunt de entuziasmaţi unii copii de prima lor zi de şcoală, au haine dichisite şi o cutie nouă pentru gustare şi multe altele, nu? Ei bine, ăştia nu sunt decât nişte imbecili vorbesc frumos.

— N-am putea chiuli? a mormăit Iggy amestecând omleta.

— Uneori, cred că-s cam mofturoşi la masă, am spus, mai lăsând nişte pâine în prăjitor. Pariez că o cheamă pe Anne.

— Arăt ca o Barbie din clasa pregătitoare, s-a plâns Nudge, făcându-şi apariţia în bucătărie.

A dat cu ochii de mine, în uniformă, şi-a părut că se mai linişteşte.

— De fapt, *tu* arăţi ca o Barbie din clasa pregătitoare. Eu sunt doar *prietena* lui Barbie.

Mi-am mijit ochii spre ea.

Aripile noastre sunt retractabile şi strânse destul de bine pe spate, dar tot ai fi spus că arătam ca o familie de înotători olimpici.

A sosit şi Angel, arăta destul de bine în fusta ei pepit şi bluza albă, pentru că îi stătea bine în orice. A pus nişte ouă şi şuncă pe o farfurie, apoi a rupt o bucată de pâine prăjită şi-a aşezat-o pe masă.

Total a sărit pe un scaun şi s-a pus pe hăpăit, aproape ca un câine.

— Vuf! a făcut el, şi a început să chicotească.

— Angel? am zis, aducându-i o ceaşcă de cafea.

Mi-am coborât vocea.

— Să nu faci nicio şmecherie cu profesorii, *comprende?*

A ridicat privirile-i nevinovate.

— Priceput, a spus, muşcând din şuncă.

M-am uitat la ea, aşteptând.

— Adică, doar dacă trebuie neapărat, a adăugat ea.

— Angel, te rog, am spus, îngenunchind pentru a fi la nivelul ei. Nu vreau nimic care să ne scoată în evidență sau să ne facă altfel decât restul lumii, OK? Respectă regulile lor.

M-am ridicat şi m-am adresat tuturor:

— Asta-i valabil pentru toți dintre noi, am spus şoptit. Încercați să vă pierdeți în mulțime. Nu provocați pe nimeni, să nu se întoarcă împotriva noastră.

Am primit asigurări la niveluri diferite de entuziasm.

— Doamne, sunteți cu toții gata, a zis Anne, intrând în bucătărie.

Aruncă o privire spre linia de producție de hrană pe care o împacheta stolul. A zâmbit cu tristețe.

— Asta bate vafele congelate. Mulțumesc, Jeff. Oh, Jeff, am tot vrut să-ți spun. Tu şi cu Nick veți fi în aceeaşi clasă. Am să vă îndrum eu.

Iggy s-a înroşit la față.

— Poate să vină şi Total? a întrebat Angel.

Anne se apropie imediat şi-i îndreptă gulerul.

— Nu.

Se duse la bufet şi scoase o cană.

— O să-mi fie bine. Am să gonesc după rațe sau găsesc eu ceva, i-a şoptit Total, iar Angel l-a mângâiat pe cap.

— Uniforma asta-i aşa de nasoală, a zis Nudge.

— Ştiu. Din fericire, veți fi înconjurați de o mulțime de alte uniforme nasoale, a spus Anne, după care s-a încruntat. Ariel, tu bei cafea?

— Îhî, a răspuns Angel, luând o înghițitură mare. Îmi iau avânt pentru clasa întâi.

Am simțit ochii negri ai lui Total cum mă sfredeleau. Oftând, am pus jos un castron şi i-am pregătit o cafea cu lapte, cu două cuburi de zahăr. A lipăit tot, fericit.

Anne părea ca şi cum s-ar fi gândit „aşa, faceți-vă de cap”, dar, în cele din urmă, şi-ar fi zis că treacă de la ea.

— OK, a zis, punându-şi cana în chiuvetă. Luați-vă jachetele pe voi, e frig în această dimineață.

41

Drumul spre şcoală a fost scurt şi s-a desfăşurat în tăcere, de parcă am fi însoţit un dric.

Când am oprit în faţa clădirii, mi-am dat seama că o văzusem din aer. Arăta ca o casă mare, particulară, făcută din piatră de culoare crem. Unul dintre pereţi era plin de iederă, iar în spaţiul din jur îl lăsaseră se pare pe un grădinar cu tulburări obsesiv-compulsive să-şi facă de cap. Totul era extrem de îngrijit.

Anne a tras maşina la punctul de debarcare.

— OK, copii, a spus ea. Sunteţi aşteptaţi. Toate formalităţile au fost rezolvate.

Ne privea cum stăteam, încordaţi, pe locurile din spate. Mă înţepa stomacul din cauza nervilor, şi-mi strângeam aripile atât de tare încât mă dureau.

— Ştiu că pare înspăimântător, a continuat ea cu blândeţe. Dar va fi cu adevărat bine. Vă rog, să facem o încercare. Şi am pentru voi o surpriză, când vă întoarceţi acasă, la amiază. Ştiţi cum să ajungeţi acasă, da?

Am dat din cap, simţindu-mă încordată ca un arc. Cum ar fi să ne întoarcem prin Bermude?

— Este o *plimbare* de zece minute, a continuat Anne. Şi iată-ne.

A oprit lângă bordură, iar noi ne-am îmbulzit afară din maşină. Am tras adânc aer în piept, privindu-i pe bieţii lemingi[8] cum se scurgeau prin uşile mari, duble.

— Şi iată-ne, a mormăit lemingul Max, după care le-am luat pe Nudge şi Angel de mână şi am intrat în şcoală.

---

[8] Nume dat mai multor genuri de mamifere rozătoare asemănătoare cu hârciogul, cu coada scurtă şi cu blana deasă, brun roşcată, care trăiesc în regiunile nordice.

42

— OK, sunt aici, spuse Ari în microfonul prins la guler.

Reglă claritatea lentilelor binoclului său Zeiss, dar detestații mutanți nu mai erau în câmpul vizual, intraseră deja în clădire.

Va trebui să comute pe senzorul termic, una dintre jucăriile sale favorite. Își puse casca pe cap și coborî lentilele în dreptul ochilor. În interiorul școlii era un dezmăț de roșu: trupuri omenești calde, împrăștiindu-se pe coridoare

— Iată-i, anunță el, când șase imagini galben-portocalii se desprinseră din râul roșu.

Rânji. Copiii-păsări erau mai fierbinți decât oamenii mai fierbinți și decât Eliminatorii. Erau ușor de remarcat.

— Vrei să vezi?

Ari își scoase casca de pe cap și i-o întinse persoanei care stătea lângă el. Aceasta și-o puse, aranjându-și părul sub curele.

— Cool, spuse ea. Ai văzut uniformele astea caraghioase? Doamne! Doar n-o să trebuiască să port așa ceva, nu?

— Poate că da. Cum ți se par ciudații ăștia? o întrebă Ari, în timp ce ea continua să-i privească.

Fata ridică din umeri.

— Nu bănuiesc nimic. Bineînțeles, acesta-i numai începutul.

Ari rânji, dezvelindu-și caninii.

— Începutul *sfârșitului,* zise el, iar ea-i răspunse tot cu un rânjet.

Bătură palma, și asta răsună ca un foc de pușcă în liniștea din pădure.

— Mda. Are să fie grozav, spuse Max II, băgându-și o gumă de mestecat în gură. Acum totul devine *de două* ori mai interesant.

43

Lipsa completă a oricărui miros antiseptic era încurajatoare, am decis. Iar interiorul acestei şcoli nu semăna nici pe departe cu Şcoala, fosta noastră puşcărie.

— Care dintre voi este Zephyr?

O femeie spilcuită, cu aer de profesoară, ne zâmbea nesigură. Spunea că o cheamă Cuelbar.

— Da? a spus Gazzy. Eu sunt.

Profesoara zâmbea acum şi mai larg.

— Zephyr, tu eşti la mine, a spus ea, întinzându-şi mâna. Vino cu mine, scumpule.

I-am făcut un semn scurt, cu capul, lui Gazzy, iar el a plecat cu femeia. Ştia ce avea de făcut: să memoreze căile de scăpare, să estimeze cam câți oameni erau aici, cât de mari, cam ce chef aveau să se bată. Dacă primea semnalul, putea sări printr-o fereastră şi s-o şteargă de-aici cam în patru secunde.

— Cel puțin, nu mai e Căpitanul Teroare, am murmurat către Fang.

— Mda, *Zephyr* e o îmbunătățire substanțială, a observat şi Fang.

— Nick? Şi Jeff? Eu sunt doamna Cheatham. Bun venit în şcoala noastră. Veniți cu mine şi-am să vă arăt clasa, a ciripit o altă profesoară.

Am ciocănit de două ori pe spatele palmei lui Iggy. Privindu-l pe el şi pe Fang îndepărtându-se pe coridor, a fost chiar greu. Profesorii au venit după Angel şi Nudge, şi atunci am rămas doar eu, împotrivindu-mă instinctului copleşitor de-a o zbughi de-aici.

Profesorii păreau OK. Nu arătau nicidecum ca nişte posibili Eliminatori, erau prea vârstnici, nu erau destul de musculoşi. Eliminatorii aproape că nu treceau niciodată de cinci, şase ani, aşa că, atunci când nu se transformau, arătau ca nişte manechine de douăzeci şi ceva de ani.

— Max? Eu sunt domnişoara Segerdahl. Eşti în clasa mea.

Arăta destul de acceptabilă. Inofensivă? Aşa o fi. Probabil nici n-ar fi putut ascunde prea multe arme sub fusta şi puloverul ei.

Am reuşit să zâmbesc, iar ea mi-a zâmbit de asemenea. Şi aşa a început prima noastră zi de şcoală.

44

— Aşa, îşi aminteşte cineva care este numele acestei regiuni?

Angel ridică mâna. Şi-a zis că venise momentul să arate că-i isteață.

— Da, Ariel?

— Este Yucatanul, care face parte din Mexic.

— Foarte bine. Ştii ceva despre Yucatan? întrebă domnişoara Solowski.

— Acolo-i Cancún, o stațiune turistică foarte cunoscută, spuse Angel. Şi ruinele mayaşe. Şi mai este aproape de Belize. Porturile sale sunt printre cele mai apropiate de America. Este convenabil pentru traficanții de droguri să le transporte din America de Sud prin aceste porturi, apoi în Texas, Louisiana şi Florida.

Profesoara clipi. Gura i se deschise şi se închise la loc.

— Ah, da, rosti ea încet, întorcându-se lângă harta lumii, agățată în fața tablei. Îşi drese glasul.

— Haideți să discutăm despre ruinele mayaşe.

— Tiffany.

— Tiffany?

Profesoara părea nedumerită.

— Am crezut că te cheamă Krystal.

— Ăăă... Tiffany-Krystal.

Nudge trasă cu degetul o cratimă prin aer.

— OK, Tiffany-Krystal. În arta limbajului, am studiat ortografia unor cuvinte din cross-media.

Profesoara arătă spre lista scrisă pe tabla aşezată în fața clasei.

— Acestea sunt cele de săptămâna trecută. În această dimineață, am să vă dau un test rapid despre cuvintele din această săptămână, doar ca să vedem cum stați cu materia şi unde trebuie să mai insistăm.

— Păi, este în ordine, zise Nudge pe tonul corespunzător.

Dădu din mână. Daţi-i drumul, însă ca să ştiţi: eu nu pot să silabisesc niciun rahat.

— Ştii unde-i dicţionarul?

Fang privi spre fata care i se adresase.

— Poftim?

— Toate materialele noastre de referinţă sunt acolo, spuse fata, arătând cu degetul. Atunci când avem timp liber pentru studiu, poţi să ieşi şi să-ţi faci temele. Dacă ai nevoie să verifici informaţii, calculatoarele şi celelalte date se află aici.

— Oh. OK, mulţumesc.

— Cu plăcere.

Fata înghiţi un nod şi se apropie. Era mai scundă decât Max şi avea un păr lung şi roşcat. Ochii-i erau de un verde-deschis, iar nasul era plin de pistrui.

— Eu sunt Lissa, spuse ea. Iar tu Nick, nu?

Ce tot voia de la el? O privi.

— Hmmm..., făcu el prudent.

— Mă bucur că eşti la noi în clasă.

— Poftim? De ce?

Ea mai făcu un pas spre el şi-i putu adulmeca izul de lavandă al săpunului. Dăruindu-i un zâmbet şăgalnic, îi spuse:

— Tu ce crezi?

— Ia uitaţi-vă! Am să zbor!

Gasman privi în sus cu interes. Un tăntălău din clasa lui se balansa periculos din vârful unui stativ metalic pentru căţărat, ţinându-şi mâinile întinse, ca pe nişte aripi.

Sper că are şi altceva decât braţele, îşi spuse Gasman. Păi, poate chiar *avea* aripi. La urma urmei, era posibil să mai fie şi alţi copii ca ei pe lume. Nu exista niciun mod de a verifica. Acesta era unul dintre misterele care trebuiau descifrate.

— Da? zise el, apărându-şi ochii de lumina soarelui. Hai să te vedem!

Copilul păru luat un pic prin surprindere, apoi strânse din fălci. Se ghemui puţin şi sări din vârful stativului de metal.

Nu putu zbura niciun pic, lovind solul aproape

instantaneu, aterizând grămadă. Se lăsă o tăcere totală, apoi el începu să se văicărească.

— Mâna mea! se puse el să bocească.

Imediat, supraveghetorul locului de joacă se grăbi să vină la el, îl ridică pe copil şi-l duse în grabă la dispensar. Gazzy îşi reluă îndeletnicirea de dinainte, adunând o colecție de pietre masive. Arme, dacă ar fi avut nevoie.

— De ce-ai făcut asta? îl întrebă cineva bătăios.

Gazzy ridică privirile.

— Poftim?

Un puşti ceva mai mare se aplecase asupra lui, furios.

— Uite ce-i, şmechere, când un țicnit zice că o să zboare sauaşa ceva, îi spui „coboară naibii de acolo!”, nu „hai să te vedem”. Care-i chestia cu tine?

Gasman dădu din umeri, însă, de fapt, era puțin cam derutat.

— N-am ştiut.

Puştiul se holbă la el.

— Păi ce, ai crescut sub vreun bolovan?

— Nu, răspunse Gazzy încruntându-se. Pur şi simplu, nu ştiam.

Băiatul făcu o mutră dezgustată şi plecă. Gazzy îl auzi spunând:

— Mda, nu ştia, săracul, pentru că-i de pe planeta tâmpiților.

Gazzy îşi miji ochii, iar palmele-i deveniră nişte pumni mici şi periculoşi.

— Unde ți-ai făcut părul? a întrebat cineva.

M-am întors şi-am dat cu ochii de o fată palidă şi costelivă, care-mi zâmbea. Am împins tava pentru prânz mai departe.

— Ăăă, baia mea?

Vorbea cifrat? Habar n-aveam ce voia să spună. O veche taină prezentă în viața mea.

A râs şi şi-a pus pe tavă un măr verde.

— Nu, eu vorbeam de şuvițele tale blonde. Sunt formidabile. Ți le-ai făcut în DC?

Oh, şuvițele mele blonde? Corect.

— Cred că mi le-a făcut soarele, am zis jalnic.

— Norocoaso. Oh, ia te uită, budincă de banane. O recomand.

— Mulțumesc.

Am luat şi eu, din amabilitate.

— Eu sunt J.J., a spus ea, părând perfect în largul ei în mijlocul acestei interacțiuni sociale.

Îmi transpiraseră palmele.

— E prescurtare de la Jennifer Joy. Oare ce-au *crezut* părinții mei?

Am râs, surprinsă că mi se confesa în acest fel.

— Max este un nume cool, a constatat J.J. Dinamic. Sofisticat.

— Mda, aşa-s eu, am răspuns, iar ea a râs şi mai tare, ținând ochii închişi.

— Iată două locuri libere, a continuat J.J., arătând spre o masă neocupată. Altfel, va trebui să stăm lângă Chari şi gaşca ei.

Rosti cu voce scăzută:

— Nu te pune cu ei.

Eram pe la jumătatea mesei, când mi-am dat seama că J.J. şi cu mine discutam deja de vreo jumătate de oră, iar eu nu-i păream atât de ciudată încât s-o ia la fugă urlând. Îmi făcusem o prietenă. Ce-a de-a doua în ultimii paisprezece ani. Eram pe val.

45

— Capitala Paraguayului? a întrebat profesoara.

Asunción. Locuită, în principal, de guarani[9]*. Explorat de europeni, începând cu anul 1518, Paraguayul este o țară sud-americană fără ieşire la mare. Populația este de şase milioane, în schimbare...* Am ridicat mâna.

— Asunción?

— Da, aşa este. Foarte bine. Deseară, vreau să citiți cu toții despre Paraguay, în capitolul opt din manualul de Geografie mondială. Iar acum, scoateți-vă manualele pentru Ştiințe.

Simțindu-mă ca o albinuță harnică, în devenire, mi-am scos manualul. Oare ce alte surprize mai avea Vocea pentru mine? Până acum, se descurcase cu orice subiect predat la clasa a noua. Cât de convenabil. Măcar acum.

Pe când treceam în revistă structura osoasă la broaşte, cineva a bătut în uşa clasei. Profesoara s-a dus să deschidă, a început o conversație în şoaptă cu cineva, apoi s-a întors spre mine. *Poftim?*

— Max? Eşti chemată la cancelarie pentru câteva momente.

Mi-a zâmbit încurajator, lucru pe care eu nu l-am considerat deloc un semn bun. M-am ridicat încet şi am pornit spre uşă. Ce-i asta? Ce mai începe acum? Această persoană era pe cale să se transforme într-un Eliminator? Respirația mi-a accelerat, iar mâinile mi s-au încordat.

Poate că nu. Poate că erau ceva probleme cu hârtiile noastre. Ceva normal.

— Aici.

Asistentul a deschis o uşă care dădea într-o mică anticameră. Pe două scaune erau aşezați Iggy şi Gasman. Gazzy a ridicat privirile spre mine şi mi-a zâmbit nervos.

Oh, nu.

---

[9] Populație indigenă din Paraguay.

— Deja? le-am şoptit, iar el a dat din umeri, cu ochii căscați.

— O să vină imediat şi directorul, a anunțat asistentul, deschizând o altă uşă.

— Asta-i *chiar acum.*

Directorul, William Pruitt, potrivit plachetei aurii de pe biroul său, *nu* părea deloc încântat să ne vadă. De fapt, arăta ca şi cum era pe cale să-i sară ţandăra. În clipa când mi-am fixat privirile asupra lui, nu m-am putut abţine: l-am urât de moarte. Avea o faţă congestionată şi plină de furie. Avea buze pline şi umede, de un roz-închis. Smocuri răzleţe de păr înconjurau creştetul chel şi lucios.

Am avut senzaţia devastatoare că acest fraier era pe dinăuntru la fel ca şi pe dinafară, aşa că eram în stare de alertă.

— Eşti Maxine Ride? a întrebat cu un accent britanic şuierat, care mi-a ridicat perii de pe ceafă.

— Îmi zice Max, am răspuns, înfrânându-mi pofta să-mi încrucişez braţele la piept şi să mă încrunt la el.

— Aceştia sunt fraţii tăi, Jeff şi...

Se uită peste notiţele sale.

— Zephyr?

— Da.

— Fraţii tăi au declanşat o bombă urât mirositoare în toaleta băieţilor, la etajul doi, a rostit directorul.

S-a lăsat apoi pe spateaza scaunului, împreunându-şi degetele grase şi roşiatice, şi m-a pironit cu nişte ochi reci, negri şi porcini. Am clipit, având grijă să nu mă uit spre Iggy şi Gazzy.

— Este imposibil, am spus calmă.

Un lucru era sigur: nu avuseseră destul timp să-şi adune materiale pentru a fabrica o astfel de bombă.

— Oh, chiar aşa? a întrebat Pruitt pe un ton neplăcut. Cum asta?

— Nu sunt scandalagii, am răspuns, inserând un ton de onestitate în glas. N-ar face aşa ceva.

— Ei spun că n-au făcut-o. Mint, a rostit el categoric.

Sprâncenele lui stufoase aveau nevoie de o foarfecă. Iar părul din nas... Ptiu!

Mi-am luat un aer indignat.

— Fraţii mei nu mint!

Bineînţeles că mințim cu toţii de stingem, atunci când n-avem încotro, dar nu aveam de gând să-i spun şi lui asta.

— *Toţi copiii mint,* a mârâit domnul Pruitt. Copiii se nasc cu ştiinţa de a minţi. Sunt nişte animale nedomesticite, necinstite, lipsite de respect. Până le punem noi căpăstru.

Asta m-a făcut să am îndoieli asupra carierei pe care şi-o alesese. *Ce şcoală drăguţă ai ales, Anne.* Măi, măi.

Mi-am ridicat bărbia.

— Nu şi fraţii mei. Părinţii noştri sunt misionari, care îndeplinesc lucrarea Domnului. Noi nu mințim niciodată.

Asta părea să-i dea domnului Pruitt de gândit, iar eu m-am felicitat încă o dată pentru povestea născocită.

— I-a *văzut* cineva declanşând bomba puturoasă?

— Oricum, ce *este* o bombă puturoasă? a întrebat Gazzy, privind cuminte cu ochii lui albaştri şi nevinovaţi.

— Vedeţi? am zis. Nici măcar nu au habar ce-i asta.

Ochii mici ai lui Pruitt s-au îngustat şi mai mult.

— Nu mă prostiţi voi pe mine, a spus el clar înveninat. Ştiu că fraţii tăi sunt vinovaţi. Ştiu că-i aperi. Şi mai ştiu ceva: aceasta este pentru ultima dată când scăpaţi aşa uşor în această şcoală. M-am făcut înţeles?

De fapt, nu chiar, însă aveam intenţia să trec peste asta.

— Da, am zis băţoasă, şi i-am făcut lui Gazzy semn să se ridice.

Când Iggy l-a auzit, s-a ridicat şi el. Am pornit-o hotărâtă spre uşă.

— Mulţumesc, am rostit, chiar înainte de a ieşi.

Ne-am furişat pe coridor, iar eu i-am îndrumat spre sălile lor de clasă.

— O să discutăm despre asta mai târziu, fraţilor, am spus în şoaptă.

După ce l-am lăsat şi pe Iggy, mi-am dat seama că aveam o migrenă care-mi pulsa în cap. Una cauzată, mai degrabă, de obişnuitele tensiuni din mediu decât de, să zicem, un cip, ori o Voce sau de vreo lucrătură de halat alb, care mă tortura. Ce schimbare nostimă.

— *Săl-băticiuni* mici şi ignorante, a spus Gazzy, pufnind şi frecându-şi faţa.

Ca de obicei, imitaţia lui era grosolană. Aproape că voiam să mă întorc, să mă asigur că directorul nu se furişase în urma noastră.

Angel şi Nudge se stricau de râs la relatarea de către Gazzy a întregii întâmplări.

— *Spiriduşi* mici şi răi ce sunteţi, a adăugat el, iar eu nu m-am putut abţine să nu râd.

— Dar, domnule, a continuat Gazzy cu vocea mea, părinţii noştri sunt misionari. Minciuna-i pomenită şi în cele Zece Porunci. Sunt *nevinovaţi* şi n-au făcut nimic rău. Ce-i o bombă puturoasă?

Acum chiar şi Fang râdea, iar umerii i se scuturau. Cu cămaşa lui albă, de-abia dacă semăna cu imaginea lui obişnuită.

— Hai, chiar, minciuna-i în cele Zece Porunci? a întrebat Iggy.

— N-am idee, am zis. Haideţi s-o ştergem prin pădure. Drumul ăsta mă indispune.

Am mers de-a lungul şoselei principale până când n-am mai putut fi văzuţi din şcoală. Acum ne îndreptam spre pădure în diagonală, ştiind că vom intra, cât de curând, într-una din livezile lui Anne.

— Aşadar, cine-a dat cu bomba aia puturoasă? a întrebat Nudge.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Bineînţeles că ei.

I-am aruncat o căutătură urâtă lui Gazzy, frustrată că-mi alunecase privirea spre Iggy.

— Nu ştiu cum, de ce, dar ştiu că ei au făcut-o.

— Păi, da, a admis Gazzy, părând un pic stânjenit. A fost un băiat pe terenul de joacă, s-a purtat ca un nemernic absolut cu mine, iar altcineva a agăţat un bilet cu „Loveşte-mă!" pe spatele cămăşii lui Iggy.

— V-am spus să aveţi grijă de astea, i-a atras atenţia Fang lui Iggy.

Am oftat.

— Fraților, veți întâlni tot felul de nemernici, în orice situație pentru tot restul vieții voastre.

Indiferent cât ar dura ea.

— Dar nu mai faceți bombe puturoase, nu acum. Trebuie să ne pierdem în mulțime, vă amintiți? Nu încercăm să facem valuri, să ieşim în evidență. Aşa că pregătirea unei bombe puturoase, declanşarea ei şi depistarea voastră nu au fost calea corectă.

— Ne pare rău, Max, a zis Gazzy, părând aproape sincer.

În sinea mea, înțelesesem de ce-au făcut-o. Aş fi vrut chiar să văd mutra directorului când a aflat de asta. Însă acest teribilism a fost cu totul nepotrivit. Şi periculos.

—Ascultați, voi doi, am spus cu severitate, în timp ce urcam o pantă, ajungând la marginea proprietății lui Anne. Ne-ați pus pe toți în primejdie. De acum înainte, vă dați pe brazdă la şcoala asta idioată, altfel va trebui să-mi dați mie socoteală. Ați priceput?

— Priceput, a mormăit Gazzy.

— Mda, am priceput, a zis şi Iggy, fără entuziasm. Pe viitor, o să fim mai proşti şi mai idioți. Aşa ne vom pierde în mulțime.

— Grozav.

Anne nu era deloc încântată de noi când ne-am întors.

— Am primit un telefon, au fost primele ei cuvinte în timp ce noi ne agățam hainele frumos, pe cuierul din hol. Cred că încercați cu toții să vă adaptați. Ei, asta-i. Haideți în bucătărie. Aveți ciocolată caldă şi fursecuri.

Ce mod de a-i recompensa pe nemernici, Anne. Cât eşti de mămoasă. Am profitat de ocazie să-i arunc lui Gazzy încă o privire severă, iar el s-a făcut mic de tot.

— Să zicem doar că sunt foarte dezamăgită de comportamentul vostru, a continuat Anne, începând să toarne ciocolată caldă în căni.

Într-a mea a lăsat două bezele şi m-am străduit să nu mă gândesc la momentul când Jeb a procedat la fel, nu cu multă vreme în urmă.

A desfăcut un pachet de fursecuri cu glazură de ciocolată şi le-a pus pe o tavă de pe masă. Ne-am repezit cu toții la ele, prânzul fusese cu ore în urmă, şi nu primisem decât porții normale.

— Aş putea să-ți arăt cum să faci singură fursecuri plecând de la zero, am zis, apoi am clipit surprinsă.

Chiar lăsasem să-mi iasă din gură aceste cuvinte? Şi ceilalți erau surprinşi, iar eu m-am simțit pusă în defensivă. În fond, ce, nu mai fusesem niciodată drăguță cu Anne.

— Există o rețetă scrisă pe spatele pachetului, am bolborosit, luând încă un fursec.

— Mi-ar plăcea asta, Max. Mulțumesc, a rostit Anne, pe un ton mai moale.

Mi-a dăruit un zâmbet cald, apoi s-a dus la chiuvetă.

— Bombă puturoasă, a chicotit Total, între bucățelele de fursec. Cred că a fost tare de tot.

Nu. Terenul de joacă mai mare. Angel se uită în ochii profesoarei şi-i strecură, încet, gândul. În recreaţie ar fi trebuit să meargă pe terenul pentru copiii mai mici, dar Angel voia mai mult spaţiu. Nu exista niciun motiv pentru care n-ar fi trebuit să se joace pe terenul mare.

— Nu cred că există vreun motiv pentru care să nu vă puteţi juca pe terenul mare, îi spuse încet profesoara lui Angel.

— Da! făcu unul dintre colegii ei de clasă, şi se întoarseră rupând-o la fugă printre porţi şi pe terenul mare.

— Ariel! Vino şi joacă-te cu noi!

Angel o luă la goană şi se alătură lui Meredith, Kayla şi Courtney.

— Nu ne-am putea juca de-a Lacul Lebedelor? întrebă Angel.

Profesoara lor tocmai le citise o poveste, iar lui Angel îi plăcuse la nebunie. întreaga ei viaţă era ca Lacul Lebedelor. Ea era o lebădă. Fang şi cu Max erau şoimii, mari şi ameninţători. Iggy era o pasăre marină, mare şi albă, ca un albatros sau aşa ceva. Nudge era o mică făzăniţă, fină, maronie şi frumoasă. Gazzy era ceva rigid, vreo bufniţă?

Iar ea era o lebădă. Cel puţin astăzi.

— Da! Haideţi să ne jucăm Lacul Lebedelor!

— Eu sunt Odette, strigă Angel, ridicând mâna.

— Eu sunt cea de-a doua lebădă, spuse Kayla.

— Eu sunt mica lebădă, zise Meredith, ridicându-şi fusta uniformei pentru a o face să semene mai mult cu o jupă de balerină.

Angel închise ochii şi încercă să se simtă ca o lebădă. Când îi redeschise, întreaga lume devenise scena ei, iar ea era cea mai frumoasă dintre balerinele-lebede câte fuseseră vreodată. Încetişor, descrise cercuri graţioase în jurul celorlalţi copii. Făcu sărituri ample, pline de armonie, rămânând în aer cât putea de mult. Apoi aterizâ, ridicându-şi mâinile deasupra capului, şi se răsuci în cercuri mici.

Şi celelalte fete dansau, ridicându-se pe vârfuri pe întinsul

pajiştii vestejite, fluturându-şi mâinile cu mişcări lente, pentru a le face să semene cu nişte aripi. Din nou, Angel aluneca uşor pe deasupra ierbii, rotindu-se şi sărind şi simţindu-se ca Odette, blestemată să trăiască precum o lebădă din cauza farmecelor lui Rothbart.

Încă o răsucire, încă un arabesc, încă un salt lung, când Angel părea să rămână suspendată în aer minute în şir. Dorea atât de mult să-şi scoată aripile şi să interpreteze Lacul Lebedelor aşa cum ar fi trebuit, dar ştia că nu se putea. Oricum, nu acum. Nu aici. Poate după ce Max va fi salvat lumea. După ce Max salva lumea, mare parte dintre oamenii obişnuiţi vor fi pierit deja. Aşa-i spusese Jeb lui Angel, pe când se afla din nou la Şcoală, luna trecută. Mutanţii ca ei aveau o şansă mai mare de supravieţuire. Fuseseră proiectaţi să supravieţuiască. Aşadar, după ce mare parte dintre oamenii obişnuiţi vor fi dispărut, poate că Angel nu va mai trebui să-şi ascundă aripile şi va putea să zboare peste tot şi să fie Odette cât poftea ea.

De-abia aştepta.

50

Sala de Studiu era preferata mea. Şcoala dispunea de o bibliotecă grozavă, cu un număr nesfârşit de cărţi şi şase computere la dispoziţia copiilor, să-şi facă lucrările.

Bibliotecarul şcolii era un tip simpatic şi isteţ, Michael Lazzara, pe nume. Tuturor părea că le plăcea mult de domnul Lazzara, chiar şi mie. Însă, doar până acum.

Astăzi eram într-o dispoziţie pentru cercetări. Poate dacă intram pe nişte site-uri pentru spargeri de coduri, aş fi putut să-mi pun la punct o altă cale de găsire a părinţilor noştri.

Toate cele şase computere erau folosite de copiii aşezaţi în faţa lor. Am rămas acolo un moment, dorindu-mi să-l pot răsturna pe vreunul de pe scaun.

— Poftim, am să plec eu.

M-am uitat la cel care vorbise.

— Poftim?

Băiatul se ridică şi-şi adună cărţile.

— N-am nevoie de computer. Poţi să-l iei tu.

— Oh, OK. Mulţumesc.

— Eşti nouă pe-aici, a spus el. Eşti în clasa mea, de Arte ale Limbajului.

— Da, am zis.

Îl recunoscusem, anii de paranoia îmi rafinaseră capacitatea de a-mi aminti chipurile.

— Sunt Max.

— Ştiu. Eu sunt Sam.

Mi-a oferit un zâmbet plin de căldură, iar eu am clipit, dându-mi seama că era isteţ. N-am avut niciodată parte, cu adevărat, de luxul de a remarca isteţimea sau lipsa ei la tipi. În majoritatea cazurilor, exista doar clasificarea periculos/nepericulos pe care o aplicam.

— De unde-ai venit?

— Ăăă… Missouri.

— Uau! Vestul Mijlociu. Cred că aici trebuie să ţi se pară foarte diferit.

— Mda.

— Aşa, deci îți faci temele sau este un proiect mai personal?

Arătă spre computer. Eram pe cale să spun „ce-i cu întrebările astea?”, dar m-am gândit mai bine, *Poate că nu mă interoghează. Poate că aşa interacționează oamenii, aşa ajung să facă cunoştință unii cu alții. Schimbă informații.*

— Ăăă… e mai mult un proiect personal, am zis.

A zâmbit din nou.

— Şi la mine la fel. Am verificat datele despre un caiac pe care vreau să-l cumpăr. Sper că banii mei de Crăciun vor fi destui.

Am zâmbit, încercând să mă port de parcă aş fi ştiu ce erau banii de Crăciun. Voce? Un mic ajutor pe-aici? Însă Vocea a rămas tăcută. După ce-am trecut în revistă mai multe răspunsuri posibile, am optat pentru:

— Cool.

— Păi, atunci te las cu ale tale, a spus, părând că ar fi vrut să mai zică ceva.

Am aşteptat, însă n-a făcut-o, şi-a luat lucrurile şi-a plecat. M-am simțit ca un locuitor de pe Vulcan, studiindu-i pe aceşti oameni ciudați, bizari.

Oftând, m-am aşezat la calculator. Nu mă voi adapta niciodată. Nicicând. Nu oriunde.

Fang şi cu mine am verificat ceea ce credeam noi că erau coordonatele unor adrese în paginile codificate de la Institut. Însă mai erau şi câteva cuvinte, în afară de numele noastre. Misiunea de astăzi: verificare prin Google. Am tastat prima expresie, chiar dacă părea o greşeală, două cuvinte lipsite de sens: *Ter Borcht*.

Ceva care se mişca pe-afară mi-a atras atenţia, şi m-am uitat pe geam chiar la timp ca s-o văd pe Angel plutind, practic, pe deasupra terenului principal de joacă. Ea şi un grup de alte fete se învârteau de zor ca nişte balerine, dar Angel era singura care putea sări doi metri şi jumătate în aer şi să rămână acolo de parcă ar fi fost suspendată de sfori ca o marionetă.

Am scrâşnit din dinţi, privindu-le. Oare care parte din „amestecaţi-vă în mulţime" nu pricepeau aceşti copii? Pentru că era cât se poate de clar.

O listă cu rezultate se afişă pe ecranul computerului. Ce ciudat. Aparent, *Ter Borcht* nu era o prostie. Am făcut clic pe primul rezultat.

Ter Borcht, Roland. Genetician. Licenţa medicală revocată, 2001. încarcerat pentru experimente genetice criminale, neautorizate, pe fiinţe umane, 2002. Personaj controversat în domeniul cercetărilor genetice, Ter Borcht a fost considerat mulţi ani la rând un geniu, şi cercetător de seamă în genetica umană. însă, în 2002, după ce a fost găsit vinovat de experienţe criminale pe oameni, Ter Borcht a fost declarat bolnav mintal. în prezent, este încarcerat în aripa „Periculoşi-incurabili" a unui centru de reabilitare din Olanda.

Aoleu! Aveam de gândit. Am încercat să-mi amintesc ce alte cuvinte apăruseră prin paginile codificate.

—Ridică-te! s-a răsti o voce, şi m-am întors ca să dau cu

ochii de vânătorul de capete[10], domnul Pruitt, aplecându-se peste un copil înspăimântat, aflat la masa de studiu.

Copilul s-a ridicat imediat. În fundal, domnul Lazzara şi-a dat ochii peste cap. Nici măcar lui nu părea să-i placă de Pruitt. Domnul Pruitt a lovit cu bastonul său în piciorul mesei, făcându-i pe toţi să tresară.

—Aceasta nu-i camera ta, a spus el sarcastic. Nu poţi să lâncezeşti aici, ca puturosul care eşti, fără nicio îndoială acasă. În această şcoală vei sta drept, ca şi cum ai avea şira spinării.

A ţinut-o tot aşa, însă eu mi-am adunat foarte repede cărţile, m-am uşchit de pe scaun şi-am ieşit pe uşa laterală a bibliotecii.

Mă puteam descurca şi fără doza obişnuită de ură şi pâine, mulţumesc frumos.

[10] Joc de cuvinte— *headmaster* (director de şcoală) şi *headhunter* (vânător de capete) (lb. engleză).

52

Am mers pe coridor cât de repede am putut, fără să fac niciun zgomot.

Ter Borcht: genetician malefic. Doamne, doar unul din familie. Mai auzisem vreodată de acest nume? Era clar că trebuie să fi fost amestecat, la un moment dat, în afacerile lui Jeb, cu Şcoala, halatele albe. Vreau să zic, câți geneticieni malefici, *independenți,* ar mai putea fi? În mod sigur, au ținut legătura cu toții, au schimbat informații, au alcătuit mutanți împreună...

Acesta era un pas uriaş, ori încă vreo fundătură îngrozitor de dezamăgitoare. Indiferent ce-o fi, de-abia aşteptam să discut cu stolul despre asta. Tocmai când treceam în viteză pe lângă o sală de clasă goală, am dat cu ochii Fang. Excelent, mai aveam cinci minute până la următoarea mea oră de curs. M-am îndreptat spre el, când mi-am dat seama că nu era singur. Era împreună cu o fată care vorbea şi părea bine intenționată. Fang stătea acolo impasibil, în vreme ce ea continua, dându-şi părul lung şi întunecat peste umăr.

Am rânjit. Bietul Fang. Fata vindea ceva? îl ruga să se înscrie la Clubul de Şah?

În clipa următoare, fata şi-a puse ambele mâini pe pieptul lui Fang şi l-a izbit de perete. Am păşit înainte, întinzându-mă să trântesc uşa la o parte. Chiar dacă era o Eliminatoare, Fang şi cu mine o puteam face chiseliță. Apoi am încremenit. Nu era un atac. Fata s-a lipit de Fang ca un scai şi s-a ridicat pe vârfuri, sărutându-l drept pe gură.

Fang a rămas acolo încremenit, o clipă, apoi şi-a coborât mâinile cuprinzându-i talia. M-am aşteptat să-l văd cum o împinge, sperând că va avea totuşi grijă să nu-i rănească sentimentele.

Însă am privit, mută de uimire, cum mâinile lui Fang au alunecat, încet, pe spatele ei, trăgând-o mai aproape. Şi-a înclinat chiar capul în aşa fel încât s-o poată săruta mai bine.

M-am tras înapoi, ținându-mi respirația, simțindu-mă de parcă îmi venea să borăsc.

Oh, Doamne!

Răsucindu-mă pe călcâie, am luat-o la goană pe coridor până în toaleta fetelor. M-am încuiat într-un separeu şi m-am aşezat pe veceul acoperit. Pe frunte mi se scurgea o transpiraţie rece şi mă simţeam tremurând febrilă, ca şi când aş fi luptat pentru viaţa mea. Imaginea lui Fang, trăgând-o pe fată mai aproape, înclinându-şi capul, mi-a venit brusc în minte. Faptul că mi-am închis ochii n-a făcut nimic ca s-o împiedice.

OK. revino-ţi. Doamne. Ce faci?

Respiraţia-mi era superficială şi alertă, şi-am simţit cum furia îmi răscolea stomacul ca un acid.

Nu, calmează-te, calmează-te.

M-am sforţat să respir adânc de mai multe ori, inspiră, expiră, inspiră, expiră.

OK, calmează-te. Aşa, deci a sărutat o tipă. Mare brânză. De ce-ar trebui să-mi pese? De ce-ar trebui să-mi pese şi dacă ar săruta toate fetele din întreaga şcoală? Era ca un frate. Adică nu-mi era frate, nu cu adevărat. Dar era *ca* şi un frate. Da. Aşa era. Fusesem luată prin surprindere, dar acum s-a terminat. Mă simţeam bine.

M-am ridicat, am plecat din separeu şi mi-am aruncat nişte apă rece pe faţă. Eram bine. Adică, de ce mi-ar mai păsa?

Poate că simţi ceva pentru el, a rostit atunci Vocea mea. Nuuu, Vocea nu putea nici să-mi răspundă măcar, atunci când aveam *nevoie* de ea. Dar într-o situaţie delicată, când m-aş fi descurcat mai degrabă de una singură? Atunci tăbăra peste mine.

Poate că nu, m-am gândit sarcastică.

Nu veţi putea rămâne mereu nişte copii, a spus Vocea, uşor ironică. *Oamenii cresc, au ei înşişi copii. Gândeşte-te la asta.*

Mi-am reprimat un ţipăt de frustrare, apucându-mă zdravăn de marginea chiuvetei, ca să nu intru cu capul în pereţi. De parcă m-aş mai fi putut gândi la altceva, *acum.*

53

—Iată-i.

Ari îşi focaliză binoclul asupra micului grup de pe şosea, aflat la vreo patru sute de metri distanţă. Mergând spre casa lor perfectă, de la şcoala lor perfectă. Nu era chiar atât de *deosebit.* Se uită în spatele dubei. Şase Eliminatori, deja transformaţi şi nerăbdători să intre în acţiune, stăteau şi aşteptau să le dea ordinul. Noua Max stătea în spate cu ei, purtând o pereche de căşti.

— Iar se dă mare, spuse noua Max.

Ari pufni. Max – originala Max – era atât de plină de ea, aşa de arogantă. Îi ducea pe copiii aceia peste tot, de parcă ar fi fost sclavii ei. Sclavi. Era o idee simpatică. Imaginându-şi ciudaţii de mutanţi-păsări drept sclavii săi personali, Ari se înveseli. I-ar pune să facă de toate, să aibă grijă de tot. I-ar aduce masa şi i-ar aminti să-şi ia pastilele, iar Max îi va masa umerii, acolo unde-1 dureau de la aripi. Asta ar fi grozav. Se auzi o mică alarmă, cronometrul ceasului său. Ari înfulecă un pumn de pastile şi resetă cronometrul.

Din nefericire, nu va ajunge să şi-i facă sclavi. Din fericire, tot mai trebuia să-i ucidă.

—Jur că fata asta n-ar fi fericită niciunde, spuse Max cea nouă, părând dezgustată.

—Hai să-i dăm un motiv ca să fie nefericită, rosti Ari, şi apăsă pedala acceleraţiei.

Inima lui începea să bubuie de nerăbdare. O ura pe Max, dar îi plăcea la nebunie să se lupte cu ea. Nimeni altcineva nu era atât de fascinant, nu reprezenta o asemenea provocare, nici măcar Fang. Şi de fiecare dată când se încăierau, învăţa tot mai mult cum s-o înfrângă. Într-o bună zi, îi va da şi ultima lovitură şi va vedea surprinderea de pe faţa ei.

În câteva secunde, duba ajunse grupul din urmă, iar copiii se dădură la o parte auzind frâna cauciucurilor.

—Vreţi să vă ducem, copii? întrebă un Eliminator, care nu

se metamorfozase încă, aşezat pe un loc din spate.

— Cum, fără bomboane? mârâi de-a binelea Max cea originală.

Apoi privirile-i căzură asupra lui Ari.

Când călcă frâna, din pieptul lui izbucni un hohot de râs. Ce-i mai plăcea! Să vadă sclipirea de ură şi teamă din ochii ei, când îl privea.

— Să înceapă balul, fraților! strigă el. Max e a mea!

Eliminatorii țâşniseră din spatele dubei înainte chiar ca aceasta să oprească de tot.

Era vremea distracției.

Aşadar, aceeaşi întrebare: Ari trăia? Ari s-a întors? Trebuia să mă gândesc la asta mai târziu.

— Eşti bucuroasă acum? a mormăit Fang, iar mie mi-a trebuit o secundă ca să mă încrunt spre el, înainte de a mă arunca asupra celui mai apropiat băiat-lup.

Lucrul cel mai trist, *eram* mai fericită. Ei, nu chiar fericită, dar mă simţeam pe teren sigur. Dacă vorbeam cu vreun băiat din clasă? O pierdere totală de timp. Lovirea unui dos de Eliminator, mai ales a unuia jalnic, dezechilibrat, cu aripi prea mari? Asta era mult mai potrivit pentru *mine.*

În câteva clipe, am fracturat rotula unuia cu o lovitură laterală dură, iar individul s-a prăbuşit la pământ. Foarte înviorător. *Ai grijă!* se băgă Vocea, chiar înainte ca un altul să-mi fi atins maxilarul, în treacăt, răsucindu-mi capul. *Lasă-te în voia curentului.* OK. M-am lăsat în voia momentului, am terminat răsucirea şi-am ieşit din ea cu o dreaptă viguroasă, care l-a lovit în falcă. Urlând de durere, a căzut în genunchi, acoperindu-şi faţa. Peste câteva clipe, a sărit în sus, cu ochii roşii de furie, chiar la timp să-l lase pe Grazzy să-l pocnească cu ambele palme peste urechi, spărgându-i timpanele. Urlând, a căzut din nou.

Fang scosese unul din circulaţie şi se ocupa de Ari. O privire rapidă mi-a arătat că Angel se lupta cu un Eliminator femelă, folosindu-şi mintea ca s-o facă să se repeadă cu capul drept într-un copac. Au! Apoi, Angel mi-a trimis un zâmbet angelic şi mi-am amintit iarăşi că vom avea, cât de curând, o discuţie despre corectitudinea etică.

Max, concentrează-te! O izbitură crâncenă în spatele meu mi-a tăiat respiraţia. Icnind după aer, m-am răsucit ca să-l văd pe Ari, rânjind, abătându-şi o lovitură grea spre capul meu. M-am ferit, m-am întors, şi-am plasat întreaga mea greutate într-o lovitură în semicerc, şi aproape că l-am doborât. Ceilalţi Eliminatori erau, aproape toţi, la pământ, eram care pe care. Ne-am dat încet ocol. Ari rânjea, iar pe mine m-

a potopit furia, colorând totul în roşu. Cu coada ochiului, l-am văzut pe Fang ducându-i pe cei mici în pădure şi apoi ridicându-se în văzduh.

— Drăguță uniformă, a mârâit Ari, dezvelindu-şi caninii ascuțiți. Te prinde bine.

— De unde ai aripile alea? l-am înfruntat. De la Wal-Mart?

Mi-am menținut centrul de greutate în timp ce ne tot dădeam târcoale unul altuia, ca nişte tigri.

Ceilalți Eliminatori s-au dus la dubă, bălăbănindu-se, urcând în ea ca nişte clovni de la circ. Ari i-a văzut.

— Nu cred că azi e ziua cea mare, tipilor, le-a strigat Ari celor din trupa lui. Data viitoare am să vă las s-o mâncați pe aia mică. Am auzit că au gust de pui.

Angel.

Mârâind, m-am repezit la Ari. El se dădu la o parte şi lovi. M-am ferit cu uşurință. Avântul în luptă îmi era alimentat de furie şi am făcut un demaraj rapid, apoi l-am lovit din lateral şi din zbor, cu ambele picioare înfipte dur în coastele lui. A căzut greoi, lovindu-se cu capul de asfalt.

Mi-am proptit piciorul în gâtul lui şi m-am aplecat peste el.

— De câte ori trebuie să te omor? am mârâit. Dă-mi o estimare brută.

În ochii lui am citit o ură clocotitoare şi atunci mi-am dat seama: nici măcar nu mai era Ari, copilaşul care ne privea de la distanță, pe vremea când eram încă la Şcoală. Propriul său tată îl transformase într-un monstru, iar dacă rămăsese ceva din Ari în el era incinerat din interior. Ideea m-a îngrețoşat, mi-am ridicat piciorul de pe gâtul lui şi m-am retras.

Ari s-a ridicat repede, înecându-se.

— Am să-ți explic, de data asta, a spus el cu un glas răguşit, frecându-şi gâtul. Dar n-ai nicio şansă să câştigi.

Sări în picioare.

— Doar mă joc cu tine, cum se joacă o pisică cu un şoarece.

Deja mă retrăgeam spre pădure, desfăcându-mi aripile, gata să fac un salt în văzduh.

— Da, am zis, cu glasul plin de ostilitate. Un prăpădit de pudel Frankenstein, împotriva unui şoarece însetat de sânge,

neînvins, *bine proiectat.*

Buza i s-a strâmbat şi s-a repezit din nou la mine, însă eu deja executasem un salt şi luasem distanță, plutind la patru metri şi ceva deasupra solului. M-am ridicat şi mai sus, şi l-am văzut pe Ari pornind cu paşi apăsați spre dubă şi aruncându-se în ea prin uşile din spate. În interiorul dubei, am zărit o străfulgerare de păr cu şuvițe blonde.

Niciun Eliminator nu avea părul lung, cu şuvițe.

55

— Ce s-a întâmplat cu voi? a țipat Anne.

Ne-am strecurat în casă şi ne-am agățat automat jachetele în cuier, majoritatea fiind murdare de sânge. Total se agita pe la picioarele noastre, adulmecând şi mârâind. Angel s-a aplecat şi l-a strâns în brațe, vorbind cu blândețe, iar eu de-abia l-am auzit pe Total spunând:

— *Labagiii* ăia.

— Eliminatorii, a spus Gasman. Mi-e foame. E vreo gustare, ceva?

— Ce sunt Eliminatorii? a întrebat Anne, părând cu adevărat nedumerită.

Era posibil să nu ştie? Sau poate că nu cunoştea cuvântul argotic care-i definea.

— Noi suntem hibrizi dintre oameni şi păsări, i-am spus, îndreptându-mă pe coridor spre bucătărie. Puteam simți mirosul de pop-corn. Eliminatorii sunt hibrizi om-*lupin.*

— Iepuri? a întrebat Anne, încă părând nedumerită.

S-a luat după mine.

Am chicotit.

— Acela-i *lapin*[11]. Sau, mai degrabă, *leporid.* Nu *lupin.*

— Aha. Lupi, a zis Anne, pricepând ideea.

— Dați-i doamnei un premiu, am zis, intrând în bucătărie.

— Pop-corn! Şi cidru cald, de mere! a spus Gazzy încântat.

— Spălați-vă pe mâini, a zis Anne, apoi i-a aruncat o privire cercetătoare.

Gazzy avea vreo două vânătăi, însă în rest arăta bine. Angel şi Nudge erau în ordine. Iggy avea o ruptură la buză. Lui Fang îi sângera nasul. Mi-a trecut prin fața ochilor, ca o străfulgerare, imaginea lui sărutând-o pe fata aceea, însă am reprimat-o brutal.

— Să vă spălați, a repetat Anne. Am să aduc nişte bandaje. E cineva rănit rău?

---

[11] Iepure (lb.franceză).

— Nu, a răspuns Nudge, servindu-se cu pop-corn. Însă un Eliminator mi-a sfâşiat puloverul. Jegul.

— Este şi lapte, a spus Anne, luând sticla din frigider.

A pus-o pe masă şi s-a dus după trusa de prim ajutor.

Am ajutat-o pe Angel să-şi toarne un pahar cu lapte, şi atunci am observat: era un tip diferit de lapte faţă de cel de dinainte. Celălalt sortiment era îmbuteliat în cutii de carton. Cutii cu fotografiile unor copii daţi dispăruţi. Această sticlă avea o vacă zâmbăreaţă, dar niciun copil. Hmmm.

Mai târziu, m-am aşezat la masă, pregătindu-mi temele pentru acasă, adică un alt termen pentru „tortura-impusă-de-adulţi-dar-autoaplicată". Anne a luat loc lângă mine.

— Aşadar, Eliminatorii sunt hibrizi între oameni şi lupi, a spus ea. Şi v-au atacat? V-au mai făcut asta şi înainte? De unde-au venit? Cum de ştiu ei unde vă aflaţi?

M-am uitat la ea.

— Nu scrie despre toate astea în rapoartele voastre? am întrebat. Prin dosarele voastre? Da, bineînţeles că Eliminatorii ne-au atacat. Întotdeauna fac asta. Sunt peste tot Au fost creaţi să fie... arme, aşa ceva. La Şcoală, ei erau paznicii, securitatea. Călăii. De când am evadat, Eliminatorii ne-au tot urmărit. Mă întrebam când or să-şi facă apariţia. Aceasta a fost perioada cea mai îndelungată când am reuşit să facem să nu ne găsească.

— De ce nu mi-aţi spus? a întrebat Anne, cu un chip îngrijorat.

Am scuturat din cap.

— Chiar eram convinsă că ştii. Ştiai o mulţime de alte lucruri despre noi. Adică, nu ţi-am ascuns intenţionat existenţa Eliminatorilor sau aşa ceva.

Anne lăsă să-i scape un oftat greu.

— Noi n-am auzit decât nişte zvonuri vagi. Informaţiile păreau atât de aiurea, încât nici nu le-am dat crezare. Spui că aceşti Eliminatori vă urmăresc? Cum?

Probabil prin cipul meu. Cel inserat de *cineva* în braţul meu. Am dat din umeri şi m-am întors la manualul meu de studii ale lumii.

Cel puţin, mă temeam că era cipul meu. Nu eram sigură,

dar părea cea mai plauzibilă explicație. Aceasta era şansa de a-i spune lui Anne despre cipul meu. Poate că având resursele lor de la FBI, ar putea găsi ea o cale să mi-l scoată. Dar ceva m-a oprit. Pur şi simplu, nu m-am putut hotărî să mă încred în ea. Poate că peste vreo cinci ani, dacă mai suntem aici. Doamne, ce gând deprimant.

De asemenea, în aceste zile, m-am gândit că dacă *nu* era cipul meu, atunci poate era altceva. Cum ar fi ca Total să aibă un cip. Sau chiar cineva din stol. Angel? Niciunul dintre noi nu ştia.

Anne s-a ridicat.

— Păi, atunci am plecat să dau nişte telefoane, a spus hotărâtă. Aceia au fost ultimii Eliminatori pe care i-ați văzut.

Aproape că am pufnit în râs de naivitatea ei.

— Noapte bună, Tiffany-Krystal, am spus rânjind, iar Nudge a rânjit şi el.

Ne-am pus pumnul unul peste celălalt şi am bătut în ei cu cealaltă palmă.

— Noapte, a zis Nudge, lăsându-se pe pernele ei confortabile. Max? O să mai stăm pe aici o vreme, nu? Doar n-o să plecăm mâine, nu?

— Nu, am rostit încet. Nu mâine. Dar să fii pregătită şi să încerci să te pierzi în mulţime, OK?

— OK. Cred că mă pierd destul de bine, a spus Nudge. Am trei prietene cu care stau la masă, la prânz. Profesoarei pare să-i placă de mine.

— Bineînţeles că îi place de tine. Cum ar putea altfel? Am pupat-o pe frunte şi-am pornit-o pe coridor, s-o înfofolesc pe Angel.

Deschizând uşa, am văzut că Anne era deja acolo, trăgând pătura până la bărbia lui Angel.

— Ai avut o zi plină, scumpo, a spus Anne, dându-i la o parte părul de pe frunte. Acum trage-i un somn bun.

— Bine, a zis Angel.

— Şi Ariel, nu-l lăsa pe Total să urce în patul tău, a spus Anne. Are propriul lui pat.

— Îhî, a făcut Angel îndatoritoare.

Mi-am dat ochii peste cap. Total va fi în patul ei înainte ca Anne să facă cinci paşi pe coridor.

— Noapte bună, somn uşor, a zis Anne, ridicându-se.

— Să nu laşi ploşniţele să te muşte, a răspuns Angel cu veselie.

Anne ne-a zâmbit şi-a ieşit.

Total a sărit în pat. Angel a ridicat pătura pentru el, iar câinele s-a strecurat sub ea, lăsându-şi capul pe un colţ al pernei lui Angel. I-am vârât pe amândoi dedesubt.

— Oare ar muri dacă ar da drumul la căldură? a mormăit Total somnoros. Locul ăsta e cameră frigorifică. Ai putea agăţa carne pe-aici.

Angel şi cu mine am zâmbit una la alta.

— Ti-e bine? am întrebat-o.

A dat din cap.

— Nu mi-a plăcut deloc să-i văd pe Eliminatori astăzi.

— Nici mie, suntem de aceeaşi parte. Ari chiar îmi provoacă fiori. Recepționezi ceva de la el?

Angel căzu pe gânduri.

— Întunecat. Roşu. Furios. Sfâşiat. Nedumerit. Ne urăşte.

M-am încruntat înaintea acestei imagini sumbre a ceea ce se petrecea în interiorul minții lui Ari.

— Şi te iubeşte, a adăugat Angel. Te iubeşte foarte mult.

57

Am ieşit din camera lui Angel, încercând să nu mă arăt şocată. Doamne! Mă iubea Ari? Ca un copilaş? Ca un Eliminator imens? De asta tot încerca el să mă omoare? Trebuia să citească despre cum se trimit semnale mai clare.

Un zgomot în spatele meu m-a făcut să mă întorc rapid şi-aproape că am dat peste Fang, care venea pe coridor.

— S-au culcat?

Am dat din cap.

— Sunt terminaţi. Şcoala chiar îi istoveşte, nu glumă. Şi, desigur, au mai fost şi Eliminatorii.

— Mda.

Am văzut-o amândoi pe Anne ieşind din camera lui Nudge. Ne-a zâmbit şi ne-a spus, muţeşte, „noapte bună" coborând la parter. M-am gândit că era ultima persoană pe care Nudge ar putea-o vedea înainte de culcare şi mi-am încleştat maxilarul.

— Lasă-i să se bucure de asta cât mai pot, a zis Fang descifrându-mi expresia cu acea abilitate iritantă a lui.

— Îmi ia locul, am spus, fără să fi vrut asta.

Fang a ridicat din umeri.

— Eşti o luptătoare, nu mămică.

Aproape că m-am înecat, rănită.

— Nu pot fi amândouă? Crezi că sunt o mămică ratată? De ce, pentru că nu sunt destul de feminină, de-asta?

Mă aprinsesem de-a binelea, toate tensiunile zilei fierbând acum în mine.

— Nu-s ca fata roşcată, lipită de tine cu super-glue?

Mi-am ridicat mâinile, şi, fără să mă gândesc, l-am împins pe Fang cât colo.

Din moment ce era vorba de Fang, n-a primit asta ca un gentleman. Imediat m-a împins şi el, aproape lovindu-mă de perete. Eram ofticată, nu numai pentru că-mi atacam cel mai bun prieten, dar şi pentru că lăsasem impresia că sunt o idioată geloasă. Ceea ce *nu eram. Nici pe departe.*

Am rămas acolo, respirând accelerat, simțindu-mi obrajii arzând de umilință şi nervi. Pumnii mi se strângeau şi se deschideau, iar eu voiam să dispar.

I-am simțit ochii întunecați cercetându-mă, şi-am aşteptat să înceapă să mă tachineze pentru iritarea mea față de Minunăția-de-Roşcată. S-a apropiat de mine până când fața lui a ajuns la câțiva centimetri de a mea. În mai toată existența noastră am fost cam de aceeaşi înălțime, însă în ultimii doi ani m-a depăşit. Acum ochii mei erau la acelaşi nivel cu umerii lui.

— Eşti destul de feminină, a rostit el încet. Din câte-mi amintesc.

M-a cuprins un nou val de jenă, se referea la momentul când îl sărutasem pe plajă, cu săptămâni în urmă. Fetele se aruncau la gâtului lui din toate părțile, nu?

Am scrâşnit din dinți, fără să spun nimic.

— Şi-ai fost şi o mămică grozavă. Însă n-ai decât paisprezece ani, şi n-ar trebui să fii mămică. Mai aşteaptă vreo zece ani, aşa ceva.

S-a îndepărtat de mine, atingându-mi umărul, în vreme ce eu am rămas acolo, țeapănă. Voia să spună că o să fiu o mamă adevărată, cu propriii mei copii. Fără nicio îndoială, consideram stolul ca fiind propriii mei copii, dar Fang se referise la copiii făcuți de mine. Aşa cum spusese şi Vocea mai înainte.

În acel moment, n-am putut decât să-mi urăsc viața într-un mod cu totul nou şi înviorător.

— Apropo! a strigat Fang de la capătul holului. Am început un blog. Folosesc computerele din şcoală. Încălcând toate regulile, bineînțeles. Blogul lui Fang.

A chicotit, aşa cum numai Fang putea.

— Uită-te peste el, când poți... *mămico.*

Era rece în această seară, dar noua Max nici măcar nu simțea. Se retrase înapoi pe creanga ei, cu spatele lipit de coaja zgrunțuroasă a copacului. Binoclul atârna greu de cureaua de la gât. Ridicându-şi genunchii, se cuprinse cu mâinile, simțind o lacrimă caldă prelingându-i-se din ochi şi rostogolindu-se pe obraz. N-o scăpa din ochi pe cealaltă Max, privind-o şi învățând. Dar era greu. Era dureros.

— Oh, Max, şopti ea, văzând-o pe cealaltă departe, prin fereastra casei lui Anne. Ştiu cum te simți. Tu şi cu mine suntem mereu singure, indiferent câți oameni se află în jur.

59

La şcoală, în dimineaţa următoare, am fost întâmpinaţi de mai multe autocare mari, turistice, care ocupau, practic, întreaga parcare. Am văzut-o şi pe noua mea prietenă, J.J., iar ea mi-a făcut semn cu mâna şi-a venit la mine, în vreme ce restul stolului se împrăştia prin mulţime.

— Este o acţiune specială, a zis J.J. veselă. O excursie.

— Ce excursie?

Mi-am imaginat cum ne răspândeam pe câmpii, cântând nu ştiu ce.

— Da, o excursie. Toată şcoala pleacă în vizită la Casa Albă, căminul preşedintelui nostru. Ceea ce înseamnă că nu facem ore, nu ţinem cursuri, şi, probabil, nu primim teme pentru casă.

I-am zâmbit lui J.J. îmi plăcea stilul ei. Nu era deloc îmbâcsită şi rigidă. Nu lua lucrurile foarte în serios, aşa cum făceam *eu,* de exemplu.

— Păi, atunci, am zis, excursie să fie.

— Clasa noastră-i aici, a zis o voce de fată.

Iggy s-a încruntat. Era concentrat asupra zgomotelor, ascultând cum bocancii lui Fang scrâşneau pe trotuar. O clipă era acolo, pentru ca în următoarea, Iggy să fie înconjurat de o mare de voci pe care nu le mai putea clasifica. O mână îl atinse cu blândeţe pe braţ.

— Clasa noastră este aici, a repetat vocea, şi el a recunoscut-o.

Fata asta se afla la doi metri şi jumătate distanţă de el, înspre nord-est, în clasa lor.

Iggy se simţea stânjenit, să stea acolo ca un imbecil orb, fără să ştie încotro s-o apuce.

— Profesoara noastră ne-a schimbat direcţia de mers, f1ră niciun avertisment, i-a explicat fata.

Îşi aminti că numele ei era Tess.

— Oh, a murmurat Iggy.

Se îndreptă spre direcția în care-l îndruma ea, discret.

— Mulțumesc.

— Nicio problemă, a zis Tess cu voioşie. Ştii, am fost atât de bucuroasă că te-au pus în clasa noastră. Acum n-am să mai ies atât de mult în evidență.

Pentru că eşti o ciudățenie de mutant orb? se gândi Iggy nedumerit.

— Ştii, sunt înaltă pentru vârsta mea, la fel ca tine. Oamenii tot spun: „Oh, fii bucuroasă de asta, poți deveni jucătoare de baschet sau manechin sau altceva deosebit." Însă când ai paisprezece ani, eşti fată, şi ai aproape un metru optzeci înălțime, totul se cam nasoleşte, încheie ea. Dar acum nu mai sunt singură. Ne potrivim.

Iggy râse şi apoi auzi pasul lui Fang, îl simți pe Fang de abia atingându-i haina, comunicându-i astfel unde era.

— Tess? a strigat profesoara.

— Trebuie să plec, şefă de clasă şi toate cele, a spus Tess. Te caut mai târziu, când o să mergem pe jos, OK?

— OK, a zis Iggy, simțindu-se amețit.

Auzi paşii uşori ai lui Tess îndepărtându-se în grabă. Ce se mai întâmplase acum? Se simțea de parcă fusese lovit de un camion.

— Le cam faci praf, malacule, a spus Fang.

— Desigur, sunt mult prea multe de văzut şi de făcut la Washington, DC, ca să le putem acoperi pe toate astăzi, a spus una dintre profesoare, aşezată în partea din față a autocarului.

Ridică tonul, ca să se poată face înțeleasă peste zgomotul motorului:

— În această dimineață, vom vizita Capitoliul şi vom vedea unde se reunesc Camera Reprezentanților şi Senatul Apoi, vom petrece jumătate de oră la Memorialul Veteranilor din Vietnam[12], vom vedea Zidul. După prânz, mergem la Casa

[12] Monument național aflat la Washington, care-i cinsteşte pe militarii din forțele armate ale SUA decedați în luptele din războiul din Vietnam; într-o secțiune a sa, Zidul, pe lespezi de granit negru, şlefuit, sunt gravate numele tuturor militarilor americani morți în acest conflict.

Albă.

Colega care stătea lângă Angel, Caralyn, exclamă şi părea entuziasmată.

— De-abia aştept să văd Casa Albă, a zis Angel, iar Caralyn a dat din cap.

— Aş vrea să fi mers la Muzeul de Istorie Naturală a spus Caralyn. Ai fost acolo?

— Îhî.

E chiar cool. Are schelete de dinozaur şi o balenă uriaşă, împăiată, atârnată de tavan, şi meteoriți şi diamante.

— Sună cool, a zis Angel.

Poate că ar trebui s-o roage pe Anne să-i ducă acolo. Poate că ar trebui s-o facă pe profesoară să se gândească să se abată pe-acolo cu grupul chiar azi. Nu, mai bine nu. Dacă află Max, se va înfuria groaznic. Angel o bătu uşor cu palma pe Celeste, o băgă în betelia fustei ei cadrilate, de şcoală, şi se decise să se țină doar de program. Deocamdată.

Dacă ajungi, vreodată, să ai nevoie de bărbați albi, de vârstă mijlocie, intră doar în clădirea Capitoliului. Nu atât în Camera Reprezentanților, unde este mai multă culoare şi varietate, dar la Senat... Doamne! Da, hai să punem şi mai *mult* testosteron să conducă țara.

În clădirea Capitoliului am privit un film scurt despre Părinții Fondatori şi despre cum au încercat ei să creeze un sistem perfect de guvernare. Păreau ai naibii de sinceri, cu acea întreagă „uniune perfectă" şi chestia cu „toți oamenii au fost creați egali". Desigur, cu excepția celor pe care-i deținеau ca proprietate, prin gospodărie. Să nu-i strice tot fasonul.

Dar în pofida acestor lucruri, ascultarea cuvintelor lor, vederea Constituției, înțelegerea întregii istorii a ceea ce încercau să facă, ei bine, ce-i al lor, e al lor. Ei chiar încercau să construiască ceva bun şi corect. Ceva ce nicio altă țară înainte sau de atunci încoace n-a mai încercat.

Mai pe scurt: Democrația are întreaga mea apreciere.

Zidul Vietnamului a fost îngrozitor. Un monolit uriaş din granit negru, şlefuit, acoperit cu numele celor care au murit într-un război. Foarte deprimant. Am văzut că Nudge a făcut greşeala de a atinge Zidul. Aproape că s-a îndoit în două; abilitatea ei de a simți oameni şi emoții, prin intermediul vibrațiilor remanente, trebuie să fi avut efecte năucitoare aici. Două dintre prietenele ei noi au cuprins-o cu brațele, şi-am văzut-o pe una cum scoate o batistă. Am să discut cu ea despre asta mai târziu.

Şi apoi Casa Albă.

Ei bine, este o *haciendа*[13] mare, arătoasă, dacă mă întrebi pe mine. Nu-i un castel. Nu-i atât de plină de brizbizuri ca Taj Mahal-ul[14] sau Graceland[15]. Însă *mucho* impresionantă.

Ştii, fiind la Casa Albă – înconjurată de sisteme de se-

[13] Fermă (în America Latină) (lb. spaniolă).

[14] Monument magnific din oraşul Agra, India.

[15] Casa-muzeu a lui Elvis Presley, din Memphis, Tennessee.

curitate invizibile, ultimul răcnet, precum şi de agenți foarte vizibili, înarmați – m-am simțit mai în siguranță decât am fost de un car de ani. Dacă voia cineva să se repeadă la noi, mai întâi trebuia să treacă de securitatea Casei Albe. Ceea ce-mi convenea de minune.

Am văzut colecția de încăperi din seria „Papagal" (Roşie, Albastră, Verde), precum şi „ienorma" Sală de Banchete Oficiale. Biblioteca era înghesuită, aşa cum sunt toate. Există o încăpere întreagă numai pentru serviciile de porțelan prezidențiale, fapt pe care l-am considerat foarte amuzant. Ce mai urma? Cămara prezidențială?

După o vreme, chiar şi în culori diferite, camerele au început să se cam amestece: mobilă veche, format mic, draperii dichisite, portrete celebre, cu oameni celebri, pe care-i recunoşteam uneori. Când m-am gândit la întreaga istorie derulată chiar pe locul unde mă aflam, aproape că m-au trecut fiorii. Sau poate că era aerul condiționat, inadecvat reglat.

M-am distrat la nebunie: iată-mă, Maximum Ride în persoană, într-o excursie şcolară. Adică, nu era de-a dreptul ciudat? Această ultimă săptămână a fost prima mea perioadă de şcoală din viața mea. Am crescut într-o cuşcă pentru câini. Aveam *aripi* bizare. Dar iată-mă, amestecându-mă printre cei mai buni dintre ei, interacționând elegant cu ceilalți. Uneori, doar îmi imprim bățoşenia din mine.

În cele din urmă, ghidul ne-a adunat pe toți în centrul pentru vizitatori.

— Hai, mai avem zece minute să cumpărăm suveniruri, a spus J.J. pornind spre o vitrină.

N-aveam pentru cine să cumpăr suveniruri. Nu putem aduna lucruri. Ne-ar îngreuna prea mult. I-am văzut pe Nudge şi Gazzy răsfoind nişte albume.

— N-a fost grozav? a întrebat Nudge entuziasmată. Nici nu-mi vine să cred că ne aflăm la Casa Albă! Vreau să fiu preşedinte, într-o bună zi.

— Eu am să fiu vicepreşedinte, s-a oferit Gasman.

— Fraților, voi doi ați fi extraordinari, am comentat din politețe.

Da, ar putea conduce o campanie pentru Partidul Mutanților, pe o platformă de ciudățenii ale naturii. N-ai fi nicio problemă. Sunt convinsă că America este pregătită şi pentru aşa ceva.

M-am uitat prin jur şi l-am văzut pe Fang. Minunăția-de-Roşcată gravita în apropierea lui, bineînțeles, şi m-a iritat până peste poate. Cum putea s-o suporte, cu zâmbetele şi toate figurile ei? N-am priceput. De asemenea, l-am văzut pe Iggy vorbind cu o fată, ea mângâia nişte eşarfe din mătase, cu emblema Departamentului de Stat şi râdea împreună cu el. Speram să fie drăguță. Şi că nu era vreun Eliminator.

Dar pe unde era adorabila şi înspăimântătoarea Angel? Am cercetat mulțimea. În afara grupului de la şcoala noastră mai erau tot felul de turişti disparați, încă un grup, şi... nici urmă de Angel. Niciunde. Fetița asta avea sigur talentul de a dispărea.

— Nudge, unde-i Angel?

Nudge se uită de jur împrejur.

— N-o văd. N-o fi la toaletă?

Deja mă îndreptam spre Fang.

— Scuză-mă, am spus înțepată, întrerupând-o pe Minunăția-de-Roşcată din adorația ei. N-o văd pe An... Ariel.

Fang scrută mulțimea. Minunăția-de-Roşcată îmi zâmbi.

— Eşti sora lui Nick, nu?

Vă rog, să mă salveze careva.

— Îhî.

Fang s-a întors spre mine.

— Mă duc s-o caut.

M-am luat după el, îndreptându-mă spre intrarea pe unde venisem cu toții. Asta era tot ce aveam nevoie. Încercam să ne amestecăm cu ceilalți, nu să ieşim în evidență, iar ea s-a dus şi s-a rătăcit prin afurisita de Casă Albă. Loc unde, dacă te pierdeai, se crea o oarecare agitație. N-ar trebui s-o întreb pe profesoara ei? Să alertez vreun agent de pază? Poate că nu făcuse decât să se rătăcească, *ori* poate fusese răpită de Eliminatori. Iarăşi. Mai mare hazul de sentimentul meu de siguranță. La *naiba* cu el.

În această încăpere erau trei intrări, câte un paznic la

fiecare. De unde să începem?

Apoi, un val de agitație s-a răspândit prin mulțime, un murmur ușor de voci. Eram mai înaltă decât majoritatea copiilor, și-am scrutat repede fețele pe care le puteam vedea. Mulțimea s-a despărțit în două, iar Angel venea spre mine cu un mic zâmbet pe față. Celeste îi atârna de o mână și am remarcat, total aiurea, că ursulețul acela trebuia spălat, și asta cât mai repede.

Apoi am văzut cine-o ținea pe Angel de cealaltă mână.

Președintele. Sau o sosie extraordinară.

Am rămas cu gura căscată, holbându-mă la ei. Mai mulți bărbați în costume negre, cu căști în urechi, s-au răspândit în încăpere având un aer alarmat.

— Bună, Max, mi-a zis Angel. M-am pierdut. Domnul Danning m-a adus înapoi.

— Bună... ăăă... Ariel, am răspuns pierită, cercetându-i fața.

Am aruncat o privire spre președinte. Arăta atât de plin de energie, mai ceva ca la televizor.

— Ăăă... mulțumesc. Sir.

Mi-a oferit un zâmbet cald.

— Nicio problemă, domnișoară. Sora ta știa că vei fi îngrijorată. Ai lângă tine o fetiță remarcabilă.

Da? Adică, din cauza aripilor? Sau este partea cu infiltrarea minții? Oh, Doamne, aveam acum un sentiment destul de neplăcut despre asta. Am studiat-o pe Angel, dar ca de obicei, arăta atât de inocentă, cu ochii ei mari. Nu că asta ar fi însemnat vreodată ceva.

— Da, cu siguranță așa este, am spus. Mulțumesc că ați găsit-o și ați adus-o înapoi.

Profesoara lui Angel se depăși pe sine, strângând mâna președintelui și mulțumindu-i și cerându-și scuze în același timp.

— Cu plăcere.

Președintele, președintele adevărat al Statelor Unite, se aplecă și-i zâmbi lui Angel.

— Să ai grijă acum, a zis el. Să nu te mai rătăcești.

— N-am să mă rătăcesc, a răspuns Angel. Mulțumesc că

m-ați găsit.

Îi mângâie buclele blonde, zburlindu-le, apoi făcu un semn către mulțime înainte de a se întoarce şi a ieşi din centrul pentru vizitatori. Bărbații în costume negre se precipitară după el, ca nişte furnici într-un concurs de viteză.

Ochii tuturor celor din încăpere erau îndreptați asupra noastră. Am îngenuncheat pentru a fi la nivelul lui Angel, şi i-am vorbit zâmbind crispat:

— Nu-mi vine să cred că s-a întâmplat aşa ceva, am spus. Eşti bine?

Angel a dat din cap.

— Mi-a fost frică, pen' că m-am uitat în jur şi întreaga mea clasă plecase. Aşa că m-am dus într-o sală, apoi în alta, şi atunci a dat preşedintele de mine. Dar nu s-a întâmplat nimic ciudat. Niciunul dintre tipii aceia nu s-a transformat în Eliminator sau aşa ceva.

— Biiiiiine, am zis, cu inima încă bătând rapid. Acum doar stai pe-aproape. Nu vreau să te mai pierzi încă o dată.

— OK, Max, a rostit Angel solemnă, luându-mă de mână.

Nu voiam nici să se apuce să se joace cu mintea liderului lumii libere, ca şi cu o păpuşă, dar discuția despre asta aveam de gând s-o port cu ea ceva mai târziu.

61

— Măreşte.

Jeb se aplecă mai mult spre monitorul alb-negru.

Ari dădu banda video înapoi şi mări imaginea. Se uita din nou cum mulțimea din centrul pentru vizitatori se văluri la unison ca un banc de peşti. Din nou, în colțul din stânga sus al imaginii, apăru chipul zâmbitor al preşedintelui. Ari se concentră asupra lui şi a copilei blonde de lângă el.

Jeb examină concentrat ecranul, atingând sticla, ca şi cum ar fi putut atinge chiar persoanele propriu-zise. Ari privi cum ochii lui Jeb se concentrau asupra lui Angel, Max, preşedinte. I se strânse stomacul. Oare ce l-ar determina pe Jeb să-l privească şi pe el aşa? Nu-i păsase niciodată de Ari pe vremea când era un copil obişnuit. Apoi, Ari a fost transformat într-un mutant ciudat, la fel ca şi copiii-păsări. Şi totuşi, propriul său tată nu avea timp pentru el, niciun interes pentru el. Oare ce i-ar trebui? Nici măcar moartea nu ajutase, ceea ce, să admitem asta, era cartea cea mare a majorității oamenilor.

Venise timpul. Era deja târziu. Era vremea să-i distrugă pe aceşti ciudați. Când vor fi complet lichidați, doar nişte note de subsol prin lucrările ştiințifice, abia atunci Jeb îşi va da seama cât era de important Ari.

Privi cum ochii lui Max se căscau pe ecran. Cu hainele acelea pe ei, nici n-ai fi putut spune că aceşti copii erau nişte ciudățenii de mutanți. Ari ştia prea bine că şi el era destul de uşor de depistat. Aripile sale modernizate erau prea mari pentru a putea fi pliate perfect pe spate. Pielea-i era aspră, din cauza transformărilor repetate. Iar în privința trăsăturilor sale, Ari n-ar fi putut pune mâna în foc, dar era ceva ciudat cu ele, poate faptul că fața lui de copil de şapte ani era întinsă pentru a se potrivi unui Eliminator de dimensiunile unui bărbat.

Max îi zâmbea tensionată preşedintelui. Chiar şi pe un mic ecran alb-negru, era fascinantă. Înaltă, subțire, cu părul în

şuviţe nisipii. Ştia că sub haina ei, braţele-i erau teribile, puternice. Încă mai simţea vânătaia de la ultima ei lovitură de bocanc în coaste. Se încruntă.

Şi mai era şi tatăl lui, care privea ecranul de parcă s-ar fi uitat la cina de Thanksgiving[16]. De parcă ei erau copiii lui, nu Ari. Ca şi cum ar fi fost mândru de ei şi i-ar fi vrut înapoi.

Însă el n-avea de gând să-i readucă. Niciodată. Ari avea intenţia să rezolve asta. Au fost puse la cale nişte planuri, Roţile s-au pus în mişcare. La început, Jeb se va înfuria. Dar se va calma el.

Ari îşi acoperi gura pentru a-şi ascunde zâmbetul.

[16] Ziua Recunoştinţei (a patra joi din noiembrie), zi de sărbătoare religioasă în SUA şi Canada (în cea de-a doua luni din octombrie), când se petrece în familie şi se aduc mulţumiri Domnului.

62

— Max?

Mi-am ridicat privirile, şi am văzut-o pe Nudge stând în pragul uşii, bâțâindu-se de pe un picior pe celălalt plină de nerăbdare.

— Da?

— Cred că ştiu care-i codul secret.

— Spune-ne, am zis, odată ce ne adunasem cu toții în camera ei.

— Cred că provine dintr-o carte, a rostit ea. Adică, da, ar putea fi vreun cod generat de computere, iar în acest caz nu-l vom sparge niciodată. Dar cred că vor ei să-l spargem, vor ca *tu* să-l spargi, ca parte din testele tale.

— Mda. Cred că voi pica acest test special.

— Nu încă, a spus Nudge. Mai sunt vreo două chestii pe care nu le-am încercat. Cum ar fi dacă toate cifrele sunt legate de o anume carte.

— Care carte? a întrebat Iggy.

— Una mare, cu multe cuvinte. O carte care nu ți-ar fi greu s-o găseşti, a spus Nudge. Una aflată la tot pasul pe care o au mulți oameni.

— *Codul lui Da Vinci?* a sugerat Gasman.

Iggy afişă o expresie îndurerată.

— Nu. Ceva ca Biblia, nărodule. E peste tot. În hoteluri, în casele oamenilor, în şcoli. E ceva ce Max ar putea găsi cu uşurință. Nu-i aşa, Nudge?

— Da, a zis Nudge.

— Nu pricep, a anunțat Angel.

— Avem acolo şiruri de numere, da? a continuat Nudge. Ar fi ceva similar cu ce-a făcut Fang cu hărțile. Însă acum, un număr înseamnă cartea, un altul este un capitol, un altul este un verset, un altul ar fi un cuvânt din acel verset. Apoi iei toate aceste cuvinte şi vezi ce iese din ele.

— Hm, am zis căzând pe gânduri. Avem vreo Biblie pe aici?

Nudge se aplecă şi scoase un tom gros.

— Anne are una. Am împrumutat-o. încerc să-mi întăresc relația mea cu Dumnezeu.

Patru ore mai târziu, creierul îmi fierbea. Anne i-a trimis pe cei mici la culcare. Iggy, Fang şi cu mine încă mai încercam să facem cifrele acelea ciudate să funcționeze împreună cu Biblia. Dar, indiferent cum procedam, nu ieşea nimic.

— Poate că-i o versiune necorespunzătoare a Bibliei, a zis Fang obosit. Sunt mai multe versiuni.

— Asta-i cea autorizată, a rostit Iggy, frecându-şi fruntea. Cea mai răspândită din America.

— Şi ce avem până acum?

— Mi-am mişcat umerii şi mi-am rotit capul dintr-o parte în alta.

Fang şi-a consultat notițele.

— *Tu. Asupra. Postire. Întreg. Întotdeauna. Saul. Locui. Fruct. Suferință. Făcut. Încântare. Locui*, iarăşi.

M-am încruntat, clătind frustrată din cap.

— Nimic. Niciun tipar, niciun înțeles. Biblia a fost o idee măreață, dar poate că nu procedăm noi bine.

— Aşadar, am impresia că ne vom lua rămas-bun de la omenire, a spus Fang după un moment de tăcere.

I-am aruncat o privire.

— Ce distractiv. Eşti chiar înțeleptul înțelepților.

Scoase o foarte vagă urmă de zâmbet îngâmfat.

— Doamnelor le place.

Iggy a izbucnit în râs, dar eu m-am holbat doar la Fang, uluită. Cum putea glumi pe o asemenea temă? Uneori, mă simțeam de parcă nu-l mai recunoşteam deloc. M-am ridicat, lăsând ca paginile mele să cadă la podea.

— Sunt frântă. Ne vedem dimineață.

Am luat-o din loc şi-am plecat fără să le mai arunc nicio privire, niciunuia dintre ei.

— Presupun că nu te-ai uitat încă pe blogul meu, nu? strigat Fang din urmă.

Nu m-am mai ostenit să răspund. *..că mă uitasem.* Şi era calitate. Băiatul ăsta avea ceva poetic în el.

— Cool, zise Gasman. Mă bucur că am dat de tine.

Erau înconjurați de o zarvă amestecată de voci, în vreme ce copiii din jurul lor schimbau sălile de clasă. Era înainte de prânz, iar Iggy se îndrepta spre bibliotecă atunci când Gazzy l-a atins pe braț.

Iggy dădu din cap.

— Va trebui să ne amintim că avem recreația în acelaşi timp în... ce zi e astăzi?

Vocile din jurul lor se rărirră şi începură să dispară, când el şi Gazzy trecură de un colț.

— Vineri. Hai, să verificăm asta.

Iggy îl auzi pe Gazzy deschizând o uşă. Din sunetul ecoului, ştia că se aflau înaintea unui spațiu vast, care se adâncea.

— Ce-i asta, pivnița?

— Da. De-abia aşteptam s-o explorez puțin.

— Cool.

Gazzy atinse dosul palmei lui Iggy, iar Iggy se concentră asupra sunetelor reflectate, aproape imperceptibil, în jurul său. La capătul scărilor, curenții de aer şi sunetele infinitezimale îi dezvăluiau că se aflau într-un spațiu larg, relativ gol.

– Cum este aici? spuse, coborându-şi glasul.

– Vast, zise Gazzy. Pivnițos, ca să zic aşa. Există nişte uşi. Hai să vedem ce-i în spatele lor.

Iggy auzi cum Gasman răsuceşte o clanță şi simți adierea când uşa se deschise spre ei.

– Hm, proviziile şcolii, spuse Gasman, deplasându-se câțiva paşi.

Se opri, iar Iggy auzi deschizându-se o altă uşă.

– Echipament sportiv.

– Ceva interesant?

– Totu-i mult prea mare ca să fie cărat sau ascuns Numai dacă ne umplem rucsacurile cu lucruri.

– Notează asta, zise Iggy.

– Corect.

Mâna lui Iggy țâșni și atinse umărul lui Gazzy. Duse un deget pe buze și ascultă intens. Da: zgomot de pași.

– Coboară cineva, spuse el într-o șoaptă de-abia auzită.

Gazzy îl apucă de mânecă și păși grăbiți și fără niciun zgomot câțiva metri de-a lungul coridorului. Se deschise o altă ușă, iar Gasman îl trase pe Iggy înăuntru și-o închise în urma lor cu un *clic* ușor.

– Unde ne aflăm? șopti Iggy.

– Pare să fie un fel de arhivă, răspunse Gazzy. Hai să ne ascundem după niște dulapuri, în caz de nevoie.

Iggy se luă după Gazzy până în capătul sălii, simțind că pe ambele părți se aflau obiecte înalte. Îl simți pe Gazzy ghemuindu-se la podea și se lăsă și el jos, și chiar atunci auziră voci răsunând din ce în ce mai tare.

— Dar ce doriți să fac, domnule Pruitt? întrebă o femeie, părând agitată.

— Vreau să te asiguri că dosarele acelea dispar, spuse directorul pe un ton zeflemitor, oribil. Nu le putem distruge, dar nici nu ne permitem să lăsăm să fie găsite. E ceva ce nu înțelegi?

— Nu, nu, dar..., spuse femeia.

— Niciun dar! se răsti directorul. În mod sigur poți să te descurci cu această însărcinare simplă, domnișoară Cox. Pune dosarele acolo unde le poți găsi *dumneata,* însă nimeni altcineva. Sau e prea mult pentru tine?

Iggy clătină din cap. Directorul era un nemernic total. Îl ura. Cineva trebuia să-i dea o lecție.

— Nu, răspunse femeia, părând resemnată. Pot s-o fac.

— Atunci e foarte bine.

Iggy îl auzi pe director întorcându-se și plecând, iar domnișoara Cox oftă chiar lângă camera arhivei. Apoi ușa se deschise. Iggy auzi bâzâitul ușor și intermitent al lămpii fluorescente aprinzându-se sus. Îl simțea pe Gazzy, încordat, în apropierea sa.

Fu deschis un sertar metalic. Hârtii răscolite. Sertarul închis. *Haide, pleacă,* se gândi Iggy. Dar în loc de asta, pașii

se apropiară şi mai mult, în direcţia lor. *Nu, întoarce-te şi pleacă* o îndemnă Iggy, mental. Dacă ar putea exercita controlul minţii, aşa cum făcea Angel. Lângă el, Gazzy îşi ţinea respiraţia, fără să scoată niciun sunet. Dacă-i găsea, va fi foarte rău.

Lumina se stinse. Zgomotul paşilor părăsi încăperea, iar uşa se închise la loc. Gasman respiră, în sfârşit, uşurat.

— A fost cât pe ce, şopti el, iar Iggy dădu din cap, cu gura uscată. S-o ştergem.

Erau aproape de scări, când uşa din capătul scărilor se deschise. Încremeniră amândoi, cu Iggy străduindu-se să audă ce se întâmplă. În clipa următoare, auziră voci care veneau din capătul celălalt al sălii. Erau prinşi ca în capcană, cu oameni venind din ambele părţi.

— La naiba! şopti Gazzy.

— Ai luat chestia? întrebă Iggy încordat.

— Da, dar Max zicea...

— Vom fi prinşi, i-o tăie Iggy. Ia chestia!

64

— Ok, acum chiar că mă îngrozeşti, i-am spus lui Nudge.

Ne aflam în biblioteca şcolii şi era ca şi cum ar fi fost în stare să extragă practic informaţii din osmoza computerelor. Nici măcar nu aveam nevoie de ajutorul domnului Lazzara, bibliotecarul. Prima dată, ne-am dus la blogul lui Fang şi am remarcat că actualiza zilnic materialul, punctele *sale* de vedere legate de ce se petrecuse până în prezent. Acum adăuga şi desene. Apoi, Nudge s-a apucat să caute mai multe menţionări ale numelui Ter Borcht, şi, de asemenea, orice informaţii despre dispariţia de bebeluşi în anii naşterii noastre. N-am putut concentra căutările la nivel de luni, dar de ani eram destul de siguri.

— OK, acum paisprezece ani, a spus Nudge, concentrându-se asupra ecranului. S-ar putea să avem cel mai mare noroc cu asta, pentru că sunteţi trei.

Derulă imaginea în jos.

— Să nu cumva însă să fi fost vreunul dintre voi născut în toamna unui an şi ceilalţi în primăvara anului următor. Dar în general, cred că...

— Este în legătură cu şcoala?

Vocea îngheţată, încărcată de ură, tremurând de o furie cu greu stăpânită, nu putea aparţine decât... vânătorului de capete.

– Căutăm articole de ziar, a rostit Nudge nevinovată. Pentru ora de Educaţie civică.

Draga de ea. Capabilă să mintă dintr-un foc.

– Chiar aşa?

Domnul Pruitt rânji, arcuindu-şi buza.

– Mai precis, care parte din curriculum...

Buuum.

întreaga bibliotecă s-a zguduit uşor. Domnul Pruitt şi cu mine ne-am uitat unul la altul surprinşi, apoi sprâncenele lui stufoase s-au unit. În clipa următoare, alarmele de incendiu din şcoală au început să sune, făcându-ne să sărim în picioare.

Pentru un moment, am rămas pe loc, prea uluiți ca să reacționăm. Apoi, de deasupra s-a auzit un şuierat puternic. M-am uitat, brusc, în sus, chiar la timp ca să văd sistemul central de stingere a incendiilor declanşându-se şi împroşcându-ne cu apă rece ca gheața.

– Poftim? a răcnit domnul Pruitt. Ce înseamnă asta?

Părerea mea era că Iggy şi Gasman tocmai țâşniseră în capul listei mele cu „în mare necaz", dar n-am spus nimic.

Toată lumea s-a repezit la uşi, țipând şi împingându-se.

Domnul Lazzara şi-a făcut palmele pâlnie la gură.

– În ordine, vă rog! Ca la exercițiile în caz de incendiu! Copii!

Domnul Pruitt a năvălit spre uşi, măturându-i, practic pe copii din calea lui în străduința lui de a scăpa de aspersoare.

Nudge rânji spre mine, cu apa scurgându-i-se din părul buclat.

— Nici n-am ştiut că şcoala poate fi atât de distractivă, a constatat ea.

— Sunt motive de exmatriculare! a țipat domnul Pruitt, cu venele de pe frunte gata să-i plesnească.

Îl priveam cu interes, calculând probabilitatea de a-l vedea prăbuşindu-se în urma unui atac de inimă în următoarele cinci minute. Chiar acum părea că are cam 60-65 la sută şanse.

Stăteam toți şase, uzi leoarcă, în biroul său, la jumătate de oră după plecarea ultimei maşini de pompieri. Pruitt insistase să ne vadă pe toți odată. Eram înghețați şi fleşcăiți şi nu voiam decât să ne cărăm acasă.

Dar nuuuuu.

Întâi şi-ntâi, a trebuit să-l auzim pe vânătorul de capete făcându-ne observații. Dar în mod sigur, a fi scuturați de cineva atât de oribil precum vânătorul de capete era floare la ureche pe lângă, să zicem, un grup de Eliminatori care încercau să te ucidă. Dar tot rămânea duşmanul după-amiezii tihnite, asta era cert.

– Bomba puturoasă ar fi fost un motiv suficient! a strigat domnul Pruitt. Însă, din prostie, v-am acordat o a doua şansă! Nu sunteți altceva decât o gaşcă de şobolani de stradă! Paraziți!

Eram impresionată. *Paraziți* era un cuvânt nou pentru mine, şi-am fost făcută în toate felurile, de la arogantă, la zeloasă.

Domnul Pruitt s-a oprit ca să-şi tragă răsuflarea, iar eu am profitat de ocazie.

— Nu frații mei au făcut bomba puturoasă! N-ați putut dovedi asta niciodată. Acum ne acuzați din nou, fără nicio probă! Cât de... cât de neamerican!

Am crezut că vânătorului de capete îi va plesni o arteră. În loc de asta, s-a întins brusc şi l-a înşfăcat pe Gasman de mâini, ridicându-i-le în sus. Mi s-a făcut inima cât un purice când am văzut funigeii de pulbere neagră, imprimați în pielea lui când s-a declanşat bomba.

— În afară de asta! am răcnit.

Vânătorul de capete părea că se umflă de o nouă criză de

nervi, dar, chiar în acel moment, un asistent o introduse pe Anne în birou. Nu degeaba lucra la FBI, cumva, a reuşit să-l calmeze pe vânătorul de capete şi ne-a mânat afară din birou, apoi în sedanul ei.

Pe o distanță de aproape un kilometru, în maşină a domnit tăcerea, dar apoi ne-a spus:

— Aceasta a fost marea voastră şansă, copii, a început ea. Am avut mari speranțe...

A mai zis şi altele, însă m-am decuplat, privind pe gea-mul meu culorile tot mai palide ale toamnei. Din când în când, cuvintele îmi răzbăteau prin minte: *pedepsiți, probleme mari, dezamăgită, supărată, fără televizor.* Şi-aşa mai departe. Niciunul dintre noi n-a scos un cuvânt. De ani de zile n-a mai trebuit să răspundem înaintea vreunui adult. N-aveam de gând să începem acum.

66

Ceea ce nu pricepuse Anne, era că numai cu câteva săptămâni în urmă dormeam prin tunelurile de metrou şi umblam după hrană. Aşa că a fi „pedepsiți" şi a nu ne putea uita la televizor era, aproape, ceva lipsit de sens.

– Încă mai avem toată casa la dispoziție, a remarcat Nudge, în şoaptă. E plină de cărți şi de jocuri şi de mâncare.

– Totuşi, fără desert, comentă Total cu părere de rău. Iar eu n-am făcut nimic.

– Mda, fără desert, a repetat şi Gasman indignat.

I-am aruncat o privire.

– Şi a cui este vina, istețule? Tu şi cu Iggy ați dat-o în bară *din nou.* Pentru numele lui Dumnezeu, nu mai aduceți explozibil în şcoală!

– L-am auzit pe vânătorul de capete spunându-i domnişoarei Cox să ascundă nişte dosare, mi-a reamintit Gasman. Dacă le-am putea găsi, asta ne-ar oferi un avantaj asupra lui.

Am oftat.

— Ce-ar fi să stăm cu toții cuminți până plecăm? Nu ripostați , nu faceți nimic altceva. Doar să ne petrecem în linişte timpul cât ne-a mai rămas aici.

— Cât mai stăm pe-aici? Te-ai hotărât când vrei să pleci? a întrebat Angel.

— Da, am răspuns sec. Acum două săptămâni.

— N-am mai putea rămâne până la Thanksgiving? a întrebat Nudge. N-am avut niciodată niciun fel de ospăț de Thanksgiving. Te rog.

Am dat din cap fără chef.

— Dacă nimeni n-o mai *zbârceşte,* atunci va fi bine aşa.

Am urcat la etaj şi m-am îndreptat spre camera mea. Când am trecut de uşa deschisă de la camera lui Anne, am auzit televizorul. Cuvintele *copii dispăruți* mi-au atras atenția, şi m-am oprit să ascult.

— Da, recenta dispariție a mai multor copii din regiune, le-

a readus amintiri dureroase părinților care şi-au pierdut copiii, fie recent, fie acum ani de zile. Stăm acum de vorbă cu domnul şi doamna Griffiths, al căror unic fiu a fost răpit dintr-un spital local, chiar după naştere.

Am încremenit. Griffiths era numele de familie al lui Iggy, aşa credeam noi. Mi-am amintit asta şi din hârtiile lizibile găsite la Institutul din New York, înainte să dispară. Însă în dosarul de la Institut scria că tatăl lui Iggy era mort. Aşa că, aceşti oameni nu puteau fi părinții lui, sau ar fi putut? Fascinată, m-am furişat câțiva paşi mai în față, pentru a putea să mă uit la televizor, prin uşa întredeschisă. Am auzit-o pe Anne în baia ei, spălându-se pe dinți.

— Ai putea crede că, după paisprezece ani, îți este mai uşor, spunea femeia cu tristețe. Dar nu-i aşa. Este aceeaşi durere, tot timpul.

Mi s-a oprit respirația în gâtlej. Paisprezece ani? Griffiths? Imaginea reporterului a dispărut, fiind înlocuită de cea a unui cuplu.

Bărbatul o ținea pe soția sa cu mâna pe după umeri Amândoi păreau trişti.

Încă ceva: femeia semăna perfect cu Iggy.

67

Fang mă privea cu atenție, uitându-se printre șuvițele de păr care-i acopereau întotdeauna ochii.

— Stăteau în fața casei lor. Am văzut-o destul ca s-o recunosc, dacă va fi cazul, i-am spus repede, în șoaptă.

Era târziu, și toți ceilalți dormeau. Așteptasem până acum să-i spun lui Fang ce-am văzut.

— Numele lor este Griffiths. Copilul lor a dispărut acum paisprezece ani. Iar femeia arată leit ca Iggy.

Fang a clătinat încet din cap, căzând pe gânduri.

— Nu-mi vine să cred că te-ai nimerit să vezi chestia asta.

— Știu, dar cum ar putea fi o făcătură? Nu ni s-a permis să ne uităm la televizor astăzi. Cred că... cred că va trebui să verificăm.

Fang a dat din nou din cap.

— Câte case sunt pe aici, prin apropiere de DC?

— Casa de care vorbesc avea în spatele ei o biserică mare și neagră, în cvartalul cel mai apropiat, cum ar veni. E construită în stil vechi, cu o turlă destul de înaltă. Cât de multe din astea să mai fie?

Fang a oftat.

— Cam un milion.

— Fang! E un progres uriaș! Bineînțeles că trebuie să mergem și să verificăm.

S-a uitat la mine.

— Dar suntem *pedepsiți,* a zis cu o figură serioasă.

M-am holbat la el o clipă, apoi am izbucnit amândoi în râs.

68

— Ce s-a întâmplat?

Fang se comportase puțin ciudat întreaga seară. Acum zburam la mare altitudine deasupra luminilor Washingtonului, iar el continua să-şi şteargă fruntea şi să-şi răsucească încheieturile umerilor.

— Mi-e cald, a mormăit el. Dar nu mi-e rău. Doar că mi-e foarte cald.

— Aşa cum am pățit şi eu? am întrebat. Hm. Aşteaptă o săptămână, şi cred că ai să zbori ca un Concorde. Sau poate că eşti pe moarte.

I-am aruncat un rânjet, la care nu mi-a răspuns la fel.

— Ce-i? Chiar te simți foarte rău?

— Nu, dar mă tot gândesc la ceva. Am în mine sânge de al tău.

M-am uitat la el, la aripile lui mari şi întunecate mişcându-se maiestuoase prin aerul nopții.

— Şi? N-a fost decât sânge.

Scutură din cap.

— Nu-i vorba doar de sângele nostru. Celulele sanguine sau ADN, da? Am primit o transfuzie de ADN de-al tău.

M-am gândit puțin.

– Îhî. Şi?

A dat din umeri.

– Poate că de asta se întâmplă. Poate că n-ar fi trebuit să mi se întâmple mie.

– Hm, am făcut eu. Şi nici nu ştim dacă-i de bine sau de rău sau nu-i nimic.

– Cred că vom afla.

S-a dovedit că existau, practic, sute de turle de biserică, îngrozitor de înalte, în regiunea DC. Cu toate că găsirea celei corecte, în noaptea asta, era ceva chiar amuzant de improbabil, ne-am continuat zborul, căutând câte o turlă printr-un cartier rezidențial. Am coborât de mai mult de douăsprezece ori, însă odată ce-am verificat toate casele din apropiere, am decolat din nou.

După trei ore petrecute astfel, eram flămânzi şi foarte

obosiți. Nici măcar n-a trebuit să vorbim, doar să ne uităm unul la altul, să dăm din umeri, şi să ne îndreptăm la unison spre casa lui Anne. Era în jur de ora 3:00 dimineața când ne-am întors. Am luat-o spre fereastra lăsată deschisă de noi, la camera de serviciu puțin folosită, de la etajul al doilea.

– Fang.

S-a uitat spre mine, iar eu am făcut un gest spre casă.

Puteam vedea silueta lui Anne, clar profilată în cadrul ferestrei camerei ei. Se trezise şi ne căuta la ora 3 dimineața. Femeia asta nu dormea niciodată?

Oare Anne ne spiona? Pentru FBI sau altcineva?

Dintr-odată, m-am simțit istovită. Ne-am lăsat în voia curenților, spre casă, strângându-ne aripile în ultimul moment, şi-am trecut ca săgețile prin fereastra deschisă. Am bătut palma şi apoi ne-am dus în camerele noastre. Mi-am azvârlit încălțările şi mi-am tras pijamaua pe mine. Nu mă aşteptam ca Anne să vină în camera mea. Văzuse deja tot ceea ce avea nevoie.

69

Următoarele două săptămâni au fost cele mai suprarealiste din viața mea, iar asta spune ceva, din moment ce au depășit copilăria mea din cușcă, viața într-o continuă fugă, găsirea altor mutanți într-un laborator, jos de tot, prin tunelurile metroului din New York City și, da, faptul că aveam *aripi*.

Asta era mai ciudat decât orice.

Că nu s-a întâmplat nimic rău.

Ne-am întors la școală, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, cu excepția faptului că Gazzy și cu Iggy au reușit cumva, să facă să treacă zilele fără să fi detonat nimic. La început.

Vânătorul de capete a stat departe de noi, poate din motive de sănătate, încercând să evite un atac de apoplexie.

Profesoara lui Angel părea să se poarte destul de normal, ca și cum nu și-ar fi dus, dintr-odată, întreaga clasă la un magazin de jucării, cumpărându-le tot ce și-au dorit. Pentru mine, asta ar fi fost un avertisment. Nudge a fost invitată la o zi de naștere. O zi de naștere a unui copil normal. Anne i-a promis că o va ajuta să găsească haine care să-i ascundă aripile și să arate perfect normală.

Și – fii pe față – am păstrat ce-i mai bun și ce-i mai rău pentru la urmă: băiatul acela, Sam, mi-a dat o întâlnire.

— Ce-ai să faci? a izbucnit Iggy.

— Mi s-a dat o întâlnire, am repetat, punându-mi piure de cartofi în farfurie.

— Oh, Max! a zis Nudge.

— Glumești, a rostit Gasman cu gura plină.

A râs, încercând să nu-și împrăștie mâncarea.

— Ce mai ratat! Ce-o să spună când îi dai papucii?

Îmi tăiam, concentrată, friptura.

— Ai acceptat, nu-i așa? a întrebat Nudge.

— Oh, Doamne, a făcut Iggy, punându-și mâna pe frunte. Max la o *întâlnire*. Iar eu credeam că încercăm să *evităm* lacrimile, violența și scandalul.

Încă o ocazie frustrantă, când privirile ascuțite ca un

pumnal nu aveau cum să funcționeze la Iggy.

— Cred că-i grozav, a spus Angel. Max e frumoasă. Ar *trebui* să meargă la întâlniri.

— Ce-ai de gând să îmbraci? a întrebat Anne cu un zâmbet.

— Habar n-am, am murmurat cu obrajii în flăcări.

Şi ai observat cine n-a zis niciun cuvințel?

Corect.

— Gândeşte-te la întâlnirea asta ca la o operaţiune de recunoaştere.

Fang se sprijinea de canatul uşii mele, privindu-mă cum mă holbam la mine în oglinda garderobului.

— Poftim? am întrebat pe un ton iritat. N-am nicio problemă.

— Mi-am băgat cămaşa în pantaloni şi mi-am tras un hanorac din velur, mare şi cu glugă, care-mi va ascunde aripile. Aşa speram.

— Uf. De obicei, când arăţi aşa, ştiu că eşti pe cale să borăşti.

— Sunt *bine*, am zis furioasă, încercând să nu intru în hiperventilaţie.

Ce făceam? Cât de proastă trebuia să fiu ca să accept asta? Poate că ar trebui să-l sun şi să anulez totul. Puteam spune că nu mă simt bine. Puteam...

Se auzi soneria de la intrare. Fang îmi aruncă un rânjet ucigător şi coborî la parter.

— Doamne, cinci fraţi şi surori, a exclamat Sam.

— Da. Dar tu?

Stăteam la rând să cumpărăm bilete la film.

— Eu am trei surori mai mari, a spus. îmi transformă viaţa într-un adevărat iad. Din fericire, cele mai mari sunt plecate la colegiu acum.

Am zâmbit. Să discut cu Sam era mai lesne decât m-am aşteptat. Şi în următoarele două ore nu trebuia să vorbesc deloc. Filmul pe care l-am văzut a fost unul de acţiune şi spionaj, incredibil de violent, şi semăna cu filmele de amatori din copilăria mea. În majoritatea timpului am stat în întuneric, analizând scenele de luptă şi rugându-mă ca Sam să nu încerce să mă ţină de mână. Şi dacă aveam palmele transpirate? Le-am frecat de blugi, neliniştită.

Când filmul s-a terminat, am decis să mergem să luăm câte o îngheţată de la o mică cofetărie din josul străzii. În vreme ce mă străduiam să mă gândesc la ceva de zis, Sam s-

a întins şi m-a luat de mână.

Şi iată, acum ne țineam de mâini.

Nu era chiar rău.

La Ye Olde Ice Cream Shoppe am dat comanda şi ne-am aşezat la o măsuță cu tăblia din marmură. M-am întrebat cât de departe aş fi putut azvârli masa, dacă ar fi fost nevoie, când Sam m-a întrebat:

— Aşa, şi ce faci de Thanksgiving?

— Cred că doar o să cinăm împreună cu Anne, am zis.

— E rău că n-o să fii împreună cu părinții tăi.

— Aşa e.

Am dat din cap şi m-am ocupat de înghețata mea glazurată.

– Noi o să avem un afurisit de festin, împreună cu toate rubedeniile, mi-a explicat Sam, ridicând cireaşa lui muiată în maraschino[17].

– O vrei?

– Mda.

A aşezat-o pe vârful înghețatei mele glazurate şi a zâmbit. I-am răspuns tot cu un zâmbet.

– Şi de ce-i un afurisit de festin?

S-a strâmbat.

– Se întorc cele două surori ale mele mai mari. Va fi mare aglomerație pe la toalete, telefon şi televizor. Unchiul meu, Ted, va vorbi fără oprire despre afacerea lui, o companie de asigurări.

M-am înfiorat, din compasiune.

– Mama va încerca s-o țină pe mătuşa Phyllis departe de băutură, dar nu va reuşi. Tata va încerca să se uite la un meci de fotbal, aşa că va striga la televizor şi va împrăştia boabe de pop-corn pe covor.

Sam dădu din umeri. Îmi plăcea cum îi cădea pe frunte părul castaniu. Şi avea şi ochi frumoşi. Căprui-închis. De culoarea carapacei de broască-țestoasă.

– Sună destul de neplăcut, am comentat.

Oare aşa se desfăşura de obicei o zi de Thanksgiving? Nu

[17] Lichior de cireşe amare.

aveam nicio idee. Ştiam doar ce văzusem pe la televizor. Oare ce fel de Thanksgiving vor avea vechile mele prietene Ella şi doamna doctor Martinez?

Sam dădu din nou din umeri.

– Va fi nasol. Dar se va termina, iar eu voi avea patru săptămâni la dispoziție să mă pregătesc pentru Crăciun.

Am râs amândoi. O uşoară mişcare în spatele lui mi-a atras atenția. Sam stătea cu spatele la vitrina mare, iar cineva a trecut prin fața ei.

Nu, mai era cineva aici.

Mi-a încremenit mâna în aer, iar inima mi-a înghețat.

Afară se afla Ari, dăruindu-mi rânjetul lui de animal de pradă şi un semn de încurajare, cu degetul mare în sus.

71

Chiar în mijlocul *întâlnirii* mele bizare.

Rapid, am aruncat o privire prin cofetărie. Exista o ieşire în spatele tejghelei. Aş putea sări peste masă, pentru a-l încetini...

— Max? Nu ți-e bine?

— Îhî, am mormăit absentă, cu ochii pironiți asupra lui Ari.

Mi-a rânjit din nou, apoi a plecat din fața vitrinei. Am văzut o strălucire de păr vopsit în şuviţe, chiar lângă el, şi mi-am zărit imaginea reflectată în vitrină.

Sam s-a întors să vadă la ce mă uitam chiar în clipa când Ari dispăru de-acolo.

Am rămas neclintită, aşteptându-mă ca Eliminatorii să sară prin vitrină, să cadă de prin tavan.

Sam încă mă mai privea întrebător.

– Eşti bine? m-a întrebat el din nou.

– Îhî.

Am încercat să par netulburată.

– Am avut impresia că am văzut ceva.

Să crezi ceea ce ştii, nu în ceea ce vezi.

OK, nu numai că simt Eliminatorii care dau buzna, dar cum să nu deteşti situația când mica Voce din capul tău începe să vorbească în timp ce tu ai o întâlnire? Eu sigur o fac. Şi ce voia să spună? Deja ştiam că Ari mai trăia încă.

— Max?

Mi-am întors din nou atenția spre Sam.

— Îmi pare rău, m-a distras ceva.

I-am zâmbit, cerându-mi scuze. Eram în alertă totală, gata să intru în acțiune, însă nu se întâmpla nimic.

— Îmi place cum ți-ai devorat toată înghețata, a spus Sam. Unele fete ar comenta „oh, puneți-mi în cupă doar o linguriță, fără grăsimi”, însă tu ai dat gata totul.

Am râs, surprinsă, întrebându-mă dacă nu cumva ar trebui să mă simt stânjenită.

— Nu-mi fac probleme în legătură cu ce mănânc.

Ştii, *dacă* primesc de mâncare.

— Îmi place asta, a zis Sam iarăşi.
Şi-mi place de tine, m-am gândit.

72

Am făcut drumul înapoi spre casa lui Anne cu cea de-a treia soră mai mare a lui Sam, care tocmai îşi luase permisul de conducere. Sam m-a condus până pe veranda din faţă a casei lui Anne.

– Mulţumesc, am spus, simţindu-mă stânjenită şi pierdută iarăşi. M-am simţit cu adevărat bine.

– Şi eu, a zis Sam. Nu eşti la fel ca celelalte fete pe care le-am cunoscut.

Poţi să fii sigur de asta, amice.

– E de bine sau de rău? am întrebat.

– De bine. În mod sigur, de bine.

Sam chiar avea un zâmbet drăguţ. S-a apropiat de mine, mi-a pus o mână pe umăr şi cealaltă sub bărbie. Ochii mi s-au căscat cât cepele când m-a sărutat. Aveam aproape aceeaşi înălţime, dar nu era atât de zvelt şi dur ca Fang. M-a sărutat din nou, înclinându-şi capul altfel, şi mi-a cuprins talia cu mâinile.

Şi ştii ce? Nici măcar nu m-am gândit la aripi. Am închis ochii şi m-am lăsat dusă de val. Oh, Doamne, sărutul.

Lasă-te în voia curentului, Max.

Măcar o dată, Vocea avea ceva rezonabil de spus. Dinspre maşină a răsunat un claxon scurt, nervos. Sora lui Sam voia să meargă acasă.

Ne-am desprins din îmbrăţişare, amândoi cu ochii mari şi veseli.

— Uau, a făcut Sam, iar eu am dat din cap aprobatoare.

— Mai bine du-te, am zis. Dar mulţumesc, din nou, pentru tot. A fost grozav.

— Da.

Sam părea că ar fi vrut să mă sărute iar, însă sora lui mai claxonă o dată. Dând semne că era plin de regrete, coborî treptele şi parcurse cărarea de acces întunecată. Vorbim mâine, mi-a spus peste umăr.

— Da.

Au demarat, lăsându-mă singură cu simţăminte pentru

care nici măcar nu aveam cuvinte.

73

Anne mă aştepta în casă.

– Cum a fost? a întrebat, ridicându-se şi zâmbind.

– Bine, am răspuns. Păi, noapte bună.

Am continuat să merg şi am urcat treptele. Nu încercam să mă port ca o nesimțită, de obicei nu-mi păsa mie de asta, dar nu puteam discuta cu ea despre nimic important. M-am dus în camera mea şi m-am aşezat pe pat, retrăind ultimele zece minute.

Uşa camerei mele s-a crăpat puțin, şi Fang şi-a băgat capul înăuntru. A intrat ținându-şi o palmă deasupra ochilor.

– Uau! a făcut el. Strălucești de fericire. Orbitor.

Mi-am dat ochii peste cap, apoi mi-am scos hanoracul

cu glugă. Mi-am scuturat umerii şi mi-am întins puțin aripile. Ahhh. Mă simțeam mai bine. Le ținusem pliate strâns toată seara. M-am întrebat dacă Sam le simțise cumva. N-a țipat, nu s-a arătat oripilat, aşa că bănuiam că nu.

Fang a închis uşa.

– N-au vrut să plece la culcare, ca să te aştepte pe tine, dar Anne i-a convins să treacă în pat.

– Foarte frumos din partea ei, am zis.

— Şi? Cum a fost?

Fang s-a sprijinit de biroul meu şi şi-a încrucişat brațele la piept. Am sesizat ceva în glasul său, şi m-am uitat la fața lui. Arăta ca de obicei, complet impasibil, însă îl cunoşteam atât de bine, încât îi puteam descifra şi cel mai mic zvâcnet al muşchilor faciali, cea mai mică cută în jurul ochilor.

— L-am văzut – care-i expresia? – „cu privirile nedezlipite" de tine. Aşa că-mi imaginez că te-ai descurcat de minune.

Fang aştepta să răspund, în vreme ce eu încercam să-mi dau seama cam ce-i trecea prin minte.

— Da, am zis în cele din urmă. Se întâmplă o mulțime de chestii.

Părea puțin jenat, iar eu mi-am azvârlit tenişii cât colo. Fang s-a aşezat lângă mine, lăsându-se pe tăblia patului.

— Aşadar, îți place de el. Nu va trebui să-l omor.

Vocea-i era încordată.

Am dat din umeri.

— Mda. A fost chiar drăguț. Ne-am simțit bine.

— Dar...?

Mi-am frecat tâmplele cu palmele.

— Dar ce? Ar putea fi cel mai drăguț tip din întreaga lume, dar asta nu schimbă nimic. Eu rămân o ciudățenie de mutant. Suntem toți într-o situație pe care o urăsc tot mai mult, zi de zi. Nu putem avea încredere în nimeni. Nu putem rezolva misterul codului. Nu ne putem găsi părinții, nu că ne-ar ajuta la ceva dacă i-am găsi.

Fang a rămas tăcut.

— L-am văzut pe Ari în astă-seară, am zis şi el a ridicat privirea. Stătea în fața cofetăriei. Mi-a zâmbit. Şi mai era cineva cu el...

M-am oprit, gândindu-mă la acea strălucire de păr blond.

– Am văzut...

Atunci mi-a căzut fisa. Crezusem că văd imaginea mea reflectată în vitrină. Dar n-a fost aşa.

Mi-am întors încet capul şi m-am uitat la Fang.

– Ari mă avea pe mine lângă el. Era o dublură de-a mea în fața vitrinei.

Stomacul mi s-a făcut ghem.

Fang a clipit: era expresia lui pentru uimirea totală.

– Am văzut o strălucire de păr blond, în şuvițe, în duba care ne-a atacat, am spus. Iar astă-seară, am văzut acelaşi păr, afară, lângă Ari. Am crezut că era propria mea reflexie în geamul vitrinei. Dar nu era o oglindire. Eram *eu*.

Nu s-a mai ostenit să mă întrebe dacă eram sigură. Ştia că nu mai trebuia.

– Sfinte Sisoe! a zis, încercând să înțeleagă toate acestea. O Max de partea întunericului. Este cam cel mai rău lucru la care m-aş putea gândi. Doamne! O altă Max. Una rea. Rahat.

– Asta nu-i tot, am spus încet. Mai ştii ce-am spus despre ce se va întâmpla dacă devin rea, că vreau ca tu... să faci tot ce trebuie făcut, ca să-i fereşti pe ceilalți?

M-a privit cu precauție.

– Mda.

– Motivul pentru care te-am întrebat asta...

Am inspirat adânc şi m-am uitat în altă parte

– De câteva ori, când m-am privit într-o oglindă, am... m-am văzut transformându-mă. Într-un Eliminator.

Fang nu zicea nimic.

— Mi-am atins fața şi se simțea ca întotdeauna. Omenească, netedă. Dar oglinda mă arăta ca pe un Eliminator.

Mi-am coborât privirile. Nu-mi venea să cred că povesteam aşa ceva.

S-a lăsat o tăcere prelungă. Secundele treceau precum orele.

— Pariez că arătai ca un pechinez, a spus Fang, în cele din urmă.

Mi-am ridicat capul şi l-am privit. Părea foarte calm, foarte normal, în pofida celor spuse de mine.

— Poftim?

— Pariez că arătai ca o cățeluşă isteață.

Şi-a dezvelit dinții, ca şi cum ar fi fost colți, şi a scos un mârâit slab.

— Rrrrrff! a făcut el, şi a încercat o săritură spre mine.

L-am pocnit în creştetul capului. S-a ferit într-o parte, râzând, dar am sărit în picioare, furioasă. Şi-a ridicat mâinile, în semn de predare, şi, cu unele dificultăți, a încetat să mai râdă.

— Uite, a zis Fang, încercând să-şi ia o mină serioasă. Ştiu că nu eşti un Eliminator. Nu ştiu ce-ai văzut tu în oglindă, şi nu ştiu cine-i cealaltă Max, dar ştiu cine eşti tu, te cunosc de mult. Şi nu eşti un Eliminator. Şi chiar dacă te-aş vedea ca un Eliminator, tot te-aş recunoaşte. Ştiu că nu eşti malefică, indiferent cum ai arăta.

Mi s-a părut că aud Vocea spunându-mi să nu cred decât ceea ce văd, iar în ochi au început să mi se adune lacrimile. M-am lăsat să cad înapoi pe pat, aşteptând doar să mă pot culca şi să nu mă mai gândesc la nimic.

– Mulțumesc, i-am spus lui Fang cu un glas pierdut.

S-a ridicat, mi-a netezit părul cu mâna.

– Eşti în ordine, a spus încet.

– Să nu *îndrăzneşti* să scrii ceva despre astea pe blogul tău, l-am avertizat. Nici măcar să nu te gândeşti la aşa ceva, nicio miliardime de secundă.

– Nu te automăguli, a rostit, ieşind din camera mea.

PARTEA A 4-A

NICĂIERI NU-I CA ACASĂ

74

— Te rog.

— Încă n-a venit vremea, Ari.

Jeb nu-l privea, doar continua să citească rapoartele de pe teren, printate.

— Nu va veni niciodată vremea! izbucni Ari, păşind furios de colo-colo prin încăpere. Îmi tot spui că momentul este aproape, dar nu-mi dai niciodată voie să-i termin pe toți! Ce mai aşteptăm acum?

Îl dureau aripile şi-l ardea locul unde erau ataşate de corp şi Ari se căută prin buzunar după pastile. Înghiți patru, fără apă, după care se întoarse spre tatăl lui.

— Ai răbdare, spuse Jeb. Ştii că trebuie să ne ținem de plan.

Se uită la Ari.

— Permiți emoțiilor tale să-ți influențeze deciziile. Nu-i bine, Ari. Am mai vorbit de asta.

— Eu! izbucni Ari. Dar ce-i cu tine? Ştii motivul pentru n-o poți lichida? Pen' că eşti în găleată după ea! O iubeşti pe Max! Pe Max o iubeşti cel mai mult! De asta nu-mi dai voie s-o ucid!

Jeb nu spuse nimic, doar îl privea. Ari îşi dădea seama că Jeb era nebun şi că încerca să n-o arate. Măcar o singură dată, Ari ar fi vrut ca Jeb să-i arate aceeaşi dragoste şi admirație ca şi lui Max. Când Jeb se uita la Max, chiar şi la fotografiile cu ea, trăsăturile i se îmblânzeau, ochii-i deveneau mult mai atenți. Când îl privea pe Ari, era ca şi cum s-ar fi uitat la un oarecare.

Iar Jeb o ura pe noua Max dintr-un anumit motiv. Nu suporta să-i fie prin preajmă, toată lumea observase asta. Aşa că Ari intenționat ieşea cu ea cât mai mult posibil. Lua notă de orice l-ar fi putut face să intre mai mult pe sub pielea

lui Jeb.

În cele din urmă, Jeb spuse:

– Habar n-ai despre ce vorbeşti. Habar n-ai de imaginea de perspectivă. Ai un rol de jucat aici, însă trebuie să faci ceți spun eu. Dacă nu crezi că poți, am să găsesc pe altcineva care poate.

În sufletul lui Ari se reaprinse ura. Pumnii i se încleştară, abținându-se cu greu să nu se întindă şi să-l înşface pe Jeb de gât. Aproape că ar fi vrut să-l sugrume. Asta tocmai când Jeb îşi dădea seama că-l iubea pe Ari şi că ar trebui să-l respecte mai mult.

Dar în clipa asta trebuia s-o şteargă de-aici. Ari se răsuci şi țâşni pe uşă, lăsând-o să se trântească în urma lui. Afară, îşi luă avânt de pe acoperişul unei rulote, pentru că decolarea direct de pe sol încă nu-i reuşea prea grozav, şi zbură sus, neîndemânatic şi dureros, spre unul dintre locurile lui favorite pentru meditație, în vârful unui copac uriaş.

Aterizâ, greoi, pe o creangă şi înşfăcă trunchiul pentru a avea un punct de sprijin. Din ochi i se prelingeau lacrimi de furie. Îi închise şi se sprijini cu spatele de scoarța netedă, pestriță, a copacului. Toate dureau atât de tare. Aripile, felul în care Jeb o iubea pe Max, felul în care Max îl privea pe el, pe Ari...

Îşi amintea cum zâmbise ea nătărăului albicios, aseară, pe când mâncau înghețată. Cine era tipul? Un nimeni. Un omuleț fragil. Ari l-ar fi putut rupe în două fără măcar să se forțeze.

În gâtlej îi urcă un mârâit gros când îşi aminti cum îl sărutase Max pe ratatul ăla, pe veranda din față. Max îl sărutase! De parcă ar fi fost o fată normală. Dacă individul acela ar şti... nu s-ar apropia de Max nici într-un milion de ani.

Dar poate că ar face-o. Poate că ar iubi-o pe Max chiar dacă ar şti că este o bizarerie de mutant. Max era specială în felul ei. Oamenilor le păsa de ea. Băieții o iubeau. Era atât de puternică, atât de puternică şi frumoasă şi aprigă.

Un sughiț de plâns izbucni atunci din pieptul lui Ari.

Lacrimile continuau să-i curgă pe obraji, îşi duse mâna la faţă, iar lacrimile lăsară pete pe mâneca jachetei.

Scoase un alt sunet înfundat, cu faţa-n mânecă, şi atunci lucrurile depăşiră orice limită. Simţi cum se transformă cu totul într-un Eliminator, iar fălcile puternice i se descleştară. Simţind lacrimile şiroindu-i prin blană, Ari îşi înăbuşi un scâncet şi-şi înfipse dinţii în braţ. Îşi închise ochii şi se ancoră strâns, asigurându-se că nu răbufnea afară niciun sunet. Simţi cum colţii-i străpungeau jacheta, îi simţi înţepându-i pielea şi muşchiul. Îşi gustă sângele, însă nu se putea opri.

Pentru că, de fapt, asta-i făcea bine.

75

— Cred că asta-i. Sunt incredibilă, sunt *uimitoare.* Am găsit-o.

Am tras o ocheadă din spatele tufei de tisă şi m-am uitat, din nou, pe partea cealaltă a străzii.

– Nu-i de mirare că mă venerezi.

Era limpede, ieşisem din starea maladivă din seara precedentă. Să lăsăm schimbările acelea hormonale, de copil-pasăre de paisprezece ani, să se desfăşoare, ce zici?

Fang îmi aruncă o privire suferindă şi nu foarte adoratoare, apoi se uită dincolo de mine, la modesta casă din cărămidă, tipică suburbiilor. Era micuță, demodată, dar ținând cont de cât era de aproape de Washington, probabil că valora aproape jumătate de milion de dolari.

Notă pentru mine: Investeşte în proprietățile imobiliare din DC. Pune-ți la teşcherea banii de buzunar.

– Chiar aşa? Iar aceea-i biserica din fundal?

Am dat din cap.

– Mda. Şi-acum ce facem?

Îmi aruncă o privire.

– Tu eşti liderul.

Mi-am mijit ochii spre el, apoi l-am apucat de umăr şi am trecut strada împreună. Am sunat la uşă înainte ca bunul meu simț sâcâitor să fi putut interveni.

Am aşteptat şi-am auzit paşi apropiindu-se de uşă. Apoi s-a deschis, iar Fang şi cu mine am privit lung la femeia care ar fi putut fi sau nu mama lui Iggy, dar arăta ca ea.

— Da? a zis, şi – notează asta – îşi ştergea mâinile de un prosop de bucătărie *exact ca o mămică.*

Era înaltă şi subțire, cu un păr blond, uşor roşcat, pielea albă şi pistrui. Ochii-i erau de un albastru-deschis, ca ai lui Iggy, cu deosebire că ai ei erau sănătoşi, pentru că nu făcuseră experiențe cu ei tot felul de savanți nebuni. Adică, nebuni de legat, nu din categoria celor care trebuiau să-şi controleze accesele de furie.

— Vă pot ajuta cu ceva? a întrebat.

— Doamnă, vindem abonamente pentru *Wall Street Journal,* a răspuns Fang cu o mutră serioasă.

Expresia ei s-a calmat.

— Oh, nu, mulțumim, dar avem deja la *Post*[18].

— Atunci e în ordine, a spus Fang, şi ne-am întors şi-am întins-o de-acolo.

În mod clar, cu siguranță, fără tăgadă, ar fi *putut* fi mama lui Iggy. Şi ce urma acum?

[18] Ziarul *The Washington Post.*

76

— Încă mai miroase ca un fel de explozibil, murmură Iggy spre Gasman.

Acesta adulmecă.

– Mda. Îmi place mirosul ăsta. Aduce a distracție.

– Numai Dumnezeu ştie că putem folosi mai mult din asta, spuse Iggy.

Paşii lui Gazzy erau aproape de neauzit pe podeaua din beton, însă Iggy îl putea urmări fără nici cel mai mic efort. Chiar şi fără Gazzy, Iggy ar fi putut să refacă din memorie drumul spre arhivă. Paria că ar fi putut să refacă şi drumul înapoi spre Institut, dacă-1 lăsai într-un tunel de metrou din New York. Aproape că era menit să fie fără *niciun fel* de afurisit de văz.

Mda, chiar aşa.

– Am ajuns.

Gazzy deschise, fără niciun sunet, uşa camerei arhivei iar Iggy auzi declicul comutatorului care aprindea lumina Acum trebuia să rămână pe loc, ca un bolovan, în vreme ce Gazzy făcea toată treaba.

A pus dosarele într-un loc, undeva în partea din față a încăperii, îi reaminti el lui Gasman. Pe partea dreaptă. E vreun fişet metalic pe-acolo?

– Toate dulapurile sunt din metal, spuse Gazzy, urnindu-se de-acolo.

Deschise unul, răsfoi nişte pagini, apoi îl închise.

— Nici măcar nu ştiu ce trebuie să caut. Toate dosarele arată la fel.

— Niciunul nu-i marcat ca Top Secret, cu majuscule mari, negre?

— Nu.

Iggy aşteptă în vreme ce Gasman deschise şi scotoci prin alte câteva sertare cu dosare.

— Hei, aşteaptă puțin, spuse Gazzy. Hm. Am găsit ceva.

Sunt un teanc de dosare adunate împreună cu o bandă elastică. Sunt de culori diferite, şi par mai vechi, mai uzate.

— Păi, citeşte-le.

Zgomotul benzii elastice scoase. Pagini foşnind.

— Uau!

— Ce-i?

Acesta era genul de lucruri care-l înnebuneau pe Iggy: faptul că alții ajungeau la informații înaintea lui pentru că puteau vedea. Întotdeauna trebuia să aştepte şi să i se povestească. *Ura* asta.

— Se pare că sunt dosarele unor pacienți, spuse Gasman. Nu ale elevilor din această şcoală. Sunt pacienți şi provin de la... Azilul Standish pentru Incurabili.

— Ce-i asta? Nu sună deloc distractiv.

Gazzy citea, iar Iggy se chinuia să-şi stăpânească nerăbdarea.

– Stai..., zise Gazzy, iar Iggy se gândi: *Oh, de parcă aş avea de ales.*

– Este ciudat. Vreau să spun, din câte pot să spun, *această* şcoală era un azil de nebuni, până acum vreo doi ani. Aceste dosare sunt ale pacienților care au trăit aici. Dar de ce le-o fi ținând vânătorul de capete?

– Poate a avut de-a face cu ele? O fi condus casa de nebuni. Poate că a fost *pacient* şi i-a omorât pe toți ceilalți şi-a deschis această şcoală...

– N-aş putea spune. Sunt o grămadă de chestii pe-aici. Mult prea multe de citit acum. Hai să i le arătăm lui Max. Aş putea să mi le bag sub cămaşă.

– Grozav. Mai bine ne-am întoarce acum.

– Mda.

Iggy îl urmă pe Gazzy pe scări. *Hai să vedem, e aproape ora prânzului. Mă întreb unde se aşază astăzi Tess...*

Apoi Gazzy se opri o clipă şi Iggy aproape că dădu peste el.

– Asta-i ciudat, mormăi Gazzy. Aici este o uşă pe care n-am văzut-o niciodată până acum.

Iggy îl auzi făcând un pas înainte şi deschizând-o. Aerul umed, rece, adie înspre ei.

– Ce-i asta?

— Un tunel, răspunse Gasman, părând surprins. Un tunel lung, întunecat, întins mai departe decât pot vedea. Chiar sub şcoală.

Cumva, mi-era teamă să-l văd din nou pe Sam la şcoală. Oare n-o să mă dea de gol? Povestise tuturor cum ne sărutaserăm? N-or să mă sâcâie toţi, iar atunci va trebui să dau nişte şuturi serioase?

A fost bine. L-am văzut în clasa lui şi mi-a trimis un zâmbet discret şi special. Nimeni nu părea să se uite la el sau la mine, să ne vadă interacţionând, ca material pentru bârfe. În timpul pauzelor stăteam la o masă, unul în faţa altuia şi discutam, citeam şi studiam, şi nici măcar vânătorul de capete nu s-a repezit la noi.

Era plăcut. Aproape în toată acea zi, m-am simţit ca şi cum viaţa n-ar fi fost cu totul nasoală. Iar asta a durat tot drumul, până am ajuns înapoi acasă la Anne, aşa că ar putea fi vorba de un nou record.

— Un tunel?

M-am uitat nedumerită la Gazzy şi Iggy. Dar ce caută un tunel sub şcoală?

— Excelentă întrebare, a zis Gasman, dând din cap. Plus dosarele secrete.

Am răsfoit, din nou, dosarele.

— Nudge? Fă nişte verificări ale şcolii. Nu cumva am văzut eu ceva, undeva, care spune că datează de vreo douăzeci de ani?

– Toate broşurile spun asta, a confirmat Fang. În plus, acolo se află o placă, în sala din faţă, care spune că a fost înfiinţată în 1985.

Nudge deschise laptopul pe care-l împrumutaserăm de la Anne, mai mult sau mai puţin. Am continuat să răsfoiesc dosarele, toate erau despre pacienţi internaţi în sanatoriu dar fără să mai iasă vreodată. Dosarele, în mare parte, datau din ultimii cincisprezece ani, până acum doi ani. Pentru alţii, să ajungă într-o şcoală care fusese un spital de boli mintale şi avea un tunel era foarte interesant, însă doar o întâmplare.

Pentru noi însă, asta însemna o lumină mare, roşie, de alarmă, care se stingea şi se-aprindea intermitent.

– Hm, a făcut Nudge. Website-ul şcolii spune că funcţionează în acea clădire din 1985. Dar, când am căutat pe Google, nu apare nimic mai înainte de acum doi ani.

– I-au schimbat numele? a întrebat Iggy.

Fang a clătinat din cap.

– Nu prea cred, nu apare nicăieri chestia asta.

Am reverificat dosarele misterioase.

– Azilul Standish avea exact aceeaşi adresă. Şi ia uitaţi-vă la hârtia asta cu antet, are o mică imagine a clădirii.

Am arătat-o şi celorlalţi. Era un desen exact al şcolii noastre.

M-am uitat spre stol.

– Nu-i de bine, am zis, cu darul meu natural pentru afirmaţii cu schepsis.

— N-ar trebui s-o întrebăm pe Anne despre asta? a rostit Iggy.

Fang şi cu mine ne-am uitat unul la altul. A dat foarte discret din cap.

— Dar de ce? am întrebat. Ori ştie despre ce-i vorba şi este băgată în toate, aşa că n-am face decât s-o avertizăm că ştim şi noi, ori ştie doar ce i-au spus acolo şi nu ne poate ajuta.

Am rămas tăcuţi câteva clipe, fiecare căzut pe gânduri. Am auzit televizorul pornind în bucătărie. Anne scotea castroane, deschidea frigiderul. Se auzeau ştirile, anunţând apropierea unui val de frig şi cine câştigase un meci de fotbal recent între colegii. Apoi prezentatorul a anunţat:

— Iar astăzi în capitală, preşedintele a făcut un anunţ surpriză, care i-a derutat pe mulţi dintre analiştii politici. Cu numai trei zile înainte de prezentarea bugetului anual, preşedintele Danning a făcut cunoscută o revizuire uluitoare: a luat aproape un miliard de dolari alocaţi armatei, dirijând banii înspre educaţie şi facilităţi pe scară naţională pentru femeile şi copiii fără adăpost.

Am încremenit.

Fang şi cu mine am schimbat priviri neîncrezătoare, apoi m-am uitat spre Angel. Rânjea. L-am auzit pe Total râzând,

apoi pe Angel şi Total bătând palma. Ei bine, Total a bătut doar laba.

Mi-am lăsat capul în jos şi mi-am frecat tâmplele, care începuseră, brusc, să-mi pulseze. Trebuia să plecăm din acel oraş. Mai urma ca Angel să-l facă pe preşedinte să interzică temele pentru acasă sau cine ştie ce altceva.

În noaptea aceea, exact la ora 23:05, s-au deschis şase ferestre de la etajul al doilea al casei lui Anne. Ne-am părăsit, unul după altul, camerele, am intrat în cădere liberă doi metri şi jumătate, apoi ne-am deschis aripile şi-am prins ceva altitudine.

Toţi şase zburam prin noaptea întunecată şi rece. Nn erau nori, iar luna strălucea atât de tare, încât copacii de sub noi aruncau umbre lungi.

Peştera liliecilor arăta aproape ca în filmele de groază. Fang o descoperise cu săptămâni în urmă. Era situată într-o veche coamă de calcar, la vreo trei kilometri şi ceva depărtare de casă. Vegetaţia sălbatică, acum uscată de apropierea iernii, masca intrarea. Am zburat printre lujeri, încercând să nu ne încurcăm în ei, şi-am frânat rapid înăuntru. Peştera era plină de stalactite, atârnând din tavan ca nişte colţi, iar pe undeva, prin beznă, se auzea un susur rău prevestitor de apă nevăzută. Cam la vreo zece metri în interior, aerul devenea sufocant din cauza mirosului aspru de excremente de lilieci, aşa că am rămas pe lângă intrare.

— Pariez că aici n-a intrat vreodată cineva, a zis Gazzy, stând jos, cu picioarele încrucişate, lângă intrare. Ar trebui să escaladeze versantul ca să poată ajunge aici.

— Aş vrea să putem vedea ce-i mai în spate, a spus Nudge.

— Da, şi eu, a intervenit şi Iggy cu voioşie.

— OK, fraţilor, am zis. Ascultaţi, m-am tot gândit şi cred că a venit vremea să o luăm din loc. A fost un răgaz fenomenal, dar ne-am odihnit cu toţii, ne-am oblojit, şi-acum ar trebui să dispărem din nou.

Acest anunţ nu a fost întâmpinat cu confetti şi chiote.

— Vreau să spun, am continuat în liniştea totală care se lăsase, Ari ştie că suntem prin împrejurimi. Ne-a atacat în drum spre casă, de la şcoală, şi are, probabil, camere de luat vederi orientate pe casa lui Anne. Vânătorul de capete este cu ochii pe noi. Au apărut acum şi dosarele ciudate de la şcoală, tunelul misterios, cu toate se adună spre a forma o imagine urâtă.

Fără a mai pune la socoteală şi ce-ar putea face Angel cu liderul lumii libere. I-am aruncat o privire grea, iar ea mi-a zâmbit.

– Trebuie să dispărem înainte ca toate astea să ni se spargă-n cap.

I-am văzut pe Nudge şi Gazzy schimbând câte-o privire. Angel şi-a lăsat capul pe umărul lui Iggy. El a mângâiat-o pe păr. Altă tăcere.

— Vreau să zic, poate că de aici învățăm să gândim inteligent, să fim cu un pas înaintea tuturor, în loc să ne muşcați de fund.

Sau poate că acum este momentul să învățați cum să rămâneți pe loc şi să faceți ca relația să funcționeze.

M-am încruntat. *Aceasta nu-i o relație,* Voce. *Este o capcană sau un test, ori cea mai suprarealistă aventură locală dintr-o călătorie care deja este suficient de aiurea.*

– Doar atât că..., a început Nudge, uitându-se la Gazzy.

O încurajă printr-un semn din cap.

– Păi, joi e Thanksgiving. Miercuri stăm la şcoală numai jumătate din program, şi apoi este Thanksgiving Day.

– N-am avut niciodată o cină adevărată de Thanksgiving, a spus Angel. Anne are să gătească un curcan şi face plăcintă cu dovleac.

Frustrarea mă făcea să fiu sarcastică, în acel mod înduioşător din totdeauna.

– Mda, iar pentru *asta* se merită să rămânem în oraş, pentru că Anne găteşte bine.

Cei mai mici păreau stingheriți, iar eu m-am simțit ca o nemernică, stricându-le distracția.

– Sunt doar cam... nervoasă, le-am explicat prudentă. Sunt agitată şi nervoasă şi mă simt ca şi cum mi-ar veni să urlu una de să se audă din cer şi până-n oraş, ştiți?

– Ştim, a spus Nudge, de parcă şi-ar fi cerut scuze Doar că o să facă şi cartofi dulci, cu stafide şi bezele mici deasupra.

Mi-am muşcat buza tare ca să nu-mi scape vorbe ca: „Ei bine, Dumnezeu ştie că merită să ne sacrificăm libertatea pentru *asta.* De ce n-ai spus mai devreme?”

În loc de aşa ceva, am încercat un zâmbet care s-a

transformat într-o grimasă, şi m-am întors cu spatele câteva clipe, ca şi cum aş fi examinat cerul nopții. Printre lujeri Când mi-am mai revenit, m-am întors spre ei.

— OK, atunci o să stăm pentru Thanksgiving, am zis fără prea mult entuziasm.

Fețele li s-au luminat, iar eu m-am simțit ca şi cum pe piept mi s-ar fi aşezat o nicovală.

— Ar fi bine să fie nişte cartofi dulci ai naibii de buni.

— N-a ieşit încă?

Anne se uita neliniştită, peste umărul meu, în cuptor.

– Hm, nu încă, am zis. Pare să fie în regulă.

Am comparat curcanul din cuptor cu imaginea de pe ambalaj.

– Vezi? Are culoarea potrivită.

– Păi, ar trebui să fie gata când iese.

– Ştiu, am zis pe un ton liniştitor.

O auzisem deja de vreo cincizeci de ori.

– Şi dacă-i stricat?

Anne părea abătută.

– Şi dacă nu mai iese deloc? Şi ce-ar fi dacă primul meu curcan, din primul meu Thanksgiving împreună cu voi, este îngrozitor şi aţos şi nu ne place niciunuia?

– Păi, asta ar fi simbolic pentru întreaga noastră existenţă împreună, am spus solemnă, apoi am făcut o mutră de „glumesc". Hm, poate-l ajuţi pe Zephyr să pregătească masa. Părea cam pierdut cu toată argintăria.

Anne se uită la mine, dădu din cap, privi iar pe geamul cuptorului, apoi plecă în sufragerie.

– Cum merge cu umplutura? am întrebat-o pe Nudge.

– Perfect, a zis, amestecând într-un castron cu o furculiţă de lemn, supradimensionată, pentru salată.

Citi pe pachet din nou.

— Cred că-i gata.

— Arată bine, am zis. Pune-o deoparte. Nu ai cum să te asiguri că toate vor fi gata în acelaşi timp.

— Sosul de merişor e numai bun, a anunţat Iggy, agitând cutia, astfel că sosul se scurse afară cu un gâlgâit, direct în castron. Aş fi putut face şi eu sos, de la zero.

– Ştiu.

Mi-am coborât glasul:

— Eşti singurul de aici care poate găti ca lumea. Dar hai să ne ţinem de program.

— Vreau un copan de pui, a cerut Total de undeva de jos.

— Treci la rând, i-am spus, şi m-am dus la Fang.

M-am uitat, un minut, la ce făcea, iar el s-a întors spre mine, arborând o expresie de genul „te provoc să-ți dai cu părerea”.

— Eşti un artist, am constatat.

S-a întors la loc şi a urmărit şirurile drepte de bezele, aliniate în caserola de piure de cartofi dulci.

— Cu toții avem cruci de dus, a zis, şi s-a întors din nou la lucru.

M-am aplecat şi m-am uitat din nou în cuptor.

— Anne? Chestia aia mică şi albă a sărit. Cred că-i gata.

— Oh, Doamne! a exclamat Anne din camera cealaltă.

Năvăli în bucătărie şi înşfăcă nişte mănuşi pentru cuptor.

— A sărit?

Se întindea spre uşa cuptorului, când, brusc, s-a întors spre mine.

– Şi dacă prostia aia de capsulă nu funcționează bine? Dacă nu-i chiar gata?

M-am uitat spre ea.

– Scoate curcanul din cuptor.

A scos un geamăt.

– Bine. în regulă.

Uf! Adulții ăştia.

Cincisprezece minute mai târziu, eram cu toții aşezați în jurul mesei din sufragerie. Totul părea foarte dichisit. Aveam față de masă albă şi şervete din pânză. Au fost aprinse lumânări. Mâncarea era pe masă, arătând ca în fotografiile de pe ambalaje.

Gazzy îşi ținea furculița şi cuțitul ridicate pe masă, iar eu m-am încruntat la el şi-am dat din cap a negație. Le-a lăsat jos.

— Ce-ar fi ca fiecare să înceapă să mulțumească individual? a spus Anne. Ariel? Vrei să începi tu?

– Ăăă...

Angel s-a uitat spre mine, iar eu i-am zâmbit încordată.

Fă-o cât poți tu de bine, scumpo, şi nu lăsa să-ți scape ceva.

Mi-a făcut un semn discret cu capul.

— Mulțumesc pentru familia mea, a zis ea arătând spre noi, toți. Mulțumesc pentru că am un câine. Îi mulțumesc lui Max, că are grijă de mine.

Apoi, dându-şi seama că Anne se afla chiar lângă ea, Angel a adăugat:

— Şi mulțumesc că am petrecut clipe atât de frumoase aici. Chiar îmi place această casă.

Anne i-a zâmbit.

– Mulțumesc. Acum Zephyr.

– Hm, mulțumesc pentru toată această mâncare, a zis Gazzy. Şi ştii, pentru familia mea. Şi pentru că mă aflu aici.

– Krystal?

– Eu mulțumesc pentru mâncare şi pentru frații şi surorile mele, a spus Nudge. Şi mulțumesc pentru că am ochi mari, căprui, şi gene lungi. Mulțumesc pentru că putem sta aici o vreme. Mulțumesc pentru MTV. Şi viermii făcuți din jeleu.

– Perfect, a rostit Anne. Jeff?

– Ăăă, cum a zis şi Zephyr.

Degetele lui Iggy băteau darabana în masă.

– E rândul lui Fnick.

Fang părea că şi-ar fi dorit să fie, mai degrabă, la dentist.

— Şi eu la fel. Familie, mâncare. Locul în care stau.

Ochii lui întunecați îi întâlniră pe ai mei şi se înroşi la față, ca şi cum ar fi avut una dintre fierbințelile acelea.

Era rândul meu. *Eram* recunoscătoare pentru foarte multe, dar nu voiam să le pomenesc în fața lui Anne. În sinea mea, eram recunoscătoare pentru că ne aflam cu toții împreună şi că eram sănătoşi. Eram aşa de recunoscătoare pentru că o aveam pe Angel înapoi, şi că eram liberi şi nu la Şcoală. Eram recunoscătoare că nu ne atacau Eliminatorii, chiar în acest minut. Ni se mai întâmplaseră lucruri rele, se mai puteau petrece din nou, dar nu acum şi nu eram aşa de proastă încât să consider situația ca bătută în cuie.

— Ăăă, sunt recunoscătoare că am petrecut acest timp aici, am spus. A fost chiar grozav. Şi, ştiți voi, sunt recunoscătoare pentru familia mea şi pentru că am mâncare din belşug.

Anne tăcu un moment, ca şi cum ar fi vrut să vadă dacă nu mai era cineva care să adauge ceva.

— Ei, atunci e rândul meu. Mulțumesc pentru că m-ați ajutat să pregătesc această masă de Thanksgiving. N-aş fi reuşit niciodată singură.

Nu-ți bați gura de pomană, m-am gândit.

— Pentru mine, este chiar şi mai semnificativ că am lucrat cu toții ca să pregătim cina, a continuat Anne. N-am avut niciodată copii, n-am fost niciodată atât de gospodină, însă în aceste ultime săptămâni cu voi aici, ei bine, am avut o viziune a tot ceea ce-am pierdut. Îmi place faptul că viața mea gravitează acum în jurul vostru. Uluitor, dar îmi place să am o casă plină de copii.

Total mi-a lins piciorul pe sub masă şi aproape că am urlat, iar apoi l-am auzit cum chicotea încetişor.

— Este haos, sunt tone de lucruri de făcut şi sunt cheltuieli mari, sunt chemată la şcoală şi, în fiecare noapte, mă prăbuşesc în pat complet istovită, şi ştiu că în ziua următoare trebuie s-o iau de la început.

Se uită la noi şi zâmbi.

— Iar acum nici n-aş mai vrea să fie altfel.

Pe măsură ce se derula discursul, era unul destul de

reuşit, recunoşteam asta.

— Aşa că sper din suflet că acest Thanksgiving este primul dintr-un şir lung pe care le vom petrece împreună.

Ne-a zâmbit din nou, lăsându-şi privirea să zăbovească asupra lui Angel.

Pentru că aş vrea să vă adopt pe toţi.

81

— Da, haideți să mulțumim pentru ceea ce avem *dând cu piciorul,* a mormăit Gasman.

– Gazzy, ți-am mai spus, nu eşti obligat să vii, am zis.

– Bineînțeles că trebuie să vin, a răspuns, legându-se la şireturile tenişilor noi, cumpărați de Anne.

– Nici nu-mi vine să cred, a spus Angel, legănându-se în patul meu.

– Este ceea ce-am aşteptat cu toții, a rostit Nudge, cu o voce melancolică.

S-a uitat repede spre Iggy.

– Mă bucur că ți s-a întâmplat asta, Iggy. Vreau să spun, ar fi fost drăguț dacă ni s-ar fi întâmplat tuturor, dar pentru primul sunt bucuroasă că a fost...

Se opri, ca şi cum şi-ar fi dat seama că o lua pe arătură.

– Mulțumesc.

Iggy stătea încordat, deja încălțat şi îmbrăcat. Era congestionat la față, iar degetele lungi şi subțiri băteau agitate darabana pe genunchi.

Seara trecută, după ce entuziasmul nostru de Thanksgiving se mai domolise, Fang şi cu mine le-am povestit celorlalți despre posibila găsire a părinților lui Iggy. Au rămas cu toții paf.

— Vrei să mergi să-i vezi? l-am întrebat pe Iggy.

— Da, bineînțeles că da, a spus el, apoi s-a încruntat. Nu sunt sigur.

— Poftim? a țipat Nudge. Cum poți să nu fii sigur?

— Despre asta am discutat mai înainte, a zis Iggy, părând jenat. Adică, acum sunt orb. Am aripi. Sunt un hibrid mutant, ciudat, şi ei n-au mai văzut aşa ceva. Poate că m-ar vrea pe mine, cel de dinainte, perfect omenesc, dar...

Exact la asta mă gândeam şi eu. Personal, credeam că şi în cazul în care mi-aş regăsi părinții, probabil că n-aş vrea să merg şi să le sun la uşă. Şi, probabil, nici ei nu m-ar dori.

— Înțeleg, am spus. Dar tu alegi. Te vom sprijini, indiferent

ce decizi.

— Lasă-mă să mă mai gândesc la asta, spusese Iggy.

— Nicio problemă, i-am răspuns.

— Aşa că se mai gândise şi se hotărâse să se ducă, şi iată-ne.

Fang a deschis larg geamul camerei mele. Nudge s-a cățărat pe pervazul ferestrei şi s-a lansat în aer. Soarele i-a luminat aripile maro-roşcate, în timp ce a prins un curent de aer înălțându-se spre cer. Am urmat cu toții, unul câte unul, eu fiind ultima.

Era ciudat să zburăm în miezul zilei, însă astăzi era o zi specială. Astăzi îl duceam pe Iggy să-şi cunoască părinții, adevărații lui părinți.

Nu aveam nicio idee ce se va întâmpla. Ziua de astăzi putea fi plină de o bucurie incredibilă, sau o tristețe sfâşietoare. Chiar dacă se încheia cu bucurie pentru Iggy, noi, ceilalți, am simți tristețea. Pentru că ne-am lua rămas-bun de la el. Ceea ce, pentru mine, ar fi mult prea dureros ca să încerc măcar să înțeleg.

Nu am prea discutat despre oferta lui Anne de a ne adopta. În ceea ce mă privea, nici măcar nu merita să mă gândesc la ea. Mă întrebam dacă vreunul din cei mici avea o altă părere, şi credeam că, mai devreme sau mai târziu, voi afla. Probabil, cât de curând.

După douăzeci de minute de zbor, ne aflam pe stradă, vizavi de casa unde fusesem, Fang şi cu mine, cu câteva zile mai înainte. Era ziua de după Thanksgiving, aşa că speram să fie amândoi acasă.

— Eşti gata? l-am întrebat pe Iggy, luându-i mâna într-a mea.

Singura cale prin care puteam eu trece de asta era să nu mă gândesc la imaginea de ansamblu. Nu puteam suporta decât câte-o clipă.

Iggy a dat rigid din cap, cu ochii săi orbi fixați drept înainte, ca şi cum, dacă s-ar fi concentrat destul de tare, ar fi putut vedea casa părinților săi. S-a aplecat pentru a-mi şopti la ureche.

— Mi-e frică.

L-am strâns de mână şi i-am şoptit la rându-mi:

– Dacă nu ți-ar fi, aş fi sigură că te-ai ticnit. Dar cred că, dacă nu faci asta, vei rămâne pe veci cu întrebări.

– Ştiu. Ştiu că trebuie s-o fac. Dar...

Nu trebuia să spună mai mult. Cu paisprezece ani în urmă, părinții lui pierduseră un bebeluş perfect. Acum, Iggy avea aproape doi metri înălțime, era orb, şi era un „hibrid genetic", după o descriere binevoitoare.

A clătinat din cap şi şi-a tras umerii înapoi.

— Hai s-o facem şi pe asta.

Am traversat strada toți şase. Se mai înnorase un pic, iar vântul era rece. I-am aranjat lui Angel haina mai strâns în jurul gâtului şi i-am băgat eşarfa înăuntru. S-a uitat în sus, spre mine, solemnă, ochii ei albaştri exprimând aceleaşi speranțe şi temeri pe care le simțeam cu toții.

Am sunat la uşă. Eram atât de încordați, încât pentru noi a răsunat ca un gong enorm. Câteva clipe mai târziu, uşa s-a deschis şi m-a întâmpinat aceeaşi femeie ca şi data trecută. Fruntea i s-a încrețit uşor, ca şi cum şi-ar fi amintit de chipul meu, dar nu ştia sigur unde mă mai văzuse.

— Hm, bună... doamnă, am început, în acea manieră valabilă pentru toate ocaziile, pe care o foloseam. V-am văzut la televizor, când ați declarat că v-ați pierdut fiul.

O umbră de tristețe îi alunecă pe față.

— Da?

Am făcut un pas înapoi, pentru a-i permite să-l vadă pe Iggy.

Cred că el este.

OK, nu sunt cunoscută pentru cine ştie ce subtilitate.

Femeia s-a încruntat o clipă, aproape gata să se înfurie pe mine pentru că-i zgândăream rana, dar apoi s-a uitat la Iggy şi încruntarea i s-a transformat într-o expresie de uimire.

Acum, că i-am văzut pe amândoi împreună, asemănările erau şi mai izbitoare. Aveau acelaşi ten, aceeaşi structură corporală, aceiaşi pometi şi aceeaşi bărbie. Femeia a clipit. A deschis gura, însă n-a ieşit niciun sunet. Şi-a dus mâna la piept şi s-a holbat la Iggy. Eu l-am strâns din nou de mână, nu avea idee ce se petrecea şi trebuia să aştepte într-un

suspans dureros.

Apoi şi-a făcut apariţia şi bărbatul. Femeia s-a dat înapoi şi a arătat în tăcere spre Iggy. Cu toate că Iggy semăna foarte mult cu femeia, avea şi unele trăsături ale bărbatului. Aveau acelaşi nas, aceeaşi formă a gurii. Bărbatul s-a holbat şi el la Iggy, apoi ne-a privit pe toţi.

– Ce..., a zis, părând uluit.

– V-am văzut la televizor, am explicat din nou. Credem că acesta ar putea fi băiatul dumneavoastră, pierdut acum paisprezece ani.

Mi-am strecurat mâna într-a lui Iggy, şi l-am tras puţin în faţă.

– Noi îi spunem Iggy. Dar cred că numele său de familie adevărat este Griffiths, ca al dumneavoastră.

Faţa albă a lui Iggy s-a înroşit, şi şi-a lăsat capul în jos. Practic, îi puteam simţi bătăile inimii.

– James? a şoptit femeia, începând să-şi întindă mâna spre Iggy.

S-a oprit, privind spre soţul ei.

– Tom... acesta-i James? a întrebat ea gânditoare.

Bărbatul înghiţea, vizibil, cu noduri. S-a tras înapoi de lângă uşă.

– Vă rog să intraţi, toţi.

Eram pe cale să refuz, nu intram niciodată în locurile necunoscute, unde am fi putut fi atraşi într-o capcană sau capturaţi. Dar mi-am dat seama că acesta era locul unde Iggy ar putea rămâne pentru totdeauna, iar dacă credeam că era o capcană, atunci mai bine ne-am fi cărat de aici.

Aşa că am înghiţit un nod şi-am spus:

— OK.

În timp ce toţi ceilalţi intrau în casă, am aruncat o privire spre Angel, să văd dacă arăta îngrijorată sau bănuitoare. Dar ea a intrat fără niciun fel de probleme, aşa că am urmat-o, cu o strângere de inimă.

Interiorul casei era drăguţ, dar nu atât de elegant sau spaţios ca la Anne. M-am uitat prin jur, zicându-mi: *Acesta ar putea fi locul unde va trăi Iggy de acum înainte.* Ar putea servi cina la masa aceea şi să tragă cu urechea la televizorul

acela. Ştii, începea să pară ca şi cum am fi căzut în vizuina iepurelui[19]. Mutanți ciudați, pe jumătate lupi, porniți în urmărirea noastră? Perfect credibil. Ideea că Iggy s-ar putea muta într-o existență normală? Total uluitoare.

— Hm, luați loc, a spus femeia, privindu-l pe Iggy.

El a ezitat, până m-a simțit pe mine aşezându-mă, apoi s-a aşezat alături.

— Nu ştiu de unde să încep, a zis femeia.

A luat loc lângă Iggy, pe partea cealaltă, şi, în cele din urmă, a observat că băiatul nu privea în jurul lui, că privirile lui nu le întâlneau pe ale ei.

— Ăăă... sunt orb, a spus Iggy, iar degetele-i trăgeau nervoase de tivul bluzei lui. Au... ăăă... ei bine, nu mai văd cu ei.

— Oh, *scumpule,* a spus femeia, arătându-se tulburată.

Bărbatul s-a aşezat vizavi de noi, şi-am văzut o expresie de durere pe chipul lui.

– Nu ştim ce s-a întâmplat, a spus el, aplecându-se înainte. Tu ai fost... fiul nostru a fost luat din această casă acum paisprezece ani. Aveai... avea numai patru luni. N-a existat nicio urmă. Am angajat detectivi. Am...

S-a oprit, ca şi cum amintirea ar fi fost prea dureroasă pentru el pentru a putea continua.

– Este o poveste lungă şi bizară, am rostit. Şi nici nu suntem sută la sută siguri. Dar Iggy chiar pare a fi copilul pe care l-ați pierdut.

Femeia a dat din cap, şi apoi l-a luat pe Iggy de mână.

– Simt că el este. S-ar putea ca voi să nu fiți siguri, însă eu simt asta. Pot s-o spun. Acesta-i fiul meu.

Nu-mi venea să cred. De câte ori nu ne imaginaserăm noi aşa ceva? Acum, totul se adeverea pentru Iggy.

– Trebuie să spun că... cred că ai dreptate.

Bărbatul îşi drese glasul.

– El... pare ciudat, dar chiar pare la fel ca atunci când era

---

[19] „A cădea în vizuina iepurelui" este o expresie desprinsă din romanul lui Lewis Carroll, *Alice în Țara Minunilor,* unde personalul principal cade în gaura vizuinii iepurelui pentru a trăi o serie de aventuri neobişnuite.

doar un copilaş.

În orice alte circumstanţe, Gazzy şi Fang ar fi prins asta din zbor, călărindu-l apoi pe Iggy şi tachinându-l fără nicio milă. Dar acum stăteau cu feţele lipsite de orice expresie. Totul începea să prindă contur, cele ce se întâmplau, ce urma să se întâmple.

– Acum ştiu!

Doamna Griffiths s-a ridicat brusc.

– James avea un mic semn roşu, din naştere, pe o parte, spre spate. L-am întrebat pe doctor despre asta, dar mi-a spus că nu-i nimic grav.

– Iggy are un semn din naştere, am rostit tărăgănat.

I-l văzusem de sute de ori. Fără niciun cuvânt, Iggy şi-a ridicat bluza pe partea stângă. Doamna Griffiths a zărit imediat semnul din naştere. A icnit şi şi-a dus mâna la gură.

— Oh, Doamne! a spus, şi lacrimile au început să-i curgă pe obraji. Oh, Doamne! James! E James!

În clipa următoare, s-a aplecat şi l-a îmbrăţişat strâns pe Iggy. Cu o mână-i mângâia părul blond-roşcat. Avea ochii închişi, iar lacrimile ei au lăsat o pată umedă pe umărul lui Iggy.

— James, James, a şoptit ea. Copilul meu.

Simţeam că mă sufoc. M-am uitat în jur şi-am văzut că atât Angel, cât şi Nudge se luptau să-şi stăpânească lacrimile. Uau! Totul se transforma într-un adevărat festival al plânsului. Mi-am dres glasul.

— Aşadar, ei bine, credeţi că este James, fiul dumneavoastră pierdut?

Bărbatul, cu lacrimi în ochi, a dat din cap.

— Este fiul meu, a rosti el cu glasul sugrumat.

Urăsc chestiile astea, când toată lumea-i copleşită şi plânge de bucurie, iar emoţiile se revarsă prin tot locul. Uf!

— Cine... cine sunteţi? m-a întrebat domnul Griffiths, în vreme ce soţia lui s-a dat înapoi, ca să-l privească mai bine pe Iggy.

A făcut un gest spre noi, toţi.

— Suntem... prieteni, am zis. Şi noi... şi noi am fost luaţi. Dar dumneavoastră sunteţi primii părinţi pe care i-am găsit.

Nu voiam să spun *asta.* Ce s-a întâmplat cu mine? De obicei, eram mult mai reținută şi secretoasă. Domnul şi doamna Griffiths păreau chiar şi mai surprinşi şi îngrijorați.

– Aşadar, hm, acum ce facem? am întrebat, frecându-mi palmele de blugi.

Cei doi adulți au schimbat o privire rapidă. Domnul Griffiths a făcut un semn discret din cap spre soția sa, iar ea s-a întors spre mine.

– James rămâne la noi, a rostit ea cu fermitate. Am crezut că l-am pierdut pentru totdeauna. Acum, că l-am recuperat, n-am să-i mai dau drumul niciodată. Mă auzi?

Arăta destul de feroce, iar eu mi-am ridicat mâinile în acel gest universal împăciuitor.

– Nimeni nu va încerca să vi se împotrivească. Şi eu cred că este James. Dar să ştiți că-i orb.

– Nu-mi pasă, a zis doamna Griffiths, cu o privire drăgăstoasă spre Iggy. Nu-mi pasă dacă sunt şi un milion de probleme. Putem să rezolvăm orice, dacă-l avem înapoi.

OK, asta *ar putea* însemna şi problema cu aripile.

– Iggy? Vrei să rămâi? l-am întrebat.

Fața i s-a înroşit din nou, însă, sub rezerva lui, am zărit o urmă de fericire neîncrezătoare. Mi s-a strâns inima, dureros, şi m-am gândit: *îl pierd.*

Încet, Iggy a dat din cap.

– Cred că aici e locul meu.

L-am atins pe braț.

– Da, am zis încet.

– Ai... lucruri? a întrebat doamna Griffiths. Vom aduce un pat mai mare în camera care era a ta. N-am schimbat nimic în ea... în caz că te-ai fi întors într-o bună zi.

I-a atins fața cu blândețe.

– E un miracol. Nu-mi vine să cred. Dacă-i un vis, sper să nu mă mai trezesc niciodată din el.

Iggy zâmbi vag.

– De fapt, nu prea am mai nimic, a spus.

A ridicat un mic rucsac pe care i-l umplusem cu câteva obiecte esențiale de prin casa lui Anne.

– Bine, a zis doamna Griffiths. Îți putem cumpăra tot ce ai

nevoie.

Chestie rostită ca un părinte adevărat.

82

Şi iată cum unul dintre noi şi-a găsit părinții adevărați. N-am să te plictisesc cu întreaga scenă sfâşietoare de rămas-bun. Este destul să pomenesc că s-au vărsat multe lacrimi. Era multă acțiune pe la departamentul „lamentări". Nu prea vreau să discut despre asta.

OK, am să-ți ofer o mică relatare. Am crescut cu Iggy, îl cunoşteam de-o viață, scurtă şi oribilă. Îl ştiam încă de pe vremea când putea vedea, l-am ajutat să învețe să zboare. Era cu mult mai suportabil decât Fang, mai liniştit decât Nudge, şi un bucătar mai bun decât oricare dintre noi. Era cel mai bun prieten al lui Gasman. Şi da prietenii se mută şi este trist, dar apoi treci şi peste asta. Însă erau numai cinci oameni din întreaga afurisită de omenire de care-mi păsa şi în care aveam încredere, şi tocmai îl pierdusem pe unul dintre ei. A trebuit să plec ştiind că Iggy stătea în pragul uşii, de parcă ne-ar fi putut conduce cu privirea, uitându-se la noi cum îl lăsam în urmă pentru totdeauna.

De fapt, mă simțeam ca şi cum inima mea ar fi fost călcată în picioare de o echipă de fotbal, încălțată cu ghete cu crampoane.

Dar destul despre mine. Am spus că nu vreau să vorbesc despre asta.

Anne era aproape ca o cloşcă panicată că este pe cale să-şi piardă unul dintre pui, mai ales din moment ce nu-i spuneam absolut nimic despre asta.

În tot cursul weekendului a tot dat telefoane isterice şi s-a învârtit pe lângă noi, când milogindu-se, când rugându-ne, plângând sau ameninţându-ne. Însă tot ce-am avut de spus a fost că a plecat pentru că aşa a vrut el, şi că era în deplină siguranţă. Sfârşitul discuţiilor.

Numai că Anne nu înţelegea ce însemna „sfârşitul discuţiilor". „Sfârşitul discuţiilor" funcţiona cu adevăr, numai dacă cealaltă persoană nu mai comenta nimic. Anne n-a făcut-o.

Cam pe luni dimineaţa, nervii noştri erau întinşi la maxim. în primul şi-n primul rând, mă simţeam ca şi cum braţul drept mi-ar fi fost retezat, pentru că Iggy plecase. Pe Nudge am găsit-o plângând în camera ei, de două ori iar Gazzy era complet apatic fără partenerul lui favorit de pozne. Angel nu încerca deloc să fie stoică, şi mi s-a căţărat, plângând, în poală. Ceea ce-a însemnat că ni s-a alăturat şi Total...

— Sunt terminat, bocea el, lacrimile lăsându-i pete umede pe blană.

Trebuia mult până vreunul dintre noi începea să plângă. Pierderea lui Iggy a fost ceva mult prea mult. Astfel, cu toate lacrimile şi dorul şi lipsa de somn, iar mai apoi cu Anne insistând, încercând să afle pe unde era Iggy, luni dimineaţa eram cât se poate de gata să cedez.

Vreau să spun, eram bucuroasă pentru el. Foarte bucuroasă. Dar mai mult decât mâhnită pentru noi, ceilalţi. Şi ştiind că asta se putea întâmpla din nou, mă făcea să mă simt ca *Titanicul,* avântându-mă direct spre aisberg.

— Am să anunţ la şcoală că Jeff a dispărut, ne-a spus Anne, în timp ce ieşeam din casă, îndreptându-ne spre maşină.

— OK, am zis istovită, ştiind că nu va ajuta la nimic.

Ne-am înghesuit cu toţii în sedanul ei şi a demarat spre şcoală, stând rigidă la volan.

— Am să chem poliția, a zis, privindu-mă prin oglindă.

— N-ai decât, am răspuns, gata să explodez. De ce nu-i pui fotografia pe cutiile de lapte? E doar unul dintre copiii dați dispăruți, nu? E plin de aşa ceva pe-aici.

Fața lui Anne, reflectată în oglindă, părea şocată, aproape temătoare. Interesant a fost că după asta a lăsat-o baltă.

Şi ce să însemne oare asta?

84

— Aşa! Fiecare ştie ce are de făcut! lătră Ari.

Îşi încordă umerii pe sub haina din piele neagră. Maşina era condusă de un Eliminator, iar alți doisprezece stăteau ghemuiți în spatele dubei.

— Intrăm, înşfăcăm mutanții, o ştergem. Cu precizie chirurgicală, da?

— Da, bombăniră câțiva Eliminatori.

Capturați mutanții în viață, îi reaminti Vocea lui.

— Țineți minte, mutanții să rămână în viață, spuse Ari.

Rânji, nerăbdător față de ceea ce avea să se întâmple.

— Şi nimeni nu se atinge de Max! E a mea.

Aşteptă ca Vocea să intervină cu alte sfaturi, dar aceasta rămase tăcută.

Îşi frecă palmele, arzând de nerăbdare să-şi simtă pumnii luând contact cu fața lui Max. Desigur, tati îi spusese s-o aducă pe Max teafără, pentru că mai erau multe pe care voia să le afle despre ea. Însă Ari nu era interesat să descopere decât ce mărime de coşciug i se potrivea fetei. Ştia cum să procedeze: va declara că, în pofida ordinelor sale, un alt Eliminator „îşi pierduse mințile" ucigând tot ce-i ieşise în cale. înainte ca Ari să-l poată opri, îi sfâşiase lui Max beregata. Apoi, Jeb l-ar putea ucide pe acel Eliminator, Max ar fi moartă, iar Ari s-ar simți destul de bine.

Nu existau niciun fel de inconveniente.

Pe de altă parte... ce-ar fi dacă Max ar „dispărea"? Ce-ar fi dacă Ari ar lua-o pe Max şi-ar ascunde-o undeva, unde să n-o poată găsi nimeni, şi de unde să nu poată evada? Credea că ştie un asemenea loc. Dacă Max era prinsă în capcană, dacă nu avea nicio speranță de scăpare, şi Ari ar fi singurul care s-o țină în viață cu mâncare şi apă, atunci s-ar obişnui cu el, nu? Poate că i-ar deveni chiar recunoscătoare. N-ar fi decât ei doi şi nimeni nu le-ar spune ce să facă. S-ar împrieteni. Lui Max i-ar plăcea de el. Ar putea juca şi cărți. Ea i-ar putea

citi. S-ar juca pe-afară.

Asta părea tot mai mult cea mai bună idee care-i venise în tot anul. Şi ştia un loc bun unde s-o ducă. Un loc de unde nu putea scăpa. Asta numai după ce-i reteza aripile.

85

— Mai am doar un anunț de făcut, a spus domnul Pruitt holbându-se încruntat la întregul grup de elevi.

Era adunarea de luni dimineața, şi ne aflam cu toții strânşi în amfiteatrul şcolii ascultând cum vânătorul de capete împrăştia fiere asupra noastră. Cel puțin, era o fiere răspândită în mod egal, asupra tuturor, nu doar a noastră ca stol. Până acum, îşi vărsase nervii pentru cât de vraişte lăsasem sala de mese, pentru că micii golani cu apucături hoțeşti furaseră din rezervele şcolii, şi pentru cum se îndoia el de abilitatea noastră de a ne folosi de toalete ca nişte ființe umane normale.

În mod clar, omul avea probleme.

— Unul dintre elevi a dispărut, a continuat domnul Pruitt, părând că se holba direct la mine.

Am arborat o expresie inocentă, de genul „cine, *moi?*",

— Jeff Walker, a spus vânătorul de capete. Din clasa a noua. Cu toate că era un elev nou, sunt sigur că ştiți cu toții de cine vorbesc. O să chemăm o echipă specială de detectivi, a explicat, mijindu-şi ochii spre mine.

Eu mi-am menținut, prudentă, o figură indiferentă.

— Dar, dacă l-a văzut vreunul dintre voi sau ştie cineva ceva, ori are orice fel de informație, să iasă acum în față. Dacă vom afla mai târziu că *ştiai* ceva şi *nu* ai anunțat, o să fie vai şi-amar de tine. M-am făcut înțeles suficient de bine?

O mulțime de clătinări confuze din cap.

Mulți dintre copii s-au întors ca să se uite la mine, la Fang şi la restul stolului, pentru că eram „frații" lui Iggy. Mi-am dat seama că ar trebui să mă arăt tristă şi îngrijorată, şi-am încercat să schimb macazul.

— Liberi, a scuipat cuvântul vânătorul de capete, făcându-l să sune ca o sentință de condamnare la moarte.

Am sărit în sus, nerăbdătoare să ies afară din amfiteatrul aglomerat. Pe hol, prietena meu, J.J., m-a ajuns din urmă.

— Îmi pare nespus de rău, Max, a spus ea, părând

îngrijorată. Ce s-a întâmplat?

În mod uimitor, nu aveam nicio poveste pregătită. în lumea mea de spectacol de ciudățenii, oameni care apăreau de nicăieri şi dispăreau în neant erau ceva la ordinea zilei. Cumva, ideea că absența lui Iggy i-ar preocupa şi îngrijora, de fapt, şi pe alți oameni în afara lui Anne, nu mi-a trecut nicio clipă prin minte.

OK, am ratat mingea asta, recunosc.

— Ăăă..., am început, trăgând de timp.

Nu avusesem vreme să mă gândesc la toate poveştile posibile, să văd dacă n-au hibe sau fisuri în desfăşurarea lor. Alți câțiva copii s-au adunat în jurul nostru.

— Nu pot discuta despre asta, am zis.

Şi chiar atunci, doar gândindu-mă că Iggy chiar plecase, ochii mi s-au umplut de lacrimi cât se poate de autentice. Le-am lăsat să curgă.

— Vreau să spun... eu... pur şi simplu nu pot vorbi despre asta chiar acum.

Am adăugat un scâncet mic, şi-am fost răsplătită cu o înțelegere îngrijorată.

— OK, toată lumea, a spus J.J. agitându-şi mâinile. Nu poate discuta despre asta. Haideți să ne retragem, s-o mai lăsăm să respire.

— Mulțumesc, i-am spus. Încă nu-mi vine să cred că a dispărut pe bune.

Era absolut adevărat.

— Îmi pare nespus de rău, a zis J.J. Păcat că nu l-au luat pe fratele *meu* în locul lui.

De fapt, a reuşit să mă facă să zâmbesc, ca o adevărată prietenă.

— Ne vedem mai târziu, a spus ea, pornind pe coridor spre dulapul ei. Dă-mi de ştire dacă pot să te ajut cu ceva dacă-ți trebuie ceva.

Am dat din cap.

— Mulțumesc.

Ceilalți copii încă se mai uitau la mine, iar paranoia m-a făcut să mi se ridice firişoarele de păr de pe ceafă. Stând în amfiteatru, cu copiii încolțindu-mă cu întrebările, eram mult

prea agitată ca să le pot răspunde.

M-am întors, şi-am luat-o din loc în direcţie opusă. Dar în sala următoare şi mai mulţi copii m-au observat şi, după ce s-au uitat unul la altul, au început să se strângă în jurul meu. Apoi, de după colţ, şi-a făcut apariţia vânătorul de capete. Încă nu mă văzuse şi lătra la ceilalţi elevi. Nu mai erau decât câteva clipe până când urma să-şi îndrepte armele spre mine. Asta-mi dădea un sentiment neplăcut.

Am schimbat, brusc, direcţia, şi-am luat-o spre o a treia sală, când am dat cu ochii de o uşă marcată drept Cancelaria profesorilor. Nu mai fusesem niciodată acolo. Am deschis uşa şi m-am strecurat înăuntru, pregătindu-mi din mers o explicaţie cum că mă rătăcisem.

Întoarsă încă spre uşa închisă, am expirat o dată, nedându-mi seama că-mi ţinusem respiraţia. Apoi m-am întors pe călcâie, gata să aburesc orice profesor care s-ar fi nimerit să fie pe acolo.

Erau câţiva, am observat surprinsă. Inclusiv un grup pe care nu-l mai văzusem niciodată. Unul stătea în capătul încăperii, ca şi cum ar fi povestit ceva, iar ceilalţi erau aşezaţi pe la mese. M-am uitat repede la feţele lor, căutând una cunoscută. Oh, ce bine, domnul Lazzara.

Dar mi-a stat inima-n piept.

Aceştia erau profesori şi se aflau în cancelaria profesorilor.

Dar de ce trei dintre ei îşi scoteau taserele?

Pentru că erau infiltrați ai halatelor albe, gata să captureze un copil-pasăre mutant? Doar îmi dădeam şi eu cu părerea.

Într-o fracțiune de secundă, am deschis uşa şi m-am repezit s-o şterg de-acolo...

.. .drept în brațele vânătorului de capete.

Mutra lui urâtă s-a crăpat într-un rânjet pervers, şi individul m-a apucat de ambele mâini cu o strânsoare de oțel.

— Pleci aşa de repede? În mod sigur nu eşti încă sătulă de *ospitalitatea* noastră, a mârâit el.

M-am împins înapoi în cancelaria profesorilor, iar eu mi-am eliberat brațele.

— Ce-i asta, ce se întâmplă aici? a întrebat domnul Lazara, surprins.

— Vezi-ți de treabă! i-a lătrat unul dintre ceilalți profesori.

M-am blocat şi l-am privit pe vânătorul de capete dezamăgită, dar deloc surprinsă să-l văd scoțând o legătură de plastic din buzunar, fără îndoială destinată încheieturilor mâinilor mele.

— Am ştiut mereu că există un motiv pentru care te urăsc, am spus încordată. Adică, în afară de caracterul tău.

Apoi am sărit în sus, vizând o lovitură de picior spre capul lui. L-am prins cu garda jos şi i-am zburat căpățâna într-o parte, dar a țâşnit în picioare şi s-a repezit la mine. Am sărit pe o masă, am înşfăcat corpul de iluminat care atârna de tavan şi m-am balansat repede, lovind în plin pe oricine venea spre mine.

Ia ghici, Voce? m-am gândit. *De data asta, cred tot ce văd.*

Vânătorul de capete s-a întins iar să mă înşface.

— Oh, nu, n-ai să scapi, pacoste mică şi afurisită, mi-a scuipat el. Eşti premiul meu, *recompensa* mea pentru suferințele de zi cu zi, provocate de purceluşii imbecili şi infecți.

— Şi eu duc dorul vechii tradiții a ceasului de aur, am zis, apoi i-am ieşit din cale răsucindu-mă, lovindu-l dur când s-a întins peste masă, după mine.

A căzut şi s-a rostogolit într-o parte, doborându-i pe alți câțiva profesori, inclusiv pe cei cu tasere. *Notă pentru mine:*

Prăpădeşte-te de râs mai târziu.

Unii dintre profesori erau îngrămădiți înaintea unui perete din spate, părând înspăimântați. Michael Lazzara arăta de parcă era pe cale să se arunce în luptă de partea cea bună, însă profesorii băiatului rău se apropiau de mine din toate unghiurile, ațintindu-şi taserele asupra mea. Nu ştiam cine erau, ori pentru cine lucrau, însă una dintre regulile generale bune era să eviți persoanele cu pistoale electrice paralizante.

Făcând un salt serios am scăpat de mai mulți profesori şi-am țâşnit pe uşă, ajungând pe coridor. Nu eram sigură în care săli de clasă anume era adunat stolul la această oră, aşa că am luat-o la goană pe coridor, răcnind din toți bojocii:

— *Bandada! Bezheet! See-chass!* Mişcați-vă, mişcați-vă, mişcați-vă!

87

Am fugit cât de repede am putut pe ambele holuri cu săli de clasă, strigând, şi-am văzut-o pe Nudge şi apoi pe Fang țâşnind din clasele lor. Mă simțeam incredibil de frenetică, dar şi ofticată: iată că aveam dovada care-mi trebuise tot timpul să-i conving pe ceilalți că trebuia să fi plecat *cu mult mai înainte.*

Şi alți copii ieşeau pe hol, întrebându-se ce era cu zarva asta. Angel! Slavă Domnului, uite-o, gonind din sala ei de clasă din fața mea. S-a uitat înapoi, a dat din cap, şi-a băgat vitez1 spre ieşire.

— Max! Aici!

L-am văzut pe Sam la şase metri distanță, stând în pragul unei clase goale. Gesticula grăbit cu mâna.

— Vino! Intră aici!

Dar nu începuse să arate puțin cam „stil Eliminator", pe ici pe colo, dinții puțin cam prea lungi, părul cu o idee prea gros? N-aş fi putut spune şi nu-mi puteam permite să risc.

— Poți să ai încredere în mine! a zis, tocmai când l-am văzut pe Gasman năvălind afară din clasa lui, aproape lovindu-se de Nudge.

Sam a făcut un pas înainte, ca şi cum ar fi vrut să mă intercepteze, însă am luat una dintre acele faimoase decizii neaşteptate. Am trecut direct peste el, doborându-l la pământ.

— Problema este, am strigat, că nu pot să am încredere în *nimeni!*

— Max! a urlat Fang, stând lângă uşa de ieşire.

Toți patru am luat-o la goană spre el, şi împreună am țâşnit în parcare. În spatele nostru, toată şcoala era un haos, copiii ocupând coridoarele, strigând, urlând de zor.

Se pare că şcoala s-a terminat, mi-am zis.

— Sus şi roiu'! am strigat, auzind zgomotul unui motor de maşină.

Restul stolului s-a ridicat în văzduh tocmai când mi-am dat seama că maşina dichisită a vânătorului de capete gonea scrâşnind spre mine, cu viteză maximă. Avea de gând să mă

cosească, dacă putea.

Am alergat direct spre maşină şi, chiar înainte să se izbească de mine, m-am săltat în aer. Când aripile mele au adunat mai multă portanță, am lovit la greu, spulberând parbrizul maşinii vânătorului de capete. Apoi m-am ridicat la doi, trei, şase metri în aer şi-am privit în jos. În câteva secunde, vânătorul de capete a pierdut controlul maşinii iar aceasta a scrâşnit, derapând în lateral, dând drept în alte câteva maşini parcate.

— Cool! a exclamat Gasman.

Pruitt s-a prăbuşit afară din maşina paradită, cu o față aproape vânătă de o furie dementă.

— Asta nu se sfârşeşte aici! a urlat, agitându-şi pumnul spre mine, într-un respectabil obicei. Sunteți nişte accidente, nişte mizerii, erori! Şi-o să punem noi laba pe voi!

— Păcat că n-am primit câte-un *nickel*[20] de fiecare dată când am auzit *asta,* am zis clătinând din cap.

Pe măsură ce ne ridicam tot mai sus, profesorii ieşeau din şcoală, împingându-i deoparte pe copiii care strigau şi se făceau mici de frică, încercând să se ascundă. Unii dintre profesori lucrau în mod clar pentru Pruitt, în vreme ce alții păreau înspăimântați şi nedumeriți.

Apoi am văzut o mult prea familiară dubă cenuşie scuipând în urma ei pietrişul în timp ce se înclina periculos după un colț. Bineînțeles, hai să adăugăm şi nişte Eliminatori în combinație. Cu cât mai mulți, cu atât mai vesel! Erau în ligă cu Pruitt sau doar li se păruse că lucrurile au devenit interesante?

— Fugiți! am strigat stolului, şi-am țâşnit în sus cât de departe am putut.

Ari şi încă vreo câțiva dintre Eliminatori puteau zbura, dar noi trebuia să avem avans. L-am văzut pe Ari sărind din dubă, lătrând ordine, înjurând, privindu-ne cum scăpam.

— Altă dată, *iubire,* am spus, şi ne-am înfipt în cer, direct în soarele slab de toamnă.

---

[20] Monedă de 5 cenți, în SUA şi Canada.

88

— Şi-acum încotro? a întrebat Gasman.

Eram suspendaţi în aer, bătând ritmic din aripi, doar atât cât să rămânem pe loc. Am fost tot timpul atenţi, dar până acum, nimeni nu părea să se fi luat după noi.

— Trebuie să ne întoarcem la Anne, a propus Angel.

— Da, doar puţin, în viteză, să ne luăm nişte lucruri, s-a arătat de acord Nudge.

— De fapt, am spus eu, am ascuns rucsacurile noastre în peştera liliecilor, acum vreo câteva zile. Doar pentru cazul când se întâmplă ceva asemănător. Şi n-am uitat să aduc şi una din astea, am adăugat, agitând sub ochii lor una dintre nenumăratele cărţi de credit ale lui Anne. N-o să-i ducă niciodată lipsa.

— Grozav, a rostit Gasman uşurat. Asta a fost o chestie foarte isteaţă, Max.

— Păi, de-asta sunt plătită gras, am zis.

Făceam eforturi colosale să nu urlu un *v-am spus eu!* Dar acum nu era timp de aşa ceva. Mai târziu, când vom fi în siguranţă, *atunci* am să le frec ridichea.

— Dar tot va trebui să ne întoarcem la Anne, a rostit Angel precipitat.

— Angel, pur şi simplu, nu ne putem asuma riscul de a ne lua rămas-bun.

— Nu, a zis Angel. *Total e acolo.*

Oh, fir-ar. Mi-au trebuit două secunde să evaluez posibilitatea ca Angel să-l lase pe Total în urmă, şi era *nulă,* iar apoi Fang şi cu mine ne-am uitat unul la celălalt şi-am oftat.

— O să încercăm, am zis, şi-am văzut cum chipul i se destinde.

— Oh, *mulţumesc,* Max, a spus ea. O să mergem repede, promit.

Ne-a luat trei minute de zbor până la ferma confortabilă a lui Anne, unde trăisem aproape două luni. Acolo unde măcar unii dintre noi s-au simţit relativ fericiţi şi în siguranţă. Acolo

unde cel puțin treizeci de Eliminatori fojgăiau peste tot, prin livezi, la ieşirea din hambar, în jurul casei.

Doamne, ce rapiditate!

Între timp, Angel se uita jos, prin curte, căutând printre copacii din livadă.

Te rog, nu-l lăsa pe Total să moțăie dinaintea focului, m-am rugat în tăcere. *Fă-l să fie atent.*

— Acolo! a anunțat Angel, arătând spre iaz.

Mai mult decât clar, trupul mic şi negru al lui Total gonea frenetic pe marginea apei. Îl fugărea un Eliminator, însă Total era uluitor de rapid pentru picioarele lui scurte. Angel îşi strânse aripile şi intră în picaj.

— Fang! am strigat, iar Fang s-a dus imediat după ea.

Zgomotul unui motor m-a făcut să mă întorc, şi-am văzut că duba lui Ari gonea mâncând pământul pe lunga cale de acces. Aflată în apropierea iazului, Angel cobora ca o rachetă. Eliminatorii din apropiere strigau după sprijin şi-au început să gonească spre ea. Fang se afla exact în spatele ei, gata să atace dacă era necesar.

— Total! a strigat Angel. Vino!

Instantaneu, Total a luat-o la fugă spre ea, iar când a prins viteză, şi-a încordat muşchii lui mici şi-a sărit în sus cu toată forța de care era capabil. L-am văzut cum țâşneşte, de parcă ar fi fost proiectat dintr-un tun, mai sus decât a sărit vreodată orice câine. Patru, şase, aproape nouă metri în aer, înălțimea unei clădiri cu trei etaje. Angel s-a năpustit în jos, prinzându-l în brațe, apoi a zvâcnit în sus, frumoasele ei aripi de un alb imaculat bătând din greu, cu precizie exersată.

Eliminatorii răgeau dedesubt. Fang l-a preluat pe Total de la Angel, strâmbându-se a „pfui!" când câinele l-a lins, fericit, pe față. S-au alăturat mie, lui Nudge şi Gasman.

— Ați ajuns aici la timp, a spus Total, gudurându-se pe lângă Fang. Mă gândeam că va trebui să muşc nişte glezne.

— Bine, fraților, e vremea ca stolul să-şi ia tălpăşița de-aici.

Aşteptasem să zic asta de-un car de ani.

— Stați..., a spus Nudge, privind curtea lui Anne.

— Nu, trebuie să *plecăm,* am rostit mai apăsat. Ari şi ceilalți ar fi grămadă peste noi într-o secundă. Haideți să câştigăm un avans.

Măcar o dată.

— Ia uitați-o pe Anne! a zis atunci Nudge, arătând cu degetul.

Într-adevăr, era pe pajiştea din fața casei, şi se îndrepta cu paşi mari spre un Eliminator. Nu era ceva ce-ar fi făcut prea mulți oameni. A strigat la Ari, dând nervoasă din mâini, fără a-i fi teamă de el.

Un sedan negru oarecare a oprit lângă casă. Un sedan negru. *Ce clişeu,* mi-am zis dezgustată. S-a deschis uşa, iar din el a coborât Jeb Batchelder. Minunat. Sosirea lui adăuga nuanța perfectă de suferință care lipsea din acest tablou.

Jeb s-a apropiat de Ari, care acum urla la Anne.

Anne, du-te de-acolo, m-am gândit, incapabilă să privesc în altă parte. Adevărat, nu credeam că era total deschisă şi onestă, însă nu merita să se aleagă cu beregata sfâşiată. Se ținea bine, ba chiar îl împungea pe Ari cu degetul în piept. Scoțând un mârâit sonor, acesta a înşfăcat-o de mână şi i-a răsucit-o, făcând-o să țipe. Dar Jeb i-a împins mâna lui A cât colo. Anne s-a dat la o parte, frecându-şi încheietura şi părând furioasă.

Jeb l-a împins pe Ari, obligându-l să se retragă. Ari părea nebun de furie, trosnindu-şi fălcile, aruncând priviri urâte cu ochii lui roşii, scăpărători. Tot arăta spre noi, şi părea să se certe cu Jeb. Eram cu inima îndoită, voiam s-o ştergem de-acolo, să punem între noi şi Eliminatori o distanță cât mai mare. Dar, ca de obicei, la vederea lui Jeb se creau tot felul de emoții amestecate. Furia fiind cea de bază.

Jeb, Anne, Eliminatorii, Pruitt, ceilalți profesori. Cu toții făceau parte din imaginea de ansamblu, dar, chiar în acel moment, imaginea părea ca şi cum ar fi fost pictată de nişte

maimuțe bete... nu se potrivea nimic.

— Uitați, chiar trebuie să plecăm, am început eu, când un glas din spatele nostru spuse: „Yo."

În caz că te întrebi, da, *este,* de fapt, posibil să sari în sus treizeci de centimetri când deja pluteşti în aer. Icnind, inima bătându-mi nebuneşte, m-am răsucit pe loc şi-am rămas cu gura căscată.

— Oh, Doamne! Iggy!

90

— Iggy! Iggy!

Strigam cu toţii şi încercam să ne aruncăm asupra lui grămadă. Făcu o mutră ironică, pe care-am interpretat-o drept marea fericire că se afla aici. M-am tras mai aproape , şi-am încercat să-l îmbrăţişez, fără să ne trezim cu aripile încurcate. Am reuşit un soi de sărut în aer, de la o palmă distanţă. Băieţii au bătut palma cu el, iar Nudge şi Angel au izbutit şi ele câte-un pupic din aer.

— Am trecut pe la şcoală, ne-a spus. Par să aibă o zi proastă.

Am scos un hohot scurt.

— Mda, ai putea spune şi-aşa.

— Aud ceva tămbălău pe jos? a întrebat apoi Iggy.

— Chiar auzi, am zis, şi-apoi mi-am dat seama că era aici. Oh, nu... Iggy. Ce s-a întâmplat?

— Păi, a început el cu o mutră tristă, n-a fost nicio problemă cu aripile. De fapt, le plăceau aripile mele. Mai ales după ce au adus opt edituri şi reviste într-un război al licitaţiei pentru cine dă mai mult pentru drepturile exclusive de publicare a poveştii vieţii mele, cu tot cu fotografii şi interviuri cu mutantul în persoană.

Vocea-i era teribil de amară.

— Oh, nu, am spus. Aveau de gând să spună tot lumii întregi?

— Aveau de gând să mă transforme într-un exemplu de bâlci, a zis Iggy. Adică, în ceva cât se poate de public.

Mi-am reprimat valul de bucurie pe care-l simţisem pentru că venise aici, făcând loc compasiunii.

— Îmi pare nespus de rău, Ig, am zis, întinzându-mi mâna să-l mângâi pe umăr. Am crezut că erau pe bune.

— Asta-i, a spus el, cu chipul plin de furie. Poate că au şi fost. Nu ştiu. Poate că nu. Dar îi *simţeam* ca şi cum erau părinţii adevăraţi, iar aceştia voiau să facă bani pe spinarea mea.

N-am putut să mă abțin să nu-l ating din nou.

— Îmi pare atât de rău, Iggy. Dar sunt aşa de bucuroasă că te-ai întors.

— Şi eu mă bucur că m-am întors, a rostit el. Chiar înainte să înceapă să-mi facă figuri, deja îmi era mult prea dor de voi, fraților.

— Asta-i grozav, iar mai târziu o să avem o îmbrățişăre în grup, s-a băgat Fang, dar n-am putea să fim atenți şi la ce se petrece jos?

Oh, da. Jos de tot, Jeb, Ari şi Anne încă mai țipau unii la alții. Echipe de Eliminatori începeau să revină la grup, din moment ce era clar că nu eram prin casă. Mai mulți dintre ei şi-au pus mâinile streaşină la ochi ca să se uite după noi, aflați la peste o sută cincizeci de metri altitudine.

— Hmm, am zis. Ceva lipseşte din imaginea de jos. O piesă importantă din puzzle. Oh, ştiu: eu sunt aia. Țineți-vă bine, fraților.

Mi-am pliat aripile şi m-am lansat spre sol.

91

Am țâşnit spre pământ cu trei sute douăzeci de kilometri pe oră. A fost o nebunie totală, gata într-o fracțiune de secundă, iar după aceea am frânat, zvâcnind din aripi ca să obțin portanță. Am început să alerg înainte ca picioarele să-mi atingă solul, şi m-am oprit la patru metri jumătate de acel Trio îngrozitor.

Conştientă de prezența Eliminatorilor din spatele meu, m-am dus direct la Anne, Jeb şi Ari.

— Ia te uită, se pare că toată gaşca-i aici, am zis, încrucişându-mi mâinile la piept. Anne, fă cunoştință cu Jeb. Jeb, ți-o prezint pe Anne. Oh, *scuze*... se pare că voi doi vă cunoaşteți *chiar bine.*

— Hello, scumpo, a spus Jeb, privindu-mă de parcă aş fi deținut secretul lumii.

Oh, stai aşa, chiar îl dețineam.

— Nu-ți sunt niciun fel de scumpă sau aşa ceva, am rostit.

— Nu... eşti *a mea,* a scuipat Ari, agitându-se furios de colo-colo.

— În coşmarurile tale, i-am trântit cu un aer plictisit, iar el s-a întins spre mine, mârâind.

Jeb şi-a aruncat un braț spre el şi l-a țintuit pe loc. Anne se uita la mine cu o figură îngrijorată.

— Eşti bine? m-a întrebat. Am primit un telefon de la şcoală...

— Ba bine că nu, am zis. Planul lor de urgență de la şcoală s-a dus pe apa sâmbetei. Ei, oricum, erau mult prea rigizi.

M-am întors spre Jeb.

— Ce vrei? De fiecare dată când apari, viața mea intră în picaj abrupt. Şi crede-mă, nu lipseşte mult până am să ajung la fundul sacului.

— Ai dreptate, a mârâit Ari.

— Ține-ți fleanca, băiețandru-cățelandru, am rostit.

Îmi părea rău pentru Ari, cel de şapte ani, care fusese victimizat. Această creatură nu avea nimic comun cu el.

— Max, ca întotdeauna, sunt aici să ajut, a zis Jeb, în-

cercând să emane sinceritate. Acest... experiment nu funcționează. Am venit să te ajut să ajungi în faza următoare

— Sunteți în afara zonei voastre aici, a intervenit Anne furioasă. Aceasta-i problema mea.

Furia lui Jeb răbufni.

— *Habar n-ai* ce faci. Max este un instrument extrem de bine reglat, în valoare de mai multe milioane de dolari. Aproape că ai *terminat-o.* Nu-i un cățeluş de companie! Este un războinic, cel mai bun posibil. *Eu* am făcut-o ceea ce este, şi n-am să te las s-o distrugi.

— Ho! am spus, ridicându-mi mâinile. Toată treaba asta devine cam aiurea, chiar şi pentru mine. Am o idee: ce-ar fi ca voi trei să vă aruncați de pe o stâncă? Asta ar rezolva majoritatea problemelor noastre de acum.

—Asta mi-ar conveni de minune, a mârâit Ari. Aşa, am rămâne numai noi doi.

—Te rog. Cu stilul tău de zbor? N-ar mai rămâne din tine nici cât să se umple o pungă pentru gunoi.

S-a întins din nou după mine. Anne şi Jeb l-au oprit amândoi.

— Plec acum, am anunțat, şi am de gând să rămân plecată bine. Dacă vă mai văd încă o dată pe vreunul dintre voi, am să vă scot din circulație. Iar acesta a fost un eufemism, ca să ştiți.

Jeb oftă şi clătină din cap.

— Nu-i aşa de simplu, Max. Nu ai unde să mergi. Întreaga planetă este un mare labirint, iar tu eşti şoarecele de laborator care goneşte prin el.

Mi-am mijit ochii furioasă.

— Asta crezi tu. Tu şi cu amicii tăi psihiatri n-aveți decât să jucați singuri Actul Trei. În ceea ce mă priveşte, acest experiment, acest *scenariu de antrenament,* s-a încheiat. De mult. Să nu-mi bateți iar la uşă. Vorbesc serios.

— Din nefericire, nu tu eşti îndreptățită să iei decizii, a rostit Jeb răbdător. Dar nu trebuie să crezi ce spun eu. Poți să-l întrebi pe bossul meu, cel care trage toate sforile.

— Jeb..., a început Anne, cu un ton de avertizare în glas.

— Da, chiar, am mârâit. Sună-l de pe mobilul tău. Aştept.

— Nu trebuie. Ea e chiar aici, a spus Jeb cu un zâmbet suav.

Ei bine, singura „ea” de pe-aici, în afară de mine, era Anne.

Ea era bossul lui, care dirija totul.

Cea care mă dirijase şi pe mine.

Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Poate că, undeva în adâncul meu, am ştiut. Poate că de aceea n-am putut niciodată să mă încred cu totul în Anne, să mă destind. Sau poate că nu fusese decât paranoia mea totală, devenind, iar, folositoare.

— Tu eşti şefa haitei? am întrebat-o pe Anne, apoi am scuturat din cap. Nu, nici măcar nu mă pot preface surprinsă. Nimic din ceea ce voi, tipilor, îmi aruncați în față nu mă mai poate surprinde.

— Hai să testăm asta, a zis Ari încordat.

Întregul lui trup era rigid, ochii injectați. Ghearele zimțate i se curbau în palme.

— Nu-i aşa, Max, a spus Anne, cu o figură sinceră şi preocupată. Am vrut să fiu o parte din devenirea ta. Nu eşti doar un experiment. Pentru mine, eşti aproape ca o fiică.

Ochii-i erau calzi şi rugători. M-am gândit la toate serile în care ne adunase în multele încercări dezastruoase de a pune cina pe masă. Cum ne cumpărase haine, cărți, articole pentru desen. O lua în brațe pe Nudge când plângea, oblojise genunchii juliți ai lui Gazzy. Ştii ceva? Şi eu făcusem toate astea. Şi mă pricepeam mai bine. Şi, ca bonus, nu eram *malefică.*

— Am impresia că noțiunea cea mai aplicabilă în acest caz este *cât pe ce,* am spus. Parte din *devenirea* mea? Felicitări! Ai devenit parte din motivele pentru care sunt *şucărită.*

Mi-am dat seama cât de afectați vor fi Gazzy, Nudge şi Angel când vor afla că Anne era amestecată în porcăria asta mai adânc decât pionul satanei, Jeb însuşi. Dintr-o-dată, gata, mă săturasem, ba chiar mai mult decât atât. Am dat din cap, dezmorțindu-mi, discret, muşchii aripilor.

— Nu poți face nici măcar prăjituri ca lumea, i-am spus, şi apoi m-am aruncat drept în sus, în stilul exersat de atâtea ori.

Dintr-o singură zvâcnire, eram deasupra capetelor lor, apoi mi-am desfăcut aripile şi-am dat o dată din ele, cu toată

puterea. Aproape că i-am lovit în creştet, fiindcă am o anvergură a aripilor de patru metri. M-am înălțat acolo unde mă aştepta stolul meu.

— *Vámonos*[21], am zis. N-au mai rămas acolo decât oameni de care ne despărțim.

93

Asta ar fi fost prea uşor, nu?

În câteva secunde, autocontrolul lui Ari s-a spulberat. Chiar când mă îndepărtam rapid, l-am auzit răcnind ordine. Privind peste umăr, am zărit un roi de Eliminatori greoi, neîndemânatici, ridicându-se în aer ca o pată uriaşă întunecată. Numai că – hopa! – nu erau chiar atât de neîndemânatici.

— Uau! Asta-i noua generație, fraților, am strigat! Aceşti Eliminatori pot zbura pe bune. S-o uşchim!

— Prin pădure! a răcnit Fang, iar eu am dat din cap.

— *Rendez-vous* la peştera liliecilor, am adăugat. Asigurați-vă că nu sunteți urmăriți!

Toți şase ne-am năpustit în picaj, printre copaci, pierzându-ne, fără niciun efort, printre crengi şi trunchiuri. Exersasem mişcările de sute de ori şi era foarte incitant, ca un joc video, dar ştii, adus în viața reală. În mai puțin de un minut, am auzit trosnituri şi țipete în urma noastră. Mai mulți dintre Eliminatori îşi apreciaseră greşit întinderea aripilor şi aproape că şi le rupseseră lovindu-se de trunchiurile copacilor neiertători.

Era destul de caraghios.

— Nu se atinge nimeni de Max! E a mea! l-am auzit pe Ari strigând şi mi-am zis, *„Oh, frate”*.

Ne-am despărțit, fiecare dintre noi ademenind câte-un grup de Eliminatori pe câte o cărare întortocheată. Din nou împreună, Iggy şi Gazzy fugeau în tandem, cu Iggy capabil să imite mişcările lui Gazzy la nivel de milisecunde. Angel era o ceață albicioasă prin verdele şi maroniul pădurii. Ştiam că

[21] Să ne cărăm (lb. spaniolă).

Fang îl ținea pe Total şi speram că nu-şi impunea stilul prea tare.

—Aici se termină tot, l-am auzit pe Ari mârâind, surprinzător de aproape.

Preț de o fracțiune de secundă, am aruncat o ocheadă înapoi şi-am văzut că se afla la mai puțin de zece metri în urma mea. OK, venise vremea să băgăm ceva gaz. Am tras adânc aer în piept şi-am țâşnit înainte, folosindu-mi ceva din noua mea viteză descoperită.

Şi, practic, aproape că m-am *sinucis,* deoarece copacii îmi apăreau în față mai repede decât exersasem eu vreodată. *Adună-te, Maximum*, mi-am zis înverşunată. *Reacționează mai rapid. Poți s-o faci.*

Concentrându-mă în forță, m-am aținti ca un glonț printre şi peste trunchiurile groase şi tufărişul pipernicit. Toate zgomotele au dispărut când m-am concentrat asupra găsirii unei căi prin pădure. Din când în când, alunecam în lateral, zburând prin intervale imposibil de înguste. De mai multe ori, mi-am lovit vârfurile aripilor de câte ceva şi chiar mi-au zburat câteva pene, făcându-mă să mi se taie respirația.

N u exista nicio şansă ca Ari să țină pasul cu mine, la această viteză, fiind un zburător atât de slab, cu aripi lipite.

Am încetinit, iar timpul a încetinit şi el odată cu mine. Sunetul mi-a ajuns din nou la urechi, eram departe de toată lumea. Uf, prea departe, de fapt. M-am răsucit şi-am luat-o înapoi.

Am venit prin spatele lui Ari, pe tăcute, în timp ce el stătea cocoțat pe o creangă.

—Nu! Ți-am spus deja... e a mea! striga Ari într-un microfon. De data asta, nimeni nu mă va opri. Tu ai grijă de ceilalți, eu am s-o găsesc pe Max.

Şi-a deconectat stația radio şi a scos un binoclu militar. S-a holbat prin el, iar eu de-abia mă abțineam să nu încep să râd. În cele din urmă, s-a întors suficient cât să dea cu ochii de mine, lată de două sute de kilometri, umplându-i câmpul vizual.

—Ah! a țipat surprins, scăpând binoclul.

Atunci am râs.

— Aşa, deci ce planuri ai pentru mine, băieţandru-căţelandru?

M-am aşteptat să mârâie şi să se repeadă la mine, ca de obicei. Însă a rămas pe creanga lui şi se uita la mine, părând aproape calm şi întreg la minte.

— Planuri, a zis el. Nu vreau să te omor, dar am s-o fac dacă trebuie. Dacă nu cooperezi.

— Să cooperez? Cu *mine* vorbeşti acum.

Ari şi-a dus mâna la spate şi a scos din rucsac un cuţit mare, cu aspect ucigător.

— Am de gând să te întreb, frumos, o singură dată. Ce se întâmplă după aia, depinde numai de tine.

Ce punea oare la cale?

— Hm, OK. Întreabă, oricum.

— Vii cu mine? Dispărem amândoi. Nu va mai trebui niciodată să avem de-a face cu Jeb şi cu halatele albe şi toţi ceilalţi.

— Să dispărem unde?

Ştii ce se spune: curiozitatea omoară copilul-pasăre mutant. Dar nu m-am putut abţine.

— Am un loc al meu.

— Iar eu aş fi zăvorâtă acolo, cu tine pe post de paznic al meu? Trebuie să-ţi spun că asta nu se numără printre primele zece oferte acceptabile.

— Nu ca paznicul tău. Ca prietenul tău.

— Tu şi cu mine?

Asta m-a lăsat cu gura căscată, apoi mi-am amintit cum îmi spusese Angel că-l citise pe Ari cum că mă iubea. Într-un mod odios, distorsionat, fireşte.

— Da. Asta-i singura ta şansă.

— Hmm.

Nu puteam, nici în ruptul capului, să-mi dau seama unde ducea asta prin mintea lui. Doar dacă... pfui.

— Ari, nu pot abandona stolul, am zis fără ocolişuri. Nici pentru tine, nici pentru Jeb, pentru nimeni.

— Îmi pare rău că aud asta, mi-a răspuns Ari nepăsător, apoi s-a repezit cu cuţitul spre mine.

M-am lăsat să basculez pe spate, desprinzându-mă de pe creangă, făcând o răsucire în aer şi deschizându-mi aripile când am ieşit orientată pe dreapta sus. Nici măcar nu m-am mai uitat înapoi, decolând din nou prin pădure, rapid, îndreptându-mă iarăşi spre zona în care se despărţise stolul. Îmi părea rău pentru Ari. Cel puțin, ar putea să-mi pară rău pentru el dacă nu va renunța să tot încerce să mă ucidă.

94

— Max!

Era Fang. Am zbughit-o în sus imediat şi-am ieşit dintre coroanele copacilor, pe cerul liber de deasupra. Era acolo, luptându-se cu trei Eliminatori deodată. M-am repezit asupra lor, lovindu-1 pe unul chiar acolo unde i se îmbina gâtul cu umerii. A ţipat, iar apoi l-am înşfăcat de aripi şi i le-am tras pe amândouă pe spate. A urlat de durere şi-a pornit să cadă ca un bolovan. Era un mic truc pe care îl prinsesem pe vremea când de-abia învăţam să zburăm. Interzisesem să ne facem asta unul altuia.

Eliminatorul pe care-1 atacasem s-a prăbuşit printre copacii de jos şi-a dispărut din vedere.

— Unde-i restul lumii? l-am strigat pe Fang în vreme ce interveneam.

— Au plecat, cu Total, a spus el. Numai noi am rămas,

A făcut un viraj spre dreapta, apoi s-a lăsat să cadă în lateral, aterizând dur pe aripa unui Eliminator. Aveau aripile mai grele decât ale noastre şi nici pe departe atât de armonios sudate pe corpul lor. Şi acestea s-au strâns, iar el a căzut în picaj. A încercat să se ridice din nou în aer, însă când şi-a desfăcut aripile, a lovit copacii. L-am auzit urlând până jos, pe pământ.

— Asta trebuie să fi durut, a zis Fang.

— Ar trebui să plecăm..., am început eu, dar chiar atunci Ari a ţâşnit deasupra copacilor şi s-a izbit de Fang în plină viteză.

S-a răsucit în aer surprinzător de rapid şi-a rămas în zbor pe loc, înfruntându-ne.

— Terminăm acum! a mârâit.

— De acord, a spus Fang, pe un ton dur, ucigător, şi s-a repezit la Ari.

Amintindu-mi ce se întâmplase când s-au bătut pe plajă, m-am pregătit să intervin între ei, dar Fang a trecut în viteză, ca un şoim, şi-a reuşit să-i tragă lui Ari o lovitură în piept

atât de tare, încât acesta s-a pus pe tuşit. Înainte să fi putut spune „bună lovitură”, Fang i-a dat ocol şi l-a plesnit peste gât cu un dos de palmă. Ari a pierdut cam trei metri din altitudine pentru că uitase, o clipă, să dea din aripi, dar apoi faţa i-a fost cuprinsă de furie şi s-a ridicat din nou. Anvergura aripii sale trebuie să fi fost de trei metri lungime, pentru că era un Eliminator pe deplin dezvoltat. Nu puteam decât să-mi imaginez cât de mult se chinuia doar ca să rămână în aer.

Pang s-a rostogolit într-un cerc strâns, ca într-un balet de şoim, şi a zburat în lateral, înainte ca Ari să fi putut reacţiona. Pumnul lui s-a izbi de faţa lui Ari dintr-o parte şi-am văzut cum nasul Eliminatorului începe să sângereze. Presupuneam că şi Fang îşi amintea de incidentul de pe plajă.

Ari a mugit şi s-a repezit direct asupra lui Fang, sfâşiind aerul cu ghearele, cu dinţii dezgoliţi, cu ochii arzând. Avea de partea sa putere, ură şi forţa unui Eliminator. Însă Fang era rapid şi agil, şi mai avea şi o căruţă de resentimente şi sete de răzbunare.

Era o confruntare destul de corectă.

Aş fi vrut să sar în luptă şi să ajut, dar am simţit că aici era o înfruntare între băieţi şi că se cuvenea să mă ţin deoparte, să intervin doar dacă Fang începea s-o ia serios pe coajă. Aşa că pluteam prin apropiere, cercetând orizontul, nădăjduind că restul stolului era în siguranţă, în peştera liliecilor. În mod uluitor, niciun alt Eliminator nu părea să fie prin împrejurimi, şi nici elicopterele nu şi-au făcut brusc apariţia. Era doar înfruntarea de bază, mutant-contra-mutant.

Pe care Fang părea s-o câştige. Adică, tocmai datorită resentimentelor şi setei de răzbunare. Chiar dacă Ari era, probabil, mai puternic decât el, Fang era atât de rapid şi atât de nebun.

Am tresărit când am auzit *trosnetul* de os rupt al pumnului lui Fang, izbind tâmpla lui Ari. Lovitura i-a azvârlit capul într-o parte, iar Fang, iute ca săgeata, l-a mai pocnit o dată din lateral, nimerindu-l pe Ari în coaste. Am văzut faţa lui Ari, schimonosită de o grimasă, şi-am sperat că toate

acestea se vor termina curând, înainte să primească vreo scatoalcă norocoasă.

Din nou, Fang şi-a rotit stânga lui nimicitoare. Ari s-a întors în ultima clipă şi-a primit-o drept în bot. Sângele a început să-i curgă din gură.

— Tu..., a început Fang, lovindu-1 din dreapta. Să încetezi...

Ari a încercat să dea îndărăt, însă era neîndemânatic cu aripile lui şi-a sfârşit-o căzând câțiva metri. Şi Fang a căzut, dar cu precizie, şi-a plasat un upercut în coastele lui Ari. Am auzit răsuflarea lui Ari pierind cu un *uuuuuf.*

— ...cu atacurile...

În cele din urmă, Fang s-a dat înapoi, a bătut o dată din aripi, şi-a țâşnit ca o săgeată, cu picioarele înainte. Ambele sale picioare au luat un contact dur cu abdomenul lui Ari, iar Ari a icnit din greu.

— ...asupra noastră!

Fang terminase, trimițându-i un upercut în bărbie care, literalmente, l-a expediat pe Ari răsucindu-se înapoi prin aer. Şi-a tot continuat să cadă. Am aruncat o ocheadă spre fața lui, răscolită de furie, în timp ce se prăbuşea spre vârfurile copacilor, aflate la optsprezece metri mai jos. A încercat să se redreseze, dând disperat din aripi, dar era prea târziu. S-a prăbuşit prin vegetație şi-am auzit crengi frângându-se, de acolo de sus, unde ne aflam.

De-abia dacă reuşise să-l atingă pe Fang.

M-am uitat la Fang. Gâfâia, transpirat, privind căderea lui Ari cu o expresie de satisfacție rece.

— Aşa deci... rezolvi câte-o problemă pe-aici, nu? Am zis.

Mi-a aruncat o privire dură.

Hai să-i găsim pe ceilalți.

95

Fang şi cu mine am fost foarte vigilenți pe tot drumul spre peştera liliecilor. Nu aveam cum să ştim dacă nu ne urmărea cineva cu un telescop sau orice altceva. Dar am abordat o rută complicată, cât mai ascunsă, şi-am terminat zburând repede printre lujerii crescuți peste intrarea cavernei.

— Max! a exclamat Nudge, sărind să mă îmbrățişeze.

În clipa următoare ne îmbrățişam cu toții, iar Total țopăia, scoțând mici lătrături entuziaste.

— Au plecat? a întrebat Gazzy.

— Deocamdată, am zis. Fang l-a luat la şuturi pe Ari.

— Bine i-a făcut! a rostit Iggy, ridicând pumnul.

Fang a bătut palma cu el, încercând să nu se arate prea încântat de sine.

— Are el nişte chestii, a şopti Nudge cunoscătoare, dintr-un colț al gurii.

Am râs.

— Bine, fraților, am rostit. O nouă agendă. Uitați de căutarea părinților noştri. Am ajuns într-o fundătură. În afară de asta, nu cred că aş putea suporta să renunț iarăşi la vreunul dintre voi. Ce-ați spune să ne mobilizăm ca să salvăm lumea?

— Mda, haideți să plecăm de-aici, a spus Total, privindu-mă lung.

— Dar unde să mergem? a întrebat Nudge.

— M-am tot gândit la asta, am început eu.

— Florida, a propus Angel.

— Poftim? De ce? am iscodit-o.

— Pentru că simt eu că Florida este locul unde-ar trebui să mergem, a explicat Angel, dând din umeri. În plus, ştii, acolo-i Disney World.

— Da! Disney World! s-a entuziasmat Gazzy.

— Piscine, soare... parcă mă şi văd acolo, a căzut de acord şi Total.

M-am uitat spre Fang. A dat din umeri. Şi, de fapt, nici nu aveam un alt plan.

Du-te cu curentul, Max. Fii pe val.

După acel grăunte de înțelepciune oferit de Vocea-mea-devenită-agent-de-turism, am zis:

— Păi, bine atunci. Să fie Florida. Luați-vă rucsacurile.

PARTEA A 5-A

RELUÂND SALVAREA LUMII

96

— Înțeleg. Deci, ai un plan.

Jeb își turnă o ceaşcă de cafea.

— Da, zise Ari posac.

Nu era sigur dacă Jeb era furios pe el sau nu. Uneori, Jeb nu părea înfuriat, dar mai apoi se dovedea că era. Lui Ari nu-i plăcea asta.

— Aveai de gând s-o răpeşti pe Max pentru tine.

— Da.

Jeb luă o gură de cafea.

— Şi de ce-ai fi făcut aşa ceva?

Ari înălță din umeri.

— Doar voiam s-o am numai pentru mine. M-am săturat să-i tot vânez pe ceilalți. Nu-mi pasă de ei.

Dar îți pasă de Max. Câți ani ai acum?

— Şapte.

Încă un lucru: Jeb nu-şi amintea *niciodată* de ziua lui de naştere.

— Dar sunt mare. Mai mare decât tine.

— Da.

Jeb făcuse ca asta să sune cu totul nesemnificativ.

— Ari, sunt mândru de tine.

— P... poftim?

Jeb se întoarse şi-i zâmbi.

— Sunt mândru de tine, fiule. Sunt impresionat că ai pus la punct un plan al tău şi că ai ales-o pe Max.

Ari se simți ca şi cum soarele i-ar fi luminat şi încălzit umerii. Dar... dacă era o capcană? Se uită prudent spre Jeb.

— Oh, da?

— Da. Nu ai decât şapte ani, dar gândeşti ca un adult. Este incredibil de interesant. Ca să ți-o spun pe-a dreaptă, vreau să văd unde ajungem cu asta. O să aflăm unde s-a dus

stolul, iar când o să aflăm, poți să-ți pui din nou planul în mişcare.

— Planul meu?

— Da, planul tău de a o răpi pe Max. Am să te ajut să pui mâna pe Max. Unde-ai s-o duci?

— Într-un loc.

— Vom stabili detaliile mai târziu. Între timp, odihneşte-te, mănâncă ceva. Deja am pus oamenii să monitorizeze stolul.

Ari se întoarse încet şi părăsi încăperea. Dacă era adevărat...

Undeva în adâncul său se declanşă o explozie, aproape dureroasă, de bucurie. O să-l ajute tati. A spus că era mândru de el. O va captura pe Max numai pentru el. Era ca şi cum ar fi venit Crăciunul şi ziua lui şi chiar şi Halloweenul, toate deodată.

Ai zburat... nu, cred că n-ai făcut-o niciodată. Dacă n-ai zburat niciodată împreună cu şoimii, nu există niciun mod prin care ai putea înțelege cum este. Poate dacă ai fi înotat cu rechinii sau aşa ceva, nu ca la SeaWorld, ci în largul oceanului. Asta s-ar putea apropia de această senzație.

M-am uitat la Nudge. Avea un chip senin, părul buclat revărsându-i-se pe spate. Tocmai trecusem granița dintre Virginia şi Carolina de Nord. Munții Apalaşi se înălțau sub noi, nu atât de sus şi de ascuțiți precum Munții Stâncoşi. Erau piscuri mai vechi, iar timpul le-a mai erodat. Vezi? Tot mi-a mai rămas câte ceva din lecțiile de geografie.

Eram la înălțime mare, foarte mare, acolo unde oxigenul este destul de rarefiat. Soarele ardea şi strălucea pe spatele şi aripile noastre şi nu aveam în jurul nostru nimic altceva decât cerul liber, în toate direcțiile. Cel mai grozav însă a fost când am zărit un stol de şoimi, cu aripile largi, şi ne-am alăturat lor.

În primul moment, s-au împrăştiat, întrebându-se cine naiba erau acele răpitoare uriaşe, urâte, care le căzuseră în spate, dar apoi ne-au dat ocol, prudenți. Acum zburam cu ei, printre ei, menținând o formație răsfirată, noi şase şi, probabil, vreo doisprezece dintre ei. Deja-i şoptisem lui Total să fie foarte tăcut, să nu scoată niciun sunet. Se ghemuise în brațele lui Iggy, cu nasul tremurând, iar lăbuțele negre îi tresăreau pe când îi fugărea în gând.

— Este incredibil, a constatat Gasman, înclinându-şi o aripă în jos, pentru a se ridica în cercuri deasupra noastră.

I-am zâmbit. Cu numai două ore în urmă ne luam tălpăşița din curtea lui Anne, în vreme ce Eliminatorii o zbugheau de prin dube, ațintindu-şi privirile asupra noastră. Acum eram liberi, respirând aerul pur şi rarefiat, înconjurați de creaturi care ne-au arătat ce să căutăm: frumusețea lor sălbatică şi mândră, grația lor uluitoare şi priceperea la zbor, acceptarea necondiționată a unor ființe atât de diferite de ei. Era o diferență uriaşă de la ei la, să zicem, Eliminatori, care

ne arătaseră doar cum să nu fim nişte prădători imbecili şi neîndemânatici. Iar pentru asta le eram recunoscătoare.

— Poate că ar trebui să trăim, pur şi simplu, cu ei, a spus Nudge gânditoare.

— Da, a zis Gazzy. Pen' că-ți place să mănânci veverițe şerpi şi alte de-astea.

— Pfui. Am uitat de chestia asta, a făcut Nudge.

— Oricum, fraților, nu putem trăi lângă ei, am spun, preluând rolul de şefă cu normă întreagă. Trebuie să mergem mai departe.

— Eu vreau să mergem în Florida. Ai *promis,* a scârțâit Total, şi, cu toate că şoimii ne acceptaseră, prudenți, vocile, glasul lui Total, o altă ființă ciudată, i-a derutat.

Câțiva dintre ei au tăiat-o scurt, ciufulindu-ne şi câteva pene în treacăt, în timp ce-şi schimbau poziția în curenții de aer. Totul era atât de elegant, prin felul în care au făcut-o, încât am încercat şi eu.

Am depăşit teritoriul de vânătoare al şoimilor, iar ei şi-au luat rămas-bun cu nişte țipete răguşite. Ne-am desprins unul câte unul, ridicându-ne în viraje largi, simetrice, şi ne-am reunit sus.

— E ca şi înotul sincron, a spus Gazzy încântat.

— Nu, e ca în zborurile acrobatice, a zis Iggy. La fel ca formațiunea aviației, Thunderbirds. Avem nevoie de nişte chestii ca să putem lăsa în urma noastră dâre lungi, de fum colorat.

— Iar asta ne va ajuta pe toți să ne pierdem prin peisaj, nu? am spus, readucându-i la realitate.

— Oh, da, a răspuns Iggy.

— Poate va fi posibil într-o zi, am zis, detestând să-i văd pe el şi Gasman atât de dezamăgiți. Între timp, haideți să facem o grămadă pe verticală! am rostit, orientându-mă pe o poziție ascendentă.

Fang s-a plasat exact sub mine, ținându-se cu prudență în afara razei de acțiune a picioarelor mele, pentru că era la fel de paranoid ca şi mine. Iggy se afla sub el, apoi urmau Gazzy, Nudge şi, în cele din urmă, Angel, jos de tot, la fel de albă ca şi norii deasupra cărora zburam. Eram şase copii-

pasăre, grupați, zburând la unison, proiectând peste nori o singură umbră. Absolut minunat.

Desigur, era mult prea multă liniște ca să dureze, nu? Adică, nu exista nicio şansă să mă pot desfăta în liniște mai mult de două secunde, corect?

Nu, *bineînțeles că nu.*

Astfel s-a întâmplat că Gazzy a țâşnit, brusc, în sus lovindu-se de Iggy, vrând să-l dezechilibreze, în acel fel practicat de noi de un milion de ori. Ar fi fost bine, ba chiar haios, dacă Iggy n-ar fi ținut în brațe un – să zicem – câine mutant, vorbitor. De exemplu.

Dar ținea. Iar când Gazzy s-a izbit de el, Total i-a zburat din brațe. Câinele a scos un lătrat scurt şi uimit, iar apoi a căzut ca o bucată de cărbune, drept prin nori şi dincolo de câmpul nostru vizual.

Angel s-a întins după Total, în timp ce acesta se prăbuşea pe lângă ea, dar degetele ei doar i-au atins blana.

—Total! a strigat ea, iar Total a început să latre şi să schelălăie, îndepărtându-se tot mai mult, cu glasul tot mai stins.

—Oh, la naiba, am murmurat, apoi am coborât dincolo de Fang. Dacă nu mă întorc în două minute, să *n-o* laşi pe Angel să-şi mai ia vreun animal de companie.

Apoi mi-am strâns aripile la spate şi-am intrat în picaj.

— Max! Prinde-1 pe Total! a strigat Angel în urma mea, cu o voce panicată.

„Nu, pic drept prin nori doar ca *distracţie",* mi-am zis.

Ştiu că oamenii fantazează întotdeauna despre căderea prin nori sau plimbarea pe nori, aterizarea pe nori. Problema este că norii sunt umezi. Umezi şi, de obicei, reci. Şi nu poţi vedea nimic. Aşa că nu-i chiar aşa de bine cotată căderea asta pe scala distracţiilor pe cât ţi-ai putea închipui.

M-am luat după sunetul urletelor lui Total, lăsându-mă să cad spre pământ. Deodată, ceţurile s-au limpezit şi-am văzut solul, în verde şi maro, sub mine. Plus ceva alb...

—Ahhhh! am strigat, căzând dintr-un nor şi, practic pe spatele unui planor.

Tălpile mele i-au atins învelişul subţire înainte să-mi trag genunchii sus şi să-mi înclin puternic aripile. Am zgâriat uşor aripa dreaptă a aparatului de zbor, înainte să fi putut degaja destul într-o parte, apoi mi-am mişcat aripile cu putere, înălţându-mă câţiva metri şi ieşindu-i din cale.

Planoarele nu scot, practic, niciun sunet. Asta a fost lecţia pentru astăzi. De la apropierea asta puteam auzi şuieratul vântului care se lovea de planorul neted şi suplu, însă nu existase niciun sunet care să mă fi prevenit. A fost cât pe ce. Dacă aş fi căzut în faţa lui...

Nu-1 mai puteam auzi pe Total. Fir-ar! Ochii mei scotoceau văzduhul de sub mine. Mi-am strâns din nou aripile şi m-am îndreptat din nou în jos, ţâşnind ca o rachetă, în loc să mă las într-o simplă cădere liberă. Am băgat iar viteza mea

supranaturală şi m-am repezit mugind spre sol, când, deodată, Total mi s-a arătat din nou, tot mai aproape, rapid.

Încă mai urla jalnic. Nu mai aveam timp să încetinesc, aşa că am zbughit-o spre el, l-am prins în braţe, apoi am ieşit din picajul abrupt, la vreo şaizeci de metri distanţă de versantul muntos. Ridicându-mi faţa către soare, m-am înălţat tot mai sus, simţindu-mi aripile ca de oţel, precum nişte rachete. Am privit în faţă, ca să mă asigur că nu era nimic deasupra mea, şi, în cele din urmă, m-am uitat la Total.

Plângea. Lacrimi mari lăsau urme ude prin blana lui neagră.

—M-ai salvat, hohotea el. Eu nu pot să zbor. Cădeam. Dar m-ai prins.

—Da, nu te-aş fi lăsat să cazi, i-am spus şi l-am scărpinat în dosul urechilor.

Încă plângând, mi-a lins, recunoscător, obrazul. Mi-am încleştat dinţii.

Restul stolului zbura mai sus, în cercuri. Fang o făcuse pe Angel să stea cu el. Acum ea se uita în jos, nerăbdătoare, şi imediat ce m-a văzut venind, s-a grăbit să-mi iasă în întâmpinare.

— L-ai prins! a ţipat fericită. L-ai salvat!

Total se foia încântat în braţele mele, şi i-am dat drumul în îmbrăţişarea lui Angel. Cântărea aproape jumătate din greutatea ei, aşa că nu-l putea ţine multă vreme, dar acum plângeau amândoi, îmbrăţişaţi. Grozav. Las' s-o *lingă.* Mi-am frecat obrazul de umărul bluzei.

Angel plângea de-a binelea, mi-am dat seama. Aproape că nu plângea niciodată, niciunul dintre noi nu-i dădea drumul la plâns cu una, cu două, iar Angel era nefiresc de dură pentru o fetiţă de şase ani. Faptul că plângea acum, pentru că aproape-l pierduse pe Total, mi-a dezvăluit că era foarte ataşată de el. Ceea ce nu era bine deloc. Adică, îmi plăcea de Total, dar tot nu ştiam prea multe despre el. Nu eram sută la sută sigură că ne puteam încrede în el.

Sau în mine, de fapt. Din cauza cipului.

— Oh, Total, plângea Angel, iar lacrimile-i udau capul câinelui. Mi-a fost aşa de frică!

— *Ție* ți-a fost frică? a întrebat Total, îngropându-se şi mai adânc în brațele ei. Am crezut că mă fac praf!

— OK, mai bine-l iau eu, a zis Fang, întinzându-şi mâinile spre câine.

Total s-a strecurat prudent în brațele lui şi s-a tolănit confortabil în îndoitura cotului lui Fang.

— Îmi trebuie aripi, a spus Total smiorcăindu-se. Am nevoie de propriile *mele* aripi. Atunci nu s-ar mai întâmpla chestii din astea.

Da, asta îmi mai trebuia. Un câine mutant *zburător.*

99

În sfârşit, în sfârşit. Ari trecu de uşile de la Best-Mart simţindu-se uriaş şi puternic. Tati îl va lăsa să pună mâna pe Max. Va numai a lui. Tati n-avea decât să-i ia pe ceilalţi. Ari va avea şansa de-a o face pe Max ca şi el. Îşi aminti cum se luptaseră în tunelul de canalizare, la New York. Asta a fost chiar rău. Max se comportase ca şi cum l-ar fi urât. Dar acum ar putea fi prieteni. Curând. Cât de curând.

Best-Mart era aglomerat – Atlanta era un oraş mare. Ari şi doi dintre membrii trupei de Eliminatori se cuibăriseră într-un hotel ieftin, de lângă autostradă, aşteptând lăsarea serii. Între timp, Ari se decisese să sărbătorească.

Acum se uita prin magazin. Era imens. Prea luminos şi prea zgomotos. Cald şi plin de oameni peste tot. Îşi dorea să fi putut lansa o bombă asupra acestui loc, apoi să-l privească arzând ca un foc de tabără. O *putea* face, dar nu s-ar fi ales cu altceva decât că ar fi dat de necazuri. Din nou. Şi să primească morala cu „nu atrage atenţia asupra ta". Iarăşi. Ari ar fi vrut să strige, „Alooo, am *aripi*\ Mă pot preschimba într-un *lup*! *Amestecul* prin mulţime iese din discuţie!"

Oricum, acest loc era plin de lucruri drăguţe. Ari merita să aibă şi el ceva cu adevărat cool. Se afla în secţia de îmbrăcăminte. Plic-ti-si-tor.

La sectorul auto, care păruse interesant, era, de fapt, la fel de plic-ti-si-tor pentru că singura marfă de-acolo însemna ulei şi soluţie pentru curăţarea parbrizului.

Oh, ce *vulgar,* secţia de lenjerie intimă. Era o femeie chiar acolo, ţinând în mână un *sutien*! În văzul lumii! Oh, Doamne! Se ţicnise? Ari se întoarse şi continuă să meargă repede.

În cele din urmă, iată-l aici, la capătul magazinului Electronice. Inima lui Ari îşi accelera pulsul, în vreme ce privirile îi fulgerară peste şirurile de televizoare, cu toate fixate pe acelaşi post. Erau aproximativ treizeci. Cu totul uluitor. Ari ar fi putut sta acolo toată ziua şi să se uite la ele. Dar asta nu era totul. Aveau sisteme audio puternice, telefoane cool, Walkmanuri, playere MP3. Ar fi fost grozav să poată asculta, tot timpul, muzică plăcută.

Apoi l-a văzut. Un ecran uriaş de Game Boy. Erau opt bucăți, în culori diferite, cablate la raft. În apropierea lor se afla un televizor, iar acesta afişa secvențe video din toate consolele Game Boy, cum ar fi tot felul de aventuri. Cel albastru era pe surfing, iar cel roşu părea că vrea să iasă din televizor, în timp ce pe cel argintiu se derula un tatuaj. Era lucrul cel mai deosebit pe care-l văzuse Ari vreodată. Rămase acolo, pe loc, multă vreme, ca hipnotizat.

—Ăăă, domnule?

Ari se întoarse şi dădu cu ochii de un vânzător în vestă roşie.

— Pot să vă ajut cu ceva, domnule? Copilaşii ăştia chiar sunt o minune. Nici nu-i pot ține pe rafturi. V-ar interesa să încercați unul?

—Da.

Vânzătorul clipi la auzul vocii hodorogite, asprită de atâtea transformări, a lui Ari. Dar îşi recăpătă prezența de spirit şi încropi un zâmbet.

—Desigur.

Scoase din buzunar un set de chei zornăitoare.

— Acum, ce culoare v-ar interesa, sir? Toate au avantajele lor.

— Cel roşu.

Era cel care încerca să iasă din televizor.

— Şi mie-mi place acesta.

Vânzătorul deconectă consola Game Boy din cablul său şi i-o întinse lui Ari.

— Veți vedea că dispune de toate opțiunile avansate, inclusiv... hei, un moment, domnule!

Ari o luase deja pe culoar, îndreptându-se spre ieşire.

— Domnule... stați! Nu puteți să scoateți articolul din magazin! Dacă vreți unul trebuie să vi-l comand!

Vocea-i răsuna ca bâzâitul unui țânțar care se învârtea în jurul capului său. Ari deschise consola Game Boy şi apăsă tasta de pornire. Ecranul clipi şi se umplu de culori. Zâmbi.

Vânătorul îl ajunse din urmă şi-l apucă de braț. Ari se descotorosi cu uşurință de el. Căută prin meniul consolei şi alese un joc. Un alt bărbat, mai masiv, apăru în fața lui, cu

brațele încrucişate.

— N-o să reuşeşti să..., începu el, însă Ari îşi scoase brusc pumnul şi-l lovi fără măcar să-l învrednicească cu vreo privire. Bărbatului i se tăie respirația cu un *uuuff* şi se îndoi din şale.

Ari păşi drept prin uşile de la ieşire. Se porniră alarmele. O voce subțire anunță:

—Ați declanşat sistemul nostru de securitate...

Asta era tot ce mai auzi Ari, pentru că ajunsese afară, în parcare. Degetele începură să butoneze. Era o zi grozavă. O melodie preferată de el îi răsuna în minte, şi începu să îngâne în barbă despre „un copilandru care a refuzat să-i respecte pe adulți".

Ari pusese mâna pe Game Boy-ul său. Era incredibil. Şi-l luase numai pentru el. N-avea nevoie el să-i dea cineva lucruri de pomană.

Deveni vag conştient de agitația din spatele lui. Întorcându-se, văzu un polițist, care lucra ca paznic în orele libere, ținând o bâtă, şi patru angajați ai magazinului, cu veste aproape la fel de roşii ca fețele lor. Ari oftă. Întotdeauna se găseau să complice lucrurile. Ei bine, el le putea simplifica, şi încă repede.

Răsucindu-se pe loc, intră într-o transformare completă. Ca întotdeauna, era cam neplăcut, ca şi cum ar fi fost tras în toate direcțiile, până când îi pocneau încheieturile. Falca i se alungi, ochii i se îngălbeniră, canini lungi şi ascuțiți îi izbucniră din gingii. îşi ridică în sus labele păroase, terminate cu gheare, una ținând, nesigură, o consolă roşie, Game Boy.

—Grrrrrr!

Exersase această secvență în fața oglinzii, ghearele ridicate, mârâiturile, expresia furioasă, mugetele. Cu toate compuneau o imagine înspăimântătoare şi grotescă, iar acum avea efectul dorit: toată lumea se oprise ca trăsnită. Oamenii icneau de frică. Ari rânji, ştiind cât de oribil arăta când scotea rânjetul. Arăta ca un coşmar, precum cel mai cumplit coşmar al oricui.

—Grrrrr! urlă el din nou, ridicându-şi ghearele şi mai sus.

Asta le-a venit de hac. Angajații se risipiră, iar polițaiul-paznic îşi duse mâna la piept şi păli.

Ari râse şi o zbughi din parcare, aşteptând până când nu mai era vizibil pentru a-şi desfăşura aripile grele şi nesigure, să-şi ia zborul.

Îi plăcea la nebunie consola sa, Game Boy.

100

În seara aceea, am dormit în General Coffee State Park, nu departe de Douglas, Georgia. Fang şi cu mine am cercetat zona vreo câteva minute şi-am găsit o adâncitură excavată pe suprafaţa unei stânci de calcar.

— Nu-i atât de grozavă ca o peşteră, dar e ceva decent a remarcat Fang.

Am examinat-o şi-am dat din cap.

— Asta ne va feri de vânt, şi, probabil, n-o să plouă. Arată destul de curată.

M-am întors spre ceilalţi, dar Fang şi-a lăsat braţul pe mâna mea.

— Eşti bine? a întrebat. Ce s-a întâmplat acolo, la Anne?

Şi atunci, dintr-odată, toate întâmplările petrecute în ziua aceea au năvălit parcă asupra mea. Am fost blocat! Într-o şcoală plină de... duşmani, profesori, Pruitt. Crezând că Sam era un Eliminator. Plecarea de la casa lui Anne, ştiind că era responsabilă de mare parte de situaţia noastră.

Brusc, m-am simţit obosită.

— A semănat destul de mult cu o reglare de conturi.

Ceea ce era tristul adevăr.

—Ce-i în Florida? a întrebat Fang. De ce vrea Angel să meargă acolo?

— Nu ştiu. Poate fiindcă acolo-i Disney World.

M-am uitat la el.

— Crezi că ar fi şi altceva?

S-a încruntat şi a clătinat din cap. Am observat că părul îi crescuse iarăşi, ţindu-se din frizura lui haioasă din New York. Asta părea că se petrecuse cu un car de ani înainte.

— Nu ştiu ce să cred, a zis. M-am cam săturat să tot trebuiască să mă gândesc la astea, ştii?

— Ştiu cât se poate de bine, am răspuns, frecându-mi tâmplele. Găsirea părinţilor noştri, dibuirea întregii tărăşenii cu halatele albe. Eu, salvând lumea, şi-aşa mai departe. M-am săturat de toate.

Pentru o clipă, Fang privi în altă parte.

— Sunt gata să uit de toate chestiile astea. Uite ce i s-a

întâmplat lui Iggy. Nici nu vreau să ştiu nimic în acest moment. Nu doresc decât să mă opresc din fuga asta. De asemenea, îmi lipseşte şi locul unde-aş putea să mai introduc câte ceva în vechiul meu blog. Chiar că mi-e dor.

— Hai să ne gândim la asta, să ne gândim la cum am putea să procedăm. În Florida ne-am afla într-un loc potrivit s-o luăm peste ocean, să găsim pe undeva o insulă pustie. Am putea face unele investigații.

Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mai mult mi se părea o idee grozavă. Am fi în siguranță. Ne puteam odihni. Ne puteam relaxa pe vreo plajă şi mânca nuci de cocos, iar Angel i-ar fi putut convinge pe peşti să se sinucidă pentru cina noastră. Ar fi ca în paradis.

Iar faptul că mă gândeam la această idee ca la o posibilitate, nu făcea decât să arate cât de jalnic de disperată eram. Şi cât de ruptă de realitate.

— Haide, încă o dată, s-a linguşit Iggy.

— Nu, a zis Gasman.

— Încă o dată.

— Nu. Nu-i distractiv deloc. Tu câştigi întotdeauna, ca acum.

Fang şi cu mine ne-am uitat unul la celălalt şi ne-am dat ochii peste cap. Cei doi au ținut-o aşa întreaga dimineață. Cred că Iggy se simte iar bine, am şoptit în colțul gurii.

Fang a dat din cap. Dintre noi toți, Iggy s-a confruntat cu cea mai mare dezamăgire din ultima vreme. Îi găsisem părinții: erau cei adevărați. Şi s-a dovedit că erau nişte trădători josnici. Toate speranțele lui Iggy şi visele lui despre ziua în care şi-ar găsi părinții, că acestora nu le-ar păsa că era orb şi un specimen de recombinant, toate se adeveriseră. Pentru ca apoi să fie spulberate toate.

Era mult mai rău decât pentru noi, ceilalți, care nu ajunseserăm atât de departe.

Iggy rămăsese tăcut şi resemnat de când se întorsese printre noi, însă acum îşi revenise suficient de mult cât să-i mănânce zilele lui Gazzy, aşa că mi-am dat seama că se îndrepta spre reluarea vieții normale. I-am schimbat lui Total poziția în brațele mele şi mi-am arcuit umerii.

— Cât mai avem până ajungem în Florida? a întrebat Nudge. Chiar o să mergem la Disney World? Crezi că o să vedem pe cineva celebru? Eu vreau să merg la Casa din Copac a Familiei Elveține. Vreau să-i văd pe Frumoasa şi Bestia şi să le iau autografe. Vreau să văd Arborele Vieții

Am ridicat o mână.

— OK, stai calmă. Sper că vom putea ajunge la Disney World, dar mai întâi trebuie să mergem în recunoaştere, să verificăm totul. Tocmai am trecut frontiera dintre Georgia şi Florida, aşa că...

— Oceanul! a exclamat Gazzy arătând cu degetul.

Departe, înspre est, puteam vedea o întindere de apă albastră-cenuşie, care părea nesfârşită.

— N-am putea merge la plajă? Te rog! Doar un minut?

M-am gândit la asta. Am petrecut clipe într-adevăr foarte frumoase, dar şi foarte nasoale, pe tot felul de plaje.

— E aproape iarnă, m-am împotrivit.

— Dar apa nu-i rece, a zis Iggy.

M-am uitat la Fang. A ridicat foarte nevinovat din umeri: era decizia mea.

Max, trebuie să rămâi concentrată.

Vocea mea. *Sunt... cumva, concentrată,* m-am gândit bătând în retragere. Practic, o puteam auzi pe Voce cum ofta.

Dacă vreţi să mergeţi în Florida, duceţi-vă, a continuat Vocea. *Găsiţi-vă un scop şi urmaţi-l până la capăt. Când salvezi lumea, nu prea poţi lua pauze de publicitate.*

Asta m-a convins.

— Hei, fraţilor, vreţi la plajă? am strigat.

— Da! a răspuns Gazzy, ridicând un pumn în aer.

— Da, da! a făcut Angel încântată.

— Eu sunt pentru, a zis şi Total din braţele lui Fang.

Nudge şi Iggy au izbucnit în urale.

— Atunci, plajă să fie, am spus, virând într-un graţios arc de cerc, luând-o spre est.

Max, te porţi ca un copil, a spus Vocea. *Eşti mai presus decât revolta împotriva sorţii tale, doar de dragul rebeliunii. Ai o întâlnire cu destinul. Să nu întârzii.*

Mi-am dat la o parte, de pe ochi, nişte fire de păr. *Ăsta-i vreun citat dintr-un film? Sau e vorba de o întâlnire adevărată? Nu-mi amintesc să mi-o fi cerut destinul. Nu i-am dat niciodată destinului numărul meu de telefon.*

Vocea nu dezvăluia niciodată vreo emoţie, aşa că s-ar putea să-mi fi imaginat pauza încordată care a urmat. *Max, mai devreme sau mai târziu, va trebui să iei toate astea în serios. Dacă ar fi fost vorba doar de viaţa ta, nimănui nu i-ar fi păsat ce crezi tu. Dar aici e vorba de salvarea vieţii tuturor.*

Dintr-un anumit motiv, asta m-a enervat. Mi s-a încleştat maxilarul. *Taci! M-am săturat de tine! M-am săturat de aşa-zisul destin! Mă comport ca un copil pentru că sunt un copil! Doar lasă-mă naibii în pace!*

Am simţit cum mi se adunau lacrimile în ochi, care mă usturau din cauza vântului. Nu mai puteam suporta. Avu-

sesem o zi decentă, o raritate, iar acum Vocea mi-o stricase, aruncându-mi pe umeri, iarăşi, întreaga lume.

—Yo!

M-am uitat şi l-am văzut pe Fang privindu-mă.

— Eşti bine? Iar migrena aceea?

Am dat din cap şi mi-am şters ochii, simţindu-mă de parcă eram pe cale să fac explozie.

– Da, am zis. O *migrenă* imensă, insuportabilă!

Practic, am ţipat ultimele cuvinte rostite, şi cinci capete s-au întors spre mine. Trebuia s-o şterg de-acolo şi, mulţumită vitezei mele supersonice, am şi făcut-o într-o clipită.

— Ne vedem la plajă, i-am murmurat lui Fang, apoi mi-am strâns umerii şi-am băgat viteză.

În câteva secunde, am trecut de stol, curentul de aer făcându-mi ochii şi mai lăcrimoşi. Era ciudat însă că, gonind atât de tare, aproape că-mi doream să-mi întind braţele înainte, ca Superman, de parcă asta ar fi tăiat aerul în faţa mea sau aşa ceva.

La naiba, nimeni nu mă putea vedea. Mi-am întins braţele în faţă, simţindu-mă ca o săgeată, o lance, străbătând cerul.

Am ajuns la plajă în patru minute. Am frânat şi-am încetinit, dar nu suficient, terminând prin a alerga mult prea repede prin nisip şi apoi căzând în bot. Ardeam toată şi mi-am scos bluza de pe mine.

Dispuneam de vreo douăzeci de minute până la venirea celorlalţi. M-am plimbat în lungul plajei, ţinându-mi aripile deschise ca să se răcorească. Mă simţeam disperată şi speriată, furioasă.

Nici măcar nu ştiu *cum* să salvez lumea, am spus cu glas tare, detestându-mă pentru cât de jalnic suna asta.

Existând, mi-a spus Vocea. *Fiind puternică. Prin anii trăiţi.*

– Taci *naibii*! am strigat, lovind atât de tare o bucată de lemn aruncată de valuri, încât a dispărut rapid de dinaintea ochilor mei.

Mă săturasem, mă săturasem de tot. Gata. Am alergat la marginea apei şi m-am uitat în jos, spre nisip. În câteva clipe am găsit ce căutam, o bucată de scoică spartă, ascuţită într-o parte.

Era vremea să mă descotorosesc de cip. Vocea de acolo venea, eram sigură de asta. Fără cip, nu mai era nicio Voce în mintea mea, de care să nu pot scăpa. Am strâns tare din buze şi-am început să hăcui prin antebraţ, acolo unde văzusem cipul pe radiografie, acum trei sute de ani, în cabinetul doamnei doctor Martinez.

Prima tăietură a sângerat şi m-a durut surprinzător de tare. Mi-am încleştat dinţii şi mai tare şi-am continuat cu tăiatul. Sângele mi se scurgea pe braţ în jos. Va trebui să tai

prin tendoane şi muşchi şi vene ca să ajung la cip. Doamna doctor Martinez spusese că, dacă încercam să-l scot, puteam să-mi pierd abilitatea de a mă folosi de braț.

Destul de rău.

Am auzit paşi derapând, alergând în spatele meu, apoi Fang a dat, gâfâind, peste mine.

– Ce naiba faci? a strigat şi m-a apucat de încheietură, smucindu-mi mâna ca să mă facă să arunc bucata de scoică. Eşti *nebună*?

L-am privit lung, apoi am văzut şi restul stolului apropiindu-se încet. Mi-am dat seama ce vedeau: pe mine, îngenuncheată pe nisipul înroşit de sânge. Eram dincolo de faza când mă mai puteam simți stânjenită.

– Vreau să scap de cip, am anunțat cu glas întretăiat.

M-am uitat în jos, simțindu-mă de parcă aveam o mie de ani. Cu doar o săptămână în urmă, fusesem o fată de paisprezece ani, la prima ei întâlnire, trăind primul ei sărut. Acum eram iarăşi eu, o ciudățenie mutantă, fugind de soarta care se strângea în jurul meu ca un laț.

– Uită-te cum te-ai tăiat! a răbufnit Fang. Ai să sângerezi până la moarte, *idioato*!

Mi-a lăsat mâna jos şi şi-a scos rucsacul. În clipa următoare, pulveriza antiseptic peste rana mea, făcându-mă să mă chircesc de durere.

Nudge s-a lăsat în jos, pe nisip, lângă mine.

– Max, a spus ea, cu ochii măriți, ce făceai aici?

Părea înspăimântată, şocată.

– Am vrut să-mi scot cipul, i-am zis şoptit.

– Ei bine, uită de el acum! a spus Fang furios, începând să-mi bandajeze brațul. Cipul rămâne acolo! Nu scapi de el aşa de uşor. *Tu* ai să mori când murim şi *noi*!

Mi-am ridicat privirile spre el, la fața lui palidă de furie, la maxilarul încleştat. Îl speriasem. Îi speriasem pe toți. Se presupunea că eu sunt soluția, nu problema. Nu era de aşteptat ca eu să *înrăutățesc* lucrurile.

– Îmi pare rău, de-abia am reuşit să îngaim, iar apoi – mi s-a întâmplat asta – am izbucnit în lacrimi.

103

Puteam număra pe degetele de la o singură mână de câte ori m-au văzut copiii ăştia plângând. Învățasem să-mi reprim simțămintele pentru că aveau nevoie de mine puternică. Invincibila Max. Salvând lumea sau câte un copil-pasăre. În primii şase de ani de viață ai lui Angel, nu cred că m-a văzut plângând vreodată. Dar în ultimele câteva luni? Eram pe cale să încep să număr pe degete.

Nici măcar nu mai aveam forța de a o lua la goană şi a mă ascunde. Doar am îngenuncheat în nisip, cu palmele pe față. Rana mă durea ca naiba.

Apoi, nişte brațe puternice m-au cuprins, o mână uşoară mă împingea într-un umăr puternic, tare ca piatra. Fang. Mi-am strâns aripile, sprijinindu-mă de el, şi m-am smiorcăit. Imediat, am simțit şi alte mâini sfioase cum mă atingeau pe spate, mângâindu-mi părul. Cineva a zis:

— Şşş, şşş.

Nudge.

– E-n ordine, Max, a zis Iggy, părând tulburat. Totul e în ordine.

Nimic din lumea noastră nu era OK. Cu excepția faptului că ne aveam unul pe celălalt. Am dat din cap, lipită de umărul lui Fang.

Nu ştiu cât a durat această scenă mişcătoare, dar, în cele din urmă, am secat de tot. Cămaşa lui Fang era leoarcă.

Mă simțeam *atât* de stânjenită. Eu eram liderul şi iată-mă cum mă smiorcăiam ca un copilaş. Cum să-i mai comand, dacă eram atât de vulnerabilă? Mi-am tras nasul şi m-am aşezat, ştiind că arătam ca după un accident de tren. Fang mi-a dat drumul, fără să spună nimic. Mi-am ridicat privirile încet, întorcându-mi capul pe îndelete, să pot vedea întregul stol. Eram mult prea jenată ca să mă pot uita la Fang.

– Îmi pare rău, fraților.

Glasu-mi răsuna răguşit.

Total a venit şi şi-a pus capul pe piciorul meu, ochii lui

negri privindu-mă înțelegători.

Gasman părea înspăimântat.

– Nu *trebuia* să mergem la plajă, Max.

Am scos un soi de chicotit şi m-am întins să-i ciufulesc părul.

– Nu despre asta a fost vorba, Gazzy. Au fost altele care m-au dat peste cap.

– Cum ar fi? a întrebat Iggy.

Am oftat greoi şi mi-am şters ochii.

– Nişte chestii. Vocea din capul meu. Toată lumea care ne vânează. Şcoala. Anne. Ari. Jeb. Cu toții îmi spun că ar trebui să salvez lumea, dar cum şi de ce, n-am habar.

Angel a întins mâna şi m-a bătut uşurel pe genunchi.

— După ce, ştii tu, totul sare în aer şi majoritatea oamenilor dispar, vom fi mai puternici şi capabili să zburăm, aşa că vom putea părăsi regiunile distruse şi să găsim un teritoriu drăguț şi care să nu fie distrus sau contana... contanamat...

– Contaminat? se oferi Iggy, iar Angel dădu din cap.

– Da, asta. Şi-atunci *noi* am putea continua să trăim, chiar dacă ar mai rămâne foarte puțini oameni.

După această mică bombă, s-a lăsat tăcerea. Mă holbam la Angel.

— Hm... unde ai auzit tu asta, scumpo? am întrebat.

Angel s-a lăsat pe vine şi şi-a trecut degetele prin nisipul umed.

— La Şcoală. Nu ar fi trebuit să aud asta, dar la asta se gândeau.

Părea foarte nonşalantă şi începu să sape un şanț de apărare pentru un castel de nisip.

— Cine are de gând să arunce lumea în aer? a întrebat Gasman indignat.

Angel a ridicat din umeri.

O mulțime de oameni pot asta... au bombe mari. Diferite țări şi alții. Dar oamenii de la Şcoală se tot gândeau că va fi o companie, o companie comercială. Ei cred că va distruge lumea, mare parte din ea. Poate că dintr-o greşeală.

Ei bine, acesta era un curs interesant al evenimentelor.

— Şi ce companie-i asta? am întrebat.

Angel privi în depărtare, încruntată.

– Nu-mi amintesc, a spus. Parcă era un nume de căprioară sau ceva asemănător. O gazelă. Pot să mă duc să înot?

– Îhî, desigur, am zis încet.

Fericită, scoțându-şi costumul de baie din rucsac, Angel s-a luat la întrecere cu Total gonind spre apă. În câteva secunde, Total a venit înapoi alergând, scuturându-şi blana.

– Apa-i înghețată, a zis.

Şi-a ridicat nasul, a adulmecat prin aer, apoi s-a îndepărtat să cerceteze nişte bolovani.

Gazzy, după ce i-am făcut din cap un semn aprobator, a luat-o şi el la goană spre apă, aruncându-şi hainele din mers. Nudge şi cu Iggy s-au dus să se aşeze pe o stâncă mare. Şi-au căutat prin rucsacuri, scoțând de acolo nişte batoane proteice.

– Aşadar, *hmm?* i-am spus lui Fang, după ce toți ceilalți s-au îndepărtat.

A clătinat din cap, băgând bandajele rămase înapoi în rucsac.

– Mda. Surpriză.

– De cât timp rumega chestia asta? De ce n-a ieşit la suprafață mai *înainte*?

– Pentru că are şase ani şi-i mult mai preocupată de ursulețul ei de pluş şi de câinele ei? Nu ştiu. În plus, nici măcar nu avem cum să ştim dacă a înțeles bine ce-a auzit. Există şansa să fi priceput totul greşit.

Am căzut o clipă pe gânduri.

– Chiar dacă unele aspecte ale problemei sunt aiurea, nu văd cum ar fi putut interpreta greşit întregul concept al distrugerii lumii. Şi faptul că suntem programați să rezistăm unei catastrofe. Se potriveşte cu tot ce-mi spunea Jeb.

Fang scoase un oftat.

– Şi-acum ce urmează?

– Nu ştiu. Trebuie să mă gândesc.

Am rămas tăcuți o vreme. Brațul îmi pulsa.

– Şi-atunci ce-a fost asta? a zis Fang în cele din urmă.

Nu mă puteam preface că nu ştiu despre ce vorbea.

– Sunt doar... foarte obosită. Vocea se rățoia la mine despre destinul meu şi despre cum trebuia să mă pregătesc să salvez lumea. Uneori, mi se pare mult prea mult.

N-aş fi recunoscut asta niciodată față de ceilalți. Desigur, le-aş fi putut spune că unele lucruri începeau să mă obosească, dar să-i las să înțeleagă că nu eram sigură că mă pot descurca? Nici vorbă.

— Am tot mers pe adrenalină, fără niciun plan de urmat. Zilnic nu fac nimic altceva decât să țin stolul în siguranță, să rămânem împreună. Dar acum, toate au fost aruncate pe umerii mei, toate aceste bucăți şi piese, care se potrivesc cu imaginea de ansamblu, şi este mult prea mult.

— Piese ca Ari şi Jeb, Anne şi Vocea?

— Da. Totul. Tot ce ni s-a întâmplat de când am plecat de acasă. Nu ştiu ce să fac, aşa că este al naibii de greu să mă prefac că aş şti.

— Las-o baltă, a spus Fang. Hai să găsim o insulă. Să dispărem din scenă.

— Asta sună foarte bine, am rostit încet. Dar trebuie să-i luăm la bord şi pe ceilalţi. Sunt destul de convinsă că ăia mici încă mai vor să-şi găsească părinţii. Iar acum vreau să aflu ce-i cu compania asta despre care a auzit Angel. Ce-ar fi dacă... tu ai studia posibilitatea găsirii unei insule, iar eu m-aş concentra asupra celorlalte chestiuni?

Asta era cea mai concretă ocazie avută de mine în care m-am oferit să împart cu cineva rolul meu de lider. De fapt, nu mă simţeam deloc aiurea.

– Da, cool, a zis Fang.

I-am privit preţ de câteva minute pe Angel şi Gasman cum se jucau în apa mică. Eram uimită că nu li se făcuse frig, dar părea totul în ordine. Iggy şi Nudge se plimbau pe plajă. Nudge băga scoici de diferite forme în mâinile lui Iggy, ca să le poată simţi. Aş fi vrut ca timpul să încremenească *aici,* chiar aici, acum, pe vecie.

Mai era ceva ce simţeam că trebuie să spun.

– Îmi pare rău pentru scena de dinainte.

Fang mi-a aruncat o privire piezişă, cu ochii lui întunecaţi şi indescifrabili, ca întotdeauna. S-a uitat din nou spre apă. Nu mă aşteptam la o altă reacţie în afară de asta. Niciodată Fang nu...

– Aproape că mi-ai provocat un atac de cord, a spus el încet. Când te-am văzut, cu tot sângele...

Aruncă o pietricică de-a lungul plajei, cât putea el de tare.

– Îmi pare rău.

– Să nu mai faci aşa ceva, a zis.

Mi s-a pus un nod în gât.

– Nu mai fac.

Ceva s-a schimbat chiar atunci, însă nu ştiam ce anume.

– Hei! a ţipat Angel, stând în apă până la genunchi. Pot să vorbesc cu peştii.

Nu asta era.

— Ce poți să faci? am strigat, ridicându-mă şi îndreptându-mă spre apă.

– Pot să vorbesc cu peştii! a strigat Angel fericită, în timp ce apa i se scurgea de-a lungul trupului lung, slăbănog.

– Cheamă vreunul aici, pentru cină, a spus Fang venind lângă noi.

Gasman scutură din cap ca un câine ud.

– *Nu* poți, a zis el.

– Am să dovedesc!

Angel s-a scufundat din nou. în tot acest timp, Nudge şi Iggy se apropiară.

– Acum vorbeşte cu peştii? a întrebat Iggy.

Apoi, pur şi simplu, un rechin de vreo doi metri a ieşit la suprafață, la o distanță de câțiva metri de Gazzy. Niciunul dintre noi n-a scos vreun sunet – aşa eram noi programați, să nu strigăm în momentele de tensiune. Sunt sigură că, în mintea noastră, urlam cu toții. Am sărit în apă şi l-am apucat pe Gazzy de braț şi l-am azvârlit spre țărm. Era încremenit de frică şi atârna ca un bolovan. Mă tot aşteptam să simt smucitura dură a rechinului zburându-mi piciorul.

Angel a răsărit din nou la suprafața apei, care-i venea până la piept. I-am făcut semn să dispară. A râs.

– E prietenul meu! a strigat ea. Ne salută!

Rechinul ne dăduse târcoale, iar acum se îndrepta direct spre ea. Mi s-a pus inima-n gât. Ce-ar fi dacă ea doar *credea* că poate vorbi cu peştii?

– Haide, poate că ar trebui să faci un semn, i-a spus Angel rechinului, pe când mă pregăteam să țâşnesc în zbor deasupra apei şi s-o ridic de-acolo.

Sub ochii noştri, rechinul s-a întors, literalmente, într-o parte, a ieşit puțin din apă şi-a dat uşor din aripioara sa dorsală.

– Sfinte Sis..., a început Gasman.

Dar am strigat la el:

– Gazzy!

– Vă rog, poate cineva să-mi spună şi mie ce se întâmplă? a întrebat Iggy.

– Angel tocmai l-a făcut pe un rechin să dea din aripioară spre noi, l-a lămurit Nudge dintr-o răsuflare.

– Hm... pot...?

Apoi, în apa mică de lângă Angel au mai apărut încă trei rechini. Împreună, cei patru rechini s-au răsucit într-o parte şi ne-au făcut semn cu aripioarele lor.

Angel râdea.

– Nu-i aşa că-i grozav?

Total a alergat lângă mine, răscolind nisipul cu picioruşele.

– Este uimitor! Spune-le să mai facă o dată!

Mi s-au muiat genunchii. Trebuia să mă aşez.

– Asta a fost grozav, scumpo, am zis, încercând să par calmă. Acum, te rog spune-le rechinilor să plece, bine?

Angel a dat din umeri şi-a discutat din nou cu rechinii, încet, cu toţii s-au întors şi s-au îndreptat spre larg.

– A fost *uluitor,* a exclamat Total, în vreme ce Angel pleoscăia prin apă îndreptându-se spre mal.

Îi linse piciorul, apoi scuipă.

– Pfui! Sare.

– Aşa, deci, Angel vorbeşte cu peştii, da? a zis Iggy cu prudenţă. Şi cum ar putea fi asta de folos?

Trebuia să ne punem în mişcare. În curând se va lăsa întunericul, iar nouă ne trebuia un adăpost. Majoritatea copiilor de vârsta mea ar fi preocupaţi de următorul extemporal la matematică sau că părinţii le întrerupseseră conversaţiile telefonice. Eu mă frământam mai mult pentru un adăpost, mâncare, apă. Micile bucurii ale vieţii.

Acum ne aflam deasupra nordului Floridei. Pe întreaga lungime a coastei vedeam milioane de luminiţe clipind în case şi magazine şi maşinile deplasându-se în şuvoaie, precum celulele sanguine în vene. Asta dacă celulele sanguine ar avea, ştii tu, nişte faruri mici.

Însă sub noi se întindea o zonă uriaşă, neluminată. În general, bezna era egală cu absenţa oamenilor. M-am uitat spre Fang, iar el a dat din cap. Am început să coborâm.

După câteva minute de recunoaştere, am aflat că aceasta era Rezervaţia Naţională Ocala. Părea un loc potrivit, şi am coborât din lumina crepusculară a asfinţitului orientându-ne cu grijă prin micile spaţii goale din coroanelor copacilor. Şi-am ajuns în apă.

– Pfui!

Eram într-o apă mocirloasă până la glezne, înconjurată de chiparoşi pitici şi pini înalţi. Privind în jur, am zărit pământul, la câţiva paşi mai încolo, şi m-am îndreptat spre el.

— La stânga! am strigat, când Nudge şi Iggy au plonjat şi ei. E bine! am zis, privind în jur în ceea ce devenea, rapid, o beznă totală. Este uşor să ieşi de-aici, îţi iei zborul direct printre copaci, dar este aproape imposibil pentru cineva să ne depisteze de sus.

– Mlaştină, dulce casă, a zis Gasman, iar eu am zâmbit.

O oră mai târziu, am aprins un foculeţ şi prăjeam câte ceva pe nişte frigărui. Eram atât de obişnuită să mănânc în acest fel, încât chiar dacă aş fi un adult în toată firea, pregătind micul dejun pentru copiii mei – ăia 2.4, conform mediei stabilite cândva pe familie —, aş înfige probabil Pop-Tarts în vârful unor beţe şi le-aş perpeli pe foc.

Fang tocmai scotea de pe o frigăruie o bucată de carne

fumegândă, lăsând-o să cadă pe o pungă de plastic goală, care devenise farfuria lui Nudge.

– Mai vrei puțin raton? o întrebă.

Nudge s-a oprit la mijlocul unei îmbucături.

– *Nu-i* adevărat! Te-ai dus la magazin. Nu? În niciun caz nu-i raton.

Examină carnea cu un aer critic. Fang dădu din umeri. Eu mi-am dat ochii peste cap, întoarsă spre el.

– Oh, poate că ai dreptate, a spus el cu un aer serios. Poate că *acesta-i* ratonul, iar ție ți-am dat oposum.

Nudge s-a înecat şi-a început să tuşească.

– *Încetează,* i-am zis lui Fang, întinzându-mă s-o bat pe Nudge pe spate.

Mi-a aruncat o privire nevinovată.

– Doar glumeşte, Nudge, a spus Gasman. Ultima oară când am verificat, Oscar Mayer[22] nu făceau hotdogi din veverițe.

A ridicat un ambalaj gol, iar Nudge a icnit puțin şi-a înghițit dumicatul.

Încercam să nu izbucnesc în râs şi-am simțit cum mi se ridicau firele de păr de pe ceafă. Am aruncat o ocheadă în jur, eram cu toții împreună, dar am simțit că ne privea cineva. Văd incredibil de bine în întuneric, dar focul era prea strălucitor ca să pot vedea mult dincolo de el. Poate că mi se năzărise.

Lângă mine, Angel s-a îndreptat de spate.

– E cineva aici, mi-a şoptit.

Sau poate că nu.

---

[22] Companie americană de produse de carne şi semipreparate deținută de Kraft Foods Inc.

107

Ei bine, aceasta fusese o zi întreagă fără ca vreun Eliminator să dea năvală – literalmente – peste noi.

Am pocnit din degete încet de două ori şi cinci capete s-au întors spre mine, atente şi îngrijorate.

– E cineva aici, a repetat Angel încet.

Fang continua să întoarcă lemnele în foc, dar spatele îi era încordat şi ştiam că se gândea cum să scăpăm de acolo.

– Ce vrei să spui? am întrebat-o pe Angel în şoaptă.

Ea s-a încruntat, iar buclele blonde îi străluceau în lumina focului.

– Nu sunt Eliminatori.

Şi-a aplecat capul într-o parte, concentrându-se.

– Copii?

Se uita nedumerită.

M-am ridicat încet în picioare, cercetând bezna din jurul focului. Deplasându-mă spre limita micului nostru cerc, am scrutat intens pădurea. Şi-atunci i-am văzut. Două forme mici, slăbănoage, chircindu-se spre focul nostru. Mult prea mici ca să fie Eliminatori. Şi erau oameni, nu animale.

– Cine-i acolo? am zis cu glas tare.

Stăteam dreaptă, cu umerii traşi în spate, făcându-mă să par mai înaltă. Fang s-a ridicat şi-a venit lângă mine. Cele două forme mici s-au furişat mai aproape, ceva mai repede

– Cine sunteţi? am întrebat pe un ton ameninţător. Veniţi mai aproape, să vă pot vedea.

S-au târât până în micul nostru cerc, doi copii murdari, slabi, cu ochii mari. Adică, noi toţi, copiii-pasăre, părem chiar mai înalţi şi supli în comparaţie cu ceilalţi copii de vârsta noastră, dar nu ne ies oasele prin piele. Lor le ieşeau.

Ne-au privit cu sfială, dar păreau fascinaţi de foc şi de mirosul hranei gătite. Unul dintre ei îşi lingea buzele; erau un băiat şi-o fată.

Hmm. Nu păreau cea mai mare ameninţare pe care-am văzut-o vreodată. M-am aplecat şi-am pus nişte hotdogi într-

o pungă de hârtie, pe care am pus-o jos în fața lor.

Uau! Crezusem că Gazzy şi Iggy mâncau într-un stil porcesc. Mi-am notat în minte să nu cumva să-i las vreodată să ajungă atât de aproape de înfometare. Cei doi copii s-au aruncat asupra crenvurştilor şi i-au îndesat întregi în gură. Asta m-a făcut să mă gândesc la un documentar pe care-l văzusem la televizor, unde arătau cum hienele îşi sfâşiau prada.

Am pus două felii de pâine dinaintea lor, apoi alte două şi alte două, încă doi hotdogi. Au dispărut toate într-o fracțiune de secundă. După asta, le-am dat acadele, iar ochii li s-au căscat de parcă le-aş fi dat... hm... acadele, când ei flămânzeau. În cele din urmă, mestecatul lor a încetinit. Acum păreau să savureze fiecare înghițitură. Fang le-a dat un bidon cu apă. L-au golit.

S-au târât mai aproape de foc şi s-au aşezat înaintea lui părând adormiți şi nepăsători, de parcă ar fi fost perfect în regulă dacă i-am fi omorât acum, pentru că nu le mai era foame.

– Aşa... care-i povestea voastră? am întrebat, aşteptând nişte răspunsuri înainte să-i fure somnul.

– Am fost răpiți, a zis fetița, iar flăcările i se oglindeau în ochii întunecați.

Păi, da, nu-mi imaginasem aşa ceva.

– Răpiți?

Băiatul a dat, obosit, din cap.

– În sudul statului Jersey. Din două locuri diferite... nu suntem rude.

– Doar că am ajuns în acelaşi loc, a zis fetița căscând.

– Şi unde-i asta? am întrebat.

– Aici, a răspuns băiatul. Am fugit de vreo două ori. Chiar am ajuns şi la o secție de poliție.

– Dar în ambele dăți, răpitorii noştri erau deja acolo, completând formulare pentru copii dați dispăruți. Ne-au găsit iarăşi, foarte uşor.

Fetița oftă cu greutate şi se întinse pe jos, pe pământ, arătând ca o grămăjoară de oase. Nu vom obține de la ei niciun răspuns ca lumea în astă-seară.

– Şi cine erau răpitorii? a încercat Fang.

– Erau ca nişte doctori, a spus băiatul somnoros, întinzându-se şi el. În halate albe.

A închis ochii şi, în câteva clipe, amândoi, şi el şi fetiţa, au adormit.

Ceea ce ne-a lăsat pe noi, toţi, complet treji, încremeniţi de groază, holbându-ne la ei de parcă ar fi avut ciumă.

108

Fang a preluat primul schimb de pază, aşa că m-am ghemuit lângă foc şi-am încercat să mă destind. Ceea ce era la fel de probabil ca un ger prin Florida. Angel s-a tras până lângă mine, într-o parte, iar Total s-a încovrigat lângă ea.

– Aşa, acum ce mai recepționezi de la ei? i-am şoptit, frecând-o pe spate.

– Imagini ciudate, mi-a şoptit ca răspuns. Nu ca la copiii obişnuiți, cum ar fi cele de la şcoală. Mai mult ca nişte străfulgerări de adulți şi beznă şi apă.

– Ceea ce cred că ar avea sens, dacă au fost răpiți şi halatele albe au făcut experiențe pe ei, am comentat încet.

M-am ridicat într-un cot şi-am prins privirea lui Fang, Folosind limbajul semnelor, i-am reamintit să-i țină sub ochi pe copiii ciudați. Tot prin limbajul semnelor mi-a spus: „Nicio problema, *măi.*"

I-am arătat degetul mijlociu. A zâmbit strâmb.

– Crezi că sunt mutanți? am întrebat-o pe Angel, lungindu-mă din nou. Arată destul de... omeneşte.

A dat din umeri, încruntându-se.

– Nu sunt Eliminatori, dar nici nu sunt ca orice alt copil. Nu ştiu, Max.

– Bine.

Poate o să-i dau de capăt mâine-dimineață.

– Încearcă să dormi. Total sforăie deja.

Angel a zâmbit fericită şi l-a tras mai aproape de ea. îl iubea atât de mult pe câinele ăsta.

Eu aveam schimbul trei de pază, de la orele 4:00 la 7:00 dimineața sau până când se trezea toată lumea. Nu mă afectau schimburile de noapte. Toate fazele noastre de somn erau bulversate în permanență, aşa că nu-mi prea trebuiau cele patruzeci de minute de somn REM[23]. M-am trezit

---

[23] *Rapid Eye Movement* – etapă a somnului caracterizată prin mişcări oculare rapide sub pleoapele închise. Un episod de somn REM poate dura între 5 minute şi o oră. Din durata

instantaneu, imediat ce Iggy mi-a atins brațul. Şi de ce era tipul orb de *pază,* te-ai putea întreba? Pentru că nici măcar un gândac nu se putea apropia nici la şaisprezece metri de noi fără ca el să ştie. Cu Iggy de pază, însemna că mă puteam destinde sau, cel puțin, mă puteam relaxa ca de obicei. Ceea ce, bineînțeles, nu-i cine ştie cât de mult.

La cinci am mai pus nişte lemne în focul nostru pricăjit. Fumul uşor părea să-i țină pe țânțari la respect; mă aşteptasem să-i găsesc în Florida, chiar şi în noiembrie. Am lăsat focul să ardă mocnit şi-am patrulat perimetrul prin bezna din pădure. Totul era în regulă.

La venirea zorilor, stăteam sprijinită de un pin, care părea mai răspândit pe aici decât în munții din Colorado. Păzeam şi existam. Problema cu statul de pază este că nu ai timp să te gândeşti la tot felul de probleme sau să scrii poezele. Imediat ce intri în gardă, nu mai dai atenție împrejurimilor. Practic, trebuie să stai şi să fii tu însuți, să fii cu totul atent la tot ce-i în jurul tău. E un fel de Zen, frate.

Oricum, stăteam sprijinită cu spatele, toată numai Zen, când l-am văzut pe unul dintre acei copii ciudați mişcându-se şi ridicându-se în capul oaselor. Imediat mi-am mijit ochii cât am putut de mult şi mi-am lăsat respirația să devină mai adâncă şi mai regulată, ca şi cum aş fi dormit. Şmechera de Max, aşa-s eu.

Fetița s-a ridicat şi s-a uitat de jur împrejur, la noi toți: Gasman, răşchirat cu totul, cu un braț aruncat peste rucsacul său, Fang zăcând întins lângă el, Nudge şi Angel, ghemuite în jurul lui Total, astfel încât formau un contur în formă de inimă în jurul câinelui.

Fără niciun zgomot, fata a atins umărul băiatului şi el s-a trezit, fără nici o urmă de somnolență, deja încordat şi pe fază, în stilul în care sunt copiii când trezitul des echivalează cu veştile proaste. Şi el a aruncat o privire în jur. Păream atât de adormită, încât aproape că *adormisem.* Însă i-am văzut pe cei doi furişându-se în pădure într-o astfel de linişte, încât nici măcar Iggy n-a tresărit.

---

totală a unui somn, aproximativ **20**% reprezintă stadiul REM.

Am mai aşteptat câteva clipe, în vreme ce ei s-au asigurat că nu sunt urmăriți şi, doar atunci, la fel de fără zgomot, m-am ridicat şi-am pornit după ei.

Mă mişcăm în tăcere, de la un copac la altul, şi cu toate că s-au uitat în urma lor de câteva ori, nu m-au văzut. La vreo trei sute de metri distanță de tabără, s-au ghemuit. Fata a luat ceva din buzunarul murdar al blugilor ei flenduriți. Arăta ca un stilou, cu deosebirea că a început să vorbească în el. Un transmițător.

Mi-a trebuit doar o clipă ca să ajung la ei, făcând salturi uriaşe, rapide. S-au holbat la mine uluiți şi înspăimântați. Am aterizat şi i-am zburat fetei stiloul din mână. Apoi am apucat-o de cămaşă şi-am ridicat-o în picioare.

– Comanzi o pizza? am mârâit.

109

E ciudat cât de diferiți sunt oamenii. Dacă eram în locul ei şi cineva mi-ar fi mârâit: „Comanzi o pizza?”, fără nicio ezitare i-aş fi mârâit şi eu: „Da. Tu vrei cu pepperoni?”

Dar nu şi ea. S-a holbat terorizată la mine şi apoi a izbucnit în scâncete zgomotoase, cutremurându-se, cu palmele pe față. Lângă ea, băiatul s-a lăsat în genunchi şi-a început şi el să plângă, fără ca măcar să încerce să ascundă asta.

– Îmi pare rău! Îmi pare rău! a gemut fata, iar eu am tras-o de cămaşă, spre pământ.

Încrucişându-mi brațele la piept, m-am încruntat la ea.

– Pentru ce-ți pare rău? Explică-mi.

Fata arătă spre transmițătorul care clipea pe pământ, cu luminița lui de control.

– N-am vrut! se smiorcăia ea. Ei ne-au obligat! Ei ne-au obligat s-o facem!

Am ridicat stiloul şi l-am azvârlit într-o zonă de mlaştină. A căzut cu un pleoscăit slab şi s-a scufundat.

– Cine v-a obligat? am întrebat, ştiind că de acum se pornise un cronometru.

Pentru câteva momente, copiii doar s-au smiorcăit. Am înghiontit-o pe fată cu vârful tenisului meu.

– Hai, zi! am spus.

Da, ştiu: Max cea bătăuşă. Nu că nu mi-ar fi părut rău de copiii ăştia. Îmi părea. Doar atât că prețuiam viețile noastre mai mult decât pe ale lor. Ştiu că unii consideră că da, fiecare viață este prețioasă, fiecare este valoroasă în egală măsură. Şi poate că aşa-i în Pixieland. Însă aceasta era lumea reală, iar stolul meu şi cu mine eram prada, iar copiii ăştia ne vânduseră. Asta era limita, iar în ceea ce privea existența mea, ai fi surprins cât de des se întâmplă ca numai limita să mai conteze.

– *Ei* au făcut-o, a spus fata, încă bocind.

Dar cam atunci gălăgia i-a trezit pe ceilalți şi au pornit-o spre noi, printre copaci.

Am îngenuncheat la nivelul fetei şi am apucat-o de

încheietura mâinii.

– Spune-mi. Cine?

Am strâns-o uşor de încheietură, iar ochii i s-au căscat.

– *Ei* au făcut-o, a repetat ea, începând să sughiţă. Tipii care... oamenii care ne-au răpit. Ne-au ţinut luni de zile. Pe mine m-au luat în august.

– Şi pe mine, a zis băiatul, ridicându-şi faţa.

Lacrimile-i lăsaseră nişte dâre prin murdăria de pe obraji şi părea dungat, ca o zebră.

— Tipii ăia ne-au trimis să vă găsim. Nu ne-au dat de mâncare timp de două zile, ca să ne străduim mai mult. Şi am reuşit. Iar voi ne-aţi hrănit.

A început să plângă din nou.

– Ne-au spus că, dacă nu vă găsim, n-au să mai vină să ne recupereze. Ne vom pierde prin mlaştini, până când ne va veni ceva de hac.

Fata se cutremura acum, mai liniştită, deşi lacrimile-i picurau de pe bărbie.

– Îmi pare rău că a trebuit s-o fac.

Faţa i se schimonosi din nou.

Am înţeles. Încercau să supravieţuiască, la fel ca noi. Luptau pentru pielea lor, nu pentru a noastră, şi aşa aş fi făcut şi eu.

M-am întors spre Fang.

– Adunaţi-vă lucrurile. Am plecat de-aici.

Stolul s-a grăbit să demonteze tabăra noastră rudimentară. Mi-am pus degetele sub bărbia fetei şi i-am ridicat-o, ca să trebuiască să mă privească.

– Înţeleg, i-am spus pe un ton neutru. Transmiţătorul îi va aduce aici ca să vă găsească. Însă noi vom fi plecaţi, iar voi nu veţi în stare să le spuneţi prea multe. Acum am să te mai întreb încă o dată: am nevoie de un nume, un loc, un logo, orice. Este o mare diferenţă între a fi recuperat în viaţă şi a vi se găsi doar cadavrele. Ai priceput?

Ochii i s-au căscat din nou. După un moment, de-abia dacă reuşi să dea din cap. Îi aruncă o privire băiatului, iar el îi făcu semn cu capul.

– Itex, a şoptit ea, apoi s-a lăsat pe pământul umed

Compania e una foarte mare, numită Itex. Nu mai ştiu altceva.

M-am ridicat repede. Nu aveam nicio îndoială că indivizii erau pe drum, luându-se după coordonatele lansate de transmițător. Trebuia să plecăm naibii de-aici. Cei doi copii, murdari şi epuizați, zăceau la pământ, precum trupurile de la Pompei. Am băgat mâna în buzunar şi le-am aruncat pe pământ, lângă capetele lor, nişte batoane proteice şi ceva acadele tari. S-au holbat după mine, însă deja plecasem, gonind prin pădure. M-am întâlnit cu stolul şi apoi ne-am luat zborul, fugind.

Din nou.

110

O oră mai târziu, ne aflam la aproape o sută şaizeci de kilometri distanță. Nu aveam nicio idee ce se va întâmpla cu acei copii.

– Aşadar, Itex, i-am spus lui Fang.

– Ți-am spus că era ceva ca o căprioară, a zis Angel.

– Aceea-i un *ibex*, a explicat Nudge. Şi se aseamănă mai mult cu caprele decât cu căprioarele.

– Cum zici tu, a spus Angel.

– Mie nu-mi spune nimic, a zis Fang.

– Au coarne lungi şi trăiesc mai mult la munte, a completat Nudge.

– Nu, adică vreau să spun Itex, a lămurit-o Fang. Spuneau că este o companie mare, dar n-am auzit niciodată de ea. Ceea ce nu înseamnă absolut nimic.

– Da. Cred că în cultura ta generală există unele lacune, am zis.

Cu excepția ultimelor două luni, niciunul dintre noi nu fusese vreodată în mod regulat la şcoală. Mulțumesc Domnului pentru televiziune.

– Am putea să căutăm date despre ea pe undeva? a întrebat Iggy. Cum ar fi o bibliotecă? Suntem în apropierea vreunui oraş?

Am privit în jos, spre terenul incredibil de tern de sub noi. Am văzut clădirile minuscule ale unui orăşel, aflat cam la cincisprezece minute de zbor.

– Da. Bun plan. Douăsprezece grade către vest, toată lumea.

Şi astfel a ieşit la iveală faptul că Itex deținea cam aproape de jumătate din lume. Nu era doar o companie. Era o multinațională imensă, un conglomerat cu multe fațete, care-şi băgase coada în practic toate tipurile de afaceri existente, inclusiv mâncare, medicină, proprietăți imobiliare, tehnologie IT, fabrici şi chiar publicarea de cărți, aşa că fii pe fază, oricine ai fi cel care citeşte asta.

Cu cât găseam mai multe pe Web, cu atât mai mult am

început să-mi amintesc despre logoul Itex. Acum că-l recunoscusem, mi-am amintit că-l mai văzusem pe un milion de lucruri în decursul vieții, până la Şcoala unde am fost creați. Fusese pus pe eprubete, tuburi de pastile, echipamentul de laborator, tot ce vrei.

Am închis calculatorul şi m-am ridicat.

– Haideți să plecăm de-aici.

Văzusem destul.

111

— Nu.

– Te rog, Max, se milogea Nudge.

Eram în zbor, îndreptându-ne spre sud. Pe Web am găsit adresa sediului central al Itex. Se afla undeva între Miami şi Parcul Naţional Everglades.

– Nicio şansă. E prea riscant. Întregul perimetru este înconjurat cu gard. Şi-s un milion de oameni acolo. Am fi în mulţime.

– Fang? se gudură Nudge.

Fang a dat din umeri, pe cât de mult îşi permitea asta în timpul zborului. Şi-a ridicat mâna, ca pentru a spune: „Vorbeşte cu şefa. Eu sunt doar angajat cu ziua."

Ce obstacol.

– Te roooog, Max! şi-a adăugat şi Gasman glasul.

Priveam drept înainte, neclintită, refuzând să privesc în jos spre turnul înalt de apă, cu urechi de şoarece. Desigur, a trebuit să trecem *direct peste* Orlando.

– Max? a zis Nudge.

N-am răspuns. Ştiam ce încerca să facă.

– Oh, haide odată! a izbucnit Total în braţele lui Iggy. Nu mergem la Regatul Magic? Ce jalnică-i chestia asta.

I-am aruncat o căutătură. Nu l-a afectat deloc.

– Vreo două curse? a întrebat Angel nerăbdătoare. Pe Splash Mountain.

– Maaaax? a miorlăit Nudge din nou.

Am făcut greşeala supremă de a mă uita spre Nudge. Acum! M-am cutremurat şi m-am uitat în altă parte, dar nu suficient de repede. M-a prins. Mi-a făcut ochii aceia de Bambi. Acum nu mai aveam de ales.

Am scrâşnit din dinţi.

– Bine. Două curse, ceva vată de zahăr şi ne uşchim de-acolo.

Toată lumea a izbucnit în urale. Fang mi-a aruncat o

privire care spunea: „Fraiero.”

– Cine pe cine-a lăsat să aibă un câine ciudat? am ripostat.

A chicotit.

Şi-aşa am luat-o noi spre ţara lui Mickey Mouse.

— Disney World?

Ari se simțea de parcă era pe cale să-i explodeze capul.

– *Disney World?*

Glasul său scrâşnit urcă până deveni un țipăt ascuțit.

– Doar nu-s în *vacanță*! Sunt pe *fugă*! Fug să-şi salveze *pielea*! Moartea-i pe urmele lor ca un glonț, iar ei se dau pe Big Thunder Mountain Railroad?

Îşi închise gura atât de brusc, încât impactul dinților ii cutremură craniul.

Acesta era sfârşitul.

O să le arate *lor* cât de ciudat de Mică era Lumea. Pe Strada Mare, SUA, era pe cale să se pogoare o avalanşă de distrugeri.

113

Disney World. Probabil că ai fost acolo. Presupun că mare parte dintre americani au fost acolo, pentru că voi, toți, păreați să fiți acolo în ziua în care ne-am dus noi. Cu toții, în acelaşi timp.

Când s-au deschis porțile, ne-am bulucit şi noi împreună cu restul mulțimii şi ne-am trezit pe Strada Mare, SUA. Ei bine, era adorabilă. Recunosc deschis. Vitrinele unor magazine de modă veche, un salon pentru înghețată, o linie de troleibuz, culori vesele. Totul era imaculat, într-o stare perfectă.

– Vreau să mergem în toate magazinele, a zis Nudge, uluită. Vreau să văd absolut tot.

– Oamenii ăştia nu au de lucru? a murmurat Fang. De ce nu sunt copiii ăştia la şcoală?

L-am ignorat. Dacă m-ar fi susținut, n-am fi fost acum aici.

– Trebuie să ne decidem asupra celor mai importante lucruri, am spus, în vreme ce ne îndreptam spre Castelul Cenuşăresei. în cazul că nu vom putea sta prea mult.

– Eu votez pentru Pirații din Caraibe, a rostit Total.

Purta un ham special din piele şi o vestă pe care scria: „Câine utilitar în acțiune. Nu-l mângâiați. Mulțumesc."

Am cumpărat ochelari de soare pentru Iggy, aşa că amândoi erau costumați la unison.

– Ohhh, Casa din Copac a Familiei Elvețiene! a exclamat Gasman.

– Da! a căzut Angel de acord.

Nudge s-a oprit şi s-a holbat la castel.

– Este atât *de... frumos*.

– Da, am rostit, zâmbindu-i.

Desigur, pe dinăuntru eram mai tensionată decât un şnur de yo-yo. Cu toți aceşti oameni în jur eram îngrozitor de expuşi, şi totuşi, înghesuiți într-un spațiu aglomerat, aşa că tremuram ca o picătură de apă sfârâind pe o tigaie încinsă.

Evitând locurile cele mai aglomerate, ne-am îndreptat spre Adventureland.

– Da! Piraţii din Caraibe! a zis Total.

Dacă şi-ar fi putut strânge laba într-un pumn, l-ar fi agitat prin aer.

Fiind într-un loc întunecat, împrejmuit, acvatic, împreună cu un grup de străini, mi se părea ca un coşmar, dar, ca de obicei, mă găseam într-o vagă minoritate. Ne-am aşezat la rând, şi, de fapt, n-a trecut mult până am urcat la bordul unei ambarcaţiuni. Încercam din greu să mă port normal, pentru cei mici, dar inima-mi bubuia în piept, iar fruntea mi-era acoperită de transpiraţie. Am aruncat o ocheadă spre Fang, şi-am băgat de seamă că era la fel de crispat ca şi mine. Asta pentru că eram singurii care aveam cât de cât o urmă de *raţiune.*

Te rog, m-am rugat în tăcere, *te rog nu lăsa ca ultimele mele clipe pe lumea asta să se consume într-o mică ambarcaţiune, în întuneric, înconjuraţi de piraţi mecanici, cântători.*

Da, asta ar fi *o cruzime,* a recunoscut Vocea mea sarcastică.

Am ignorat-o.

114

— Vreau să am propria mea casă în copac, aşa ca asta, a zis Gazzy, cu gura plină de vată de zahăr. Adică, una pentru noi toți. N-ar fi cât se poate de cool?

– Da, atât de cool, se învoi Angel, iar înghețata i se scurgea pe încheietura mâinii. Mai putem merge încă o dată la Casa din Copac a Familiei Elvețiene?

I-am întins un şervețel.

– Poate după prânz.

Luând o muşcătură din propriul meu sandvici-înghețată, am mai făcut o verificare la 360 de grade. Niciun Eliminator. N-aş fi putut spune cu toată convingerea că eram singurii mutanți de pe aici, pentru că ştii tu, e Disney World. Dar până acum, nimeni nu s-a transformat chiar sub ochii noştri.

– Am putea face şi noi una, a spus Iggy. Să găsim un copac uriaş şi ne construim propria noastră casă acolo.

– Da! a rostit Gazzy, îndesându-şi în gură încă un ghemotoc de vată de zahăr. Putem s-o facem! Ştiu că putem.

L-am frecat pe umăr.

– OK, am să pun asta pe lista noastră cu ce trebuie să facem. Încearcă numai să nu mănânci atât de multă mâncare proastă, da, Gazzy? Nu vreau să începi să dai la boboci pe Splash Mountain.

Mi-a rânjit, un rânjet de copil fără griji, care mi s-a lipit de suflet. Da, da, dacă ar fi numai atât.

– Pe aici, spre Frontierland, a rostit Fang, arătând spre un indicator.

Am cercetat din nou mulțimea, apoi m-am uitat pe harta mea.

– Prima dată mergem la Frontierland, apoi... se pare că singura chestie bună din Liberty Square ar mai fi Casa Bântuită.

– Eu vreau să văd Casa de la Țară a lui Mickey Mouse, a zis Angel.

– Asta-i în Târgul Toontown[24], i-am spus. Trebuie să vi-

[24] Parc tematic din Disney World.

zităm alte locuri mai întâi. Dar o să mergem.

Mi-a dăruit un zâmbet minunat, nevinovat, iar eu am încercat să-mi scot din minte toate gândurile legate de guvernul țării noastre.

– Ştii ce-i ciudat? a zis Nudge, mestecând pop-corn cu cremă caramel. O veveriță atât de mare.

Arătă spre un adult costumat în veveriță, care făcea semne cu mâna şi se tot plimba de jur împrejur.

– Cine-i ăsta? a întrebat Total. Chip? Sau Dale?

– Habar n-am, am rostit. Atât timp cât nu se transformă într-un veveriței Eliminator uriaş, n-am nicio problemă. Uau! Ia uitați Splash Mountain acolo. Nu pare rău deloc.

– Câinele tău vorbeşte?

M-am întors. O copilă bronzată bine se uita bănuitoare spre Total.

Am râs.

– *Câinele* nostru? Nu. De ce? Al *tău* vorbeşte?

I-am oferit un zâmbet condescendent.

– Mi s-a părut că vorbeşte, a murmurat ea, încă holbându-se la Total.

I-am zis lui Gazzy:

– Jason, ți-ai exercitat, iarăşi, aptitudinile tale de ventriloc?

Gazzy a înălțat din umeri cu o cantitate perfectă de pudoare, dând apoi din cap.

– Oh, a zis fetița, şi şi-a văzut de ale ei.

Mi-am mijit ochii spre Total, care şi-a tras buzele dezvelindu-şi colții într-un rânjet stânjenit şi timid.

Deloc amuzată, am aruncat o ocheadă spre Fang. A zâmbit, iluminând toată zona din jurul nostru, şi mi-a oferit nişte Cracker Jack[25].

[25] Sortiment de pop-corn cu caramel şi alune.

Îi prinsese. Ari luă o muşcătură din înghețata lui pe băț, simțind cum glazura subțire de ciocolată i se sfărâma între dinți.

Îi văzuse cum se duc spre Splash Mountain. Acum stătea pe o bancă din apropierea ieşirii, aşteptându-i să-şi facă apariția. I-a luat foarte mult timp până să-i găsească într-un asemenea loc. Nu putea zbura aici şi nici nu putea dezlănțui o hoardă de Eliminatori, care să măture întreaga văgăună. Prea mult scandal.

Dar acum îi prinsese. Vor ieşi dintr-un minut în altul. Ceruse prin radio şase echipe de sprijin, care se aflau la mai puțin de cinci minute distanță. Ari zâmbi. Soarele strălucea, vremea era minunată, mânca o înghețată, iar toate visele sale erau pe cale să se îndeplinească.

Un grup mic de oameni se interpuse, o clipă, între el şi ieşirea de la roller-coaster, iar Ari se mişcă din loc ca să poată vedea dincolo de ei. Era conştient că oamenii se holbau la el. Arăta altfel decât ei. Altfel chiar şi decât alți Eliminatori. Nu era fără cusur. Nu arăta atât de uman ca şi ceilalți, atunci când nu erau transformați. El părea, mai tot timpul, într-o continuă transformare. Nu-şi mai văzuse fața reală, cea adevărată, de multă vreme.

– Ştiu cine eşti.

Ari aproape că sări în sus, nu-l observase pe băiatul strecurat pe bancă, lângă el.

Se încruntă la fețişoara senină.

– Poftim? mârâi el.

Acesta era momentul când băiețelul se speria şi, probabil, se întorcea şi o lua la fugă. Întotdeauna se întâmpla aşa.

Băiatul zâmbi.

– Ştiu cine eşti, spuse arătând, încântat, spre Ari.

Ari doar se zbârli spre el.

Băiatul chicoti încântat.

– Eşti Wolverine!

Ari se holbă spre el.

– Arăți uluitor, tipule, rosti băiatul. Eşti preferatul meu absolut. Eşti cel mai puternic dintre toți şi cel mai cool. Aş vrea să fiu ca tine.

Ari aproape că se înecă. Nimeni, niciodată, nu-i spusese aşa ceva. În întreaga lui viață nu fusese decât un deşeu pentru toți ceilalți. Când era mic, îi idolatrizase pe copiii-pasăre, dar ei îl ignoraseră. O iubise pe Max, iar ea de-abia dacă lua notă de existența lui. A fost grozav când au dispărut, atâta doar că şi tatăl lui dispăruse. Ari încă mai simțea în gură gustul amar de-atunci, de când îşi dăduse seama că propriul său tată îi alesese pe ei în locul lui. Ari fusese lăsat în urmă, cu străinii.

Apoi au început să-l modifice. Prima dată, Ari fusese încântat, va fi un Eliminator, va fi unul dintre ei. Dar nu era. Era prea diferit de ei, prea cârpăcit. Toți ceilalți au fost făcuți Eliminatori din pruncie, din starea de embrioni. Când erau oameni, arătau chiar a oameni. Când erau lupi, arătau într-adevăr ca lupii. Nu şi Ari. El era într-o stare de transformare parțială, niciodată cu totul om, şi totuşi, mai puțin lup. Arăta ciudat. Urât. Nu se potrivea niciunde.

– Eşti ca o celebritate totală, continuă băiatul. Vreau să spun, cui îi pasă de SpongeBob SquarePants? Stau aici cu Wolverine!

Ari îi oferi un zâmbet timid. Nu mai conta că băiatul îl confundase cu altcineva. Copilul credea că arăta cool. Voia să fie ca Ari. Era impresionat.

Se simțea bine. Uluitor.

– Doamne! Mi-ai putea da un autograf? se avântă copilul, începând să caute o bucată de hârtie. Mama mea voia să iau autograf de la Goofy. Da, sunt sigur. Goofy! Dar cu tine, aici... poți să-mi semnezi pe tricou?

Ridică un marker negru şi trase de tricou, ca să-l facă neted.

Ari ezită.

Băiatul părea nesigur.

— Vreau să spun... îmi pare rău. Nu vreau să te bat la cap. Ştiu că eşti celebru, iar eu sunt doar un băiețel.

Se întristă.

– Nu, e-n ordine, băiatule. Sper că mama ta n-o să se supere, mormăi Ari.

Luă markerul cu o mână ca o labă şi semnă „Wolverine”, cu înfloriturі.

Băiatul se arătă uimit şi încântat.

– Doamne, mulțumesc, domnule. N-am să mai spăl niciodată tricoul ăsta. Eşti cel mai tare. De-abia aştept să ajung înapoi la şcoală şi să spun tuturor că m-am întâlnit cu Wolverine şi că mi-a semnat pe tricou! Asta-i cea mai bună zi din viața mea!

Ari simți un nod în gât. Îşi şterse ochii cu mâna.

– Nicio problemă. Acum mai bine te-ai întoarce la ai tăi.

– OK. Mulțumesc încă o dată! Eşti tare!

Băiatul agită un pumn prin aer şi o luă la goană.

Ari rămase o clipă copleşit de emoție. Se ridică brusc. Stolul! Max! Unde erau? Ochii lui cercetau şuvoiul de oameni care treceau de ieşire. Copiii-pasăre nu erau niciunde. Trecuseră şase minute... probabil că ieşiseră. Îi ratase!

Pentru numele lui Dumnezeu! Cretinelul ăla mic!

Trebuie să rămâi concentrat, Ari, îi spuse Vocea lui. *Ține-ți privirile pe marele premiu.*

Ari o luă din loc, să se întâlnească cu echipele lui de sprijin, pe care le putea vedea acum. Da, ştia că trebuia să rămână atent. Era numai acțiune.

Dar înlăuntrul său, o parte din el zâmbea şi se agăța cu tărie de sentimentul îmbătător de a fi plăcut.

— Doamne, sunt leoarcă, m-am plâns, trăgându-mi de pe mine bluza udă.

Mi-am scuturat părul din ochi, trimițând stropii în toate părțile.

– A fost atât de *mişto,* a spus Gasman cu încântare.

– Splash Mountain chiar că-şi merită numele, a exclamat Nudge, țopăind încântată.

– Nu mi-a plăcut cursa.

Total părea țâfnos. Şi aproape că nici nu se udase.

– Haideți să mergem din nou! a spus Gazzy.

Eram aproape de ieşire, când l-am văzut: Ari, stând pe o bancă. Un băiețel plin de entuziasm vorbea cu el. Am încremenit, iar ceilalți s-au izbit de mine.

– Stânga-mprejur, am zis şoptit. *Bandada... nayshapay.*

– Nu... oh, nu, a şoptit Gazzy Nu-mi vine să cred. Nu acum.

Dar deja-i împingeam înapoi, prin mulțimea care ieşea.

– Îmi pare rău copii, a zis un angajat. Trebuie să ieşiți numai pe aici.

– Nu, nu, am rostit grăbită. Ne-am lăsat aparatul de fotografiat digital în cabină! Mama o să ne omoare! Trebuie numai să alergăm până acolo şi să verificăm...

Angajatul s-a oprit o clipă, iar în acel moment ne-am strecurat dincolo de el.

– Scuzați, scuzați, trebuie să trecem!

Şi-am ajuns înapoi în zona roller-coasterului. O cărare, aproape ascunsă de nişte bolovani artificiali, se întindea de-a lungul unui zid. Ne-am strecurat pe ea, auzindu-l pe angajat cum striga după noi.

– Pe-aici! a zis Fang, oprindu-se brusc.

Eu aproape că trecusem cu totul de uşă, care era, practic, invizibilă. Am zbughit-o cu toții repede pe-acolo şi ne-am trezit într-un coridor lung, slab luminat. O joacă de copii. În câteva clipe am ajuns la capătul lui şi de acolo afară. Ne-am pomenit în spatele unor tufe mari.

– Haideți, am spus grăbită. Pe muntele acela artificial şi apoi ne luăm zborul.

Peste trei minute, eram în văzduh, topindu-ne spre soarele aflat la asfințit, lăsând departe, în urma noastră, Disney World. Lui Nudge îi curgeau lacrimi pe obraji, iar Gazzy şi Angel păreau amândoi foarte amărâți şi dezamăgiți.

– Eu..., a dat Gasman să înceapă.

– Da?

Mi-am înclinat uşor o aripă şi-am planat mai aproape de el.

– Aş fi vrut să putem merge la Casa Bântuită, a continuat el. Se pare că este uluitoare.

Am oftat.

– Ştiu, fraților.

Toată lumea zbura la unison, însă fiecare chip era o mască de dezamăgire şi frustrări.

– Există o mulțime de lucruri pe care speram şi eu să le fac.

Toate presupuneau vederea urechilor de şoarece în oglinda mea retrovizoare, dacă aş fi avut vreuna.

– Dar ştiți că a trebuit să plecăm.

Stolul 1, Ari 0.

– Îl urăsc pe prostul de Ari! a explodat Gazzy.

Împunse şi lovi cu pumnii prin aer.

– Întotdeauna face praf totul! De ce *ne* urăşte? Nu-i vina noastră că l-au transformat în Eliminator!

– Nu-i chiar aşa de simplu, dragule, am spus.

– Taică-său l-a părăsit, a remarcat Iggy pe un ton amar. La fel ca toți ai noştri. Apoi l-au făcut Eliminator. E o bombă cu ceas ambulantă.

– Cum de ne găseşte atât de uşor? a întrebat Angel.

Când văzuse Castelul Cenuşăresei, fața i se făcuse de parcă era din raze de soare. Era încă destul de mică pentru a se lăsa cu adevărat absorbită în magia unui enorm şi atotputernic efect de marketing.

– Nu ştiu, Ange, am rostit.

De fapt, asta era o întrebare de zece mii de dolari.

Dedesubt, peisajul era de un verde buretos şi nu aveai la

ce să te uiți decât la un covor de vârfuri de copaci. Aceştia se terminau abrupt, iar dincolo de ei puteam vedea rafinării imense sau un soi de uzine de tratare a apei, aşa ceva.

Am auzit un zumzăit uşor cu doar o clipă înainte ca un elicopter ca o insectă să-şi facă apariția din spatele copacilor. Avea un curs uşor pe lângă noi, dar aproape imediat s-a întors şi s-a îndreptat în direcția noastră, ca o libelulă curioasă.

– OK, fraților, împrăştiați-vă şi roiu', i-am instruit repede. Ne vedem mai sus, peste cincisprezece minute, păstrați direcția.

Mi-am înclinat puternic aripile şi am degajat într-o parte. Din colțul ochilor am văzut restul stolului despărțindu-se şi împrăştiindu-se în toate direcțiile.

Elicopterul ezită. Pe o parte avea pictat logo-ul News 14 Florida. Poate că nu era un elicopter al Eliminatorilor poate doar o echipă de la ştiri, care monitoriza traficul auto.

Dar ne văzuseră. Mi-am arcuit spatele, îndreptându-mă în jos, apoi am intrat într-un picaj înspăimântător de rapid. Goneam spre pământ cu peste trei sute de kilometri pe oră, ceea ce însemna că aveam mai puțin de un minut ca să mă redresez, înainte de-a mă zdrobi ca un țânțar de parbrizul lumii.

Cine-a zis că poezia a murit?

Când, în cele din urmă, m-am uitat în spate, elicopterul nu se mai vedea nicăieri. Peste câteva minute, am văzut pete întunecate, de diferite mărimi, venind spre mine. Stolul meu.

Fang a ajuns primul.

– Trebuie să coborâm de pe cer, i-am spus.

— Black Ranger spre Feather One[26], a rostit Total încet. Se vede coasta. Răspunde, Feather One.

– Total, sunt chiar *aici*, am şoptit. Nici măcar nu avem staţie de emisie-recepţie.

– Nu, dar ar trebui, mi-a şoptit Total drept răspuns. *Eu* ar trebui să am una, s-ar putea să...

I-am pus mâna pe bot, privind munţii de metal ruginit, electrocasnice vechi şi carcase de maşini, întinse pe o suprafaţă de hectare întregi în jurul nostru. Am făcut un semn peste umăr, iar Fang, Gazzy şi Nudge au luat-o la goană trecând de mine şi au îngenuncheat lângă nişte frigidere fără uşi.

Era numai un paznic, care părea că nu era în stare să se păzească nici pe sine. L-am lăsat în faţa focului aprins într-un butoi de tablă, în partea cealaltă a acestui imens depozit de fier vechi şi atelier de dezmembrări. Sau aşa presupuneam că era, ţinând cont de numărul suspect de mare de maşini relativ noi, grupate într-o clădire de mărimea unui hangar de avioane.

Spre care ne şi îndreptam.

– OK, acum să vedem, ultima dată când am mai fost într-o maşină..., mi-a şoptit Fang la ureche.

– Asta a fost altceva, i-am spus nerăbdătoare. Oricum, nu vom fura o dubă.

– Ce-o să furăm de data asta? a şoptit Iggy. Pot să conduc şi eu o tură?

– Oh, hahahaha, i-am răspuns sarcastică, iar el şi-a înăbuşit un chicot. Uite, asta, am şoptit, arătând spre o maşină joasă, suplă, cu o linie sport.

Care se dovedi a nu avea motor.

De fapt, fiecare dintre acele maşini de nimic aveau câte-o problemă gravă: ori nu aveau volan, roţi sau bord, ori nu aveau scaune. Peste o oră, eram gata să lovesc ceva din

---

[26] Cercetaşul Negru către Pana Unu.

cauza frustrării.

– Şi-acum ce facem? a întrebat Fang cu glas scăzut, lăsându-se pe vine lângă mine. Apelăm la transportul public?

I-am întors o mutră acră.

– Max?

Vocea lui Nudge era neobişnuit de blândă. Îşi dădu la o parte, de pe faţă, câteva bucle lungi.

– M-am tot gândit.

Oh, asta mai lipsea, mi-am zis obosită.

– Dacă luăm scaunele din Camry şi roţile de la Bug, bateriile de la un Caddy, plus volanul de la Accord, şi băgăm motorul înapoi în Echo, atunci putem s-o luăm din loc.

Ochii ei mari şi căprui mă priveau întrebător.

– Nu crezi?

– Uau! a făcut Total aşezându-se.

– Hm, am spus.

– Este un filtru de aer chiar pe masa aia, a adăugat ea îndatoritoare.

– De când te pricepi la chestiile astea? am întrebat-o, uluită.

– Îmi plac maşinile. întotdeauna citeam almanahul anual despre maşini al lui Jeb, scos de *Consumer Reports.* Îţi aminteşti?

– Îhî. Păi, cred că asta sună a plan, atunci, am zis. Toată lumea a priceput ce trebuie făcut?

Chiar şi prăpăditul de paznic ar fi auzit pornirea unui motor, aşa că a trebuit să împingem maşina Frankenstein prin poarta depozitului de fiare vechi şi încă vreo câteva cvartale mai departe înainte de a verifica dacă funcţiona măcar.

Când am ajuns suficient de departe, Fang s-a aşezat la volan, iar eu mi-am folosit talentul de a porni maşini fără cheia de contact.

Motorul chiar a pornit! Adevărat, suna hodorogit, a dat rateuri de mai multe ori, care au fost ca nişte focuri de puşcă, dar mergea, *baby.*

– Toată lumea înăuntru! am spus.

Şi-atunci am descoperit şi ultima problemă.

Micile Echo nu sunt proiectate să transporte şase, chiar şase, copii mai mari decât media.

Şi aripile lor.

Şi un câine.

– De ce trebuie câinele să stea la tine în poală? a întrebat Gazzy nemulţumit, în vreme ce zdrăngăneam şi ne hurducăiam pe străzile întunecoase. Dacă ar sta un copil?

– Oh. Câinele. Ce drăguţ, a comentat Total.

– Pentru că nu este voie să ţii alţi oameni în poală pe locurile din faţă, i-am explicat. E periculos. Dacă ne-ar vedea vreun poliţai, am fi opriţi fără doar şi poate. Vrei să stea Total *acolo?*

Toţi cei din spate ţipară că „nu" la unison.

– Haideţi s-o îndurăm şi pe asta, oameni buni, am zis. Numai pentru o vreme. O să oprim imediat ce găsim un loc de dormit.

– Câinele, a mormăit Total, încă iritat.

– Şşş, i-am spus.

– Vrei să spui că *nu* eşti câine? a întrebat Gasman.

Era obosit. Eram cu toţii obosiţi şi flămânzi şi irascibili.

– OK, voi doi, am zis pe un ton sever. Ajunge! Toată lumea păstrează tăcerea, da? Căutăm un loc de dormit. Calmaţi-vă.

Fang privi înapoi, în oglinda retrovizoare.

– Vrea careva să cântăm *Nouăş' nouă de Sticle de Bere pe Perete*[27]*?*

Am strigat „nu" cu toţii, în acelaşi timp.

---

[27] *Ninety-nine Bottles of Beer on the Wall* – copiii americani cântă adesea această melodie când fac drumuri lungi cu maşina, ca să le treacă timpul mai uşor.

În noaptea aceea, am ascuns maşina la o fermă abandonată, năpădită de vegetaţie, iar noi am dormit prin copaci, legănându-ne încet în adierea plăcută. Nu eram atacaţi sau deranjaţi, aşa că a fost o noapte minunată pentru noi.

Dimineaţa, ne-am întors la micuţa noastră maşină – subliniez *micuţa*.

– Nu avem destule centuri de siguranţă, s-a plâns Gazzy din locul lui din spate.

Toţi patru arătau ca nişte sardele acolo.

– Şi numai Dumnezeu ştie cât de paranoici suntem în materie de măsuri de siguranţă, am spus, verificând o hartă.

– Eu doar am zis, a făcut Gazzy. Băi! Fang!

Chiar şi Fang a tresărit la ultimul scrâşnet al cutiei de viteze. Mi-am muşcat limba ca să nu rânjesc şi i-am oferit lui Fang o privire nevinovată, cu ochii mei mari. Da, mi-am *înghiţit* toate comentariile sarcastice pe care le-aş fi putut emite despre stilul lui de a conduce, spre deosebire de Fang, care o lua pe arătură şi comenta sarcastic atunci când conduceam eu. Asta se întâmplă pentru că, cinstit vorbind, sunt mai bună. Sunt o *prinţesă* ciudată când vine vorba de sentimentele altor oameni.

– Măi, mândreţe, i-am zis lui Total. Ia-ţi labele de pe Everglades.

Total s-a mişcat puţin, ca să pot vedea harta, iar Fang a băgat din nou în viteză şi ne-am aruncat spre destinaţia noastră: sediul central al Itex.

Presupunând că informaţiile lui Angel erau corecte, venise vremea să aflăm cum naiba urma să fac să opresc această companie să distrugă omenirea. Eram sătulă să tot evit asta. Eram sătulă să tot întreb de asta. Eram gata să *aflu*.

Iată ceva la care s-ar putea să nu te fi gândit: dacă un polițist din patrula rutieră vede un Toyota Echo, ciudat şi cârpăcit, gonind pe I-95, şi când se pare că jumătate din populația unei țări mici emigrează în State în acea maşinuță, s-ar putea să fii oprit.

Doar aşa, ca să ştii.

În general, noi şase preferăm să evităm angajații oricărei instituții însărcinate cu aplicarea legii. Mai ales din moment ce nu ştiam niciodată dacă erau autentici sau se vor transforma, brusc, în Eliminatori, ca o provocare în plus în această viață dusă de noi, de teste de laborator perverse.

– N-ar trebui s-o ştergem? a întrebat Fang, privind luminile strălucitoare din oglinda retrovizoare.

– Probabil.

Mi-am frecat fruntea, încercând să adun energie pentru orice ne aştepta. M-am întors spre ceilalți.

– O să oprim şi imediat ce se împute treaba, ne-am luat zborul şi ne-am cărat, da?

Cu toții mi-au răspuns dând solemn din cap.

– Eu sunt cu Iggy, a anunțat Total, sărind pe locul din spate.

Fang a tras, neîndemânatic, pe dreapta, ridicând praful şi pietrişul de pe marginea şoselei. Am schimbat câte-o privire când o femeie în uniformă de polițist a ieşit din maşina ei de patrulare şi s-a îndreptat spre noi. Am descuiat uşile şi ne-am pregătit pentru decolare.

Polițista s-a aplecat la geamul lui Fang, pălăria ei cu boruri largi ascunzându-i fața.

– Bună dimineața, domnule, a spus ea pe un ton prietenos. Ştiți cu ce viteză vă deplasați?

Fang a aruncat o privire spre kilometraj, care nu se clintise de când împinsesem maşina afară din depozit, în bezna nopții trecute.

– Nu, a zis Fang sincer.

– Eu v-am înregistrat cu o sută doisprezece kilometri pe oră, a răspuns ea, scoțând un clipboard.

Am scăpat un fluierat de uimire.

– Excelent! N-am crezut niciodată că poate merge atât de repede.

Fang mi-a aruncat o privire scurtă, iar eu mi-am put mâna la gură.

– Pot să văd permisul de conducere, talonul şi asigurarea dumneavoastră? a întrebat poliţista pe un ton oficial.

Eram terminaţi. Trebuia să ne despărţim, ceea ce însemna că vom pierde maşinuţa noastră peticită, că, probabil, poliţista ne va vedea aripile şi va anunţa întregul păienjeniş de autorităţi care ne vor face zile fripte. Foarte fripte.

– Salut, a zis Angel de pe locul din spate.

Poliţista s-a uitat spre ea prin geam. De-abia atunci se pare că şi-a dat seama câţi eram acolo, copii cu toţii. S-a uitat înapoi la Fang, şi, de data asta, a realizat că nu era destul de mare să aibă un permis de conducere şi restul.

– Sunteţi de aici? Florida este destul de plictisitoare, nu? a rostit Angel, distrăgându-i, pe moment, atenţia poliţistei.

– Vă rog, puteţi să ieşiţi din maşină, domnule? l-a întrebat pe Fang poliţista.

– În mod sigur, e cald aici pentru vremea de toamnă, a continuat Angel.

Din nou, poliţista s-a uitat la Angel, dar, de această dată, ceva i-a anihilat impulsul de a reveni la ale ei. N-am îndrăznit să mă uit în spate, la Angel. Din nou, mă confruntam cu Angel-care-făcea-ceva-rău-cu-bune-intenţii, iar eu nu ştiam cum să acţionez.

Am decis s-o las s-o facă şi să-i ţin morală mai târziu. O situaţie din care toată lumea avea de câştigat.

– Ne cam grăbim, a spus Angel pe un ton prietenos.

– Vă grăbiţi, a răspuns poliţista.

Privirile-i erau uşor pierdute.

– Poate că ar trebui să ne lăsaţi, pur şi simplu, să plecăm, a continuat Angel. Şi să cam uitaţi că ne-aţi văzut vreodată.

– Aş putea să vă las, pur şi simplu, să plecaţi, a repetat poliţista.

Era incredibil de ciudat.

– N-aţi văzut niciodată maşina noastră, a continuat Angel.

S-a ivit o problemă în altă parte, şi trebuie să plecaţi acolo imediat.

Poliţista s-a uitat înapoi spre maşina ei de patrulare.

– Trebuie să plec, a zis ea. Sunt probleme.

– E-n ordine, a spus Angel. Mulţumesc.

Şi-aşa ne-am văzut de drum. Călătoream cu o maşină furată, cu o fetiţă de şase ani care putea controla minţile oamenilor. Nu era chiar definiţia pentru confort.

Am străbătut vreo trei kilometri, când Angel a deschis din nou gura:

– Nu ştiu, fraţilor, a spus ea. Chiar cred că eu ar trebui să fiu liderul.

– Eu am să-ţi fiu adjunct, s-a oferit Total.

– Oh, da, şi-ai să fii atât de concentrat asupra a ceea ce faci, a rânjit Gazzy. Până când un *iepure* o să-ţi taie calea.

– Hei! s-a burzuluit Total fulgerându-l cu privirea.

– Fraţilor, am spus obosită. Ascultă, Ange, e drăguţ din partea ta că te oferi, dar am lămurit deja toată chestiunea cu cine conduce, da? Nu trebuie să-ţi faci probleme cu asta.

– Păi, cred că da, a acceptat Angel încruntându-se.

Nu părea 100% convinsă.

Ce se petrecea cu ea?

Cred că am menționat cât de a naibii de lent este să te deplasezi cu maşina, în comparație cu zborul. În aer, nu există semafoare şi sunt surprinzător de puțini mutanți zburători care să aglomereze traficul. Pe de altă parte, într-o maşină eram relativ la fereală.

– Asta-i, a zis Fang, uitându-se la porțile uriaşe din fața noastră.

– Mda, am spus.

După mai bine de trei ore de drum, parcurs cu o încetineală prudentă, dar tot o deplasare zgâlțâitoare de mama focului, şi o oprire la margine de drum, pentru prânz, am sosit la sediul central al Itex. Prin instinct pur şi puteri maxime de deducție, am ajuns la locul care ar putea avea nişte răspunsuri pentru noi.

Puteri maxime de deducție însemna să fim în stare să descifrăm toate avertizările de pe autostradă care anunțau „Itex – Exit 398". Acum examinam porțile uriaşe din fier, aspectul profesionist al locului.

– Nu-i sârmă ghimpată, a murmurat Fang.

– Nici paznici înarmați, a zis Fang. Ghereta aceea micuță e chiar drăguță.

Părea neobişnuit, ceea ce a declanşat în mintea mea un număr de luminițe roşii. Aici era locul unde urma să fie salvată omenirea? Unde mi se va împlini, în sfârşit, destinul?

Chiar atunci un paznic în uniformă, zâmbitor, ieşi din gheretă. Nu avea pistol sau vreo altă armă vizibilă pentru mine.

– Ați venit aici pentru tur? a întrebat el prietenos.

– Hm, da, a răspuns Fang, cu mâinile încleştate pe volan.

– Îmi pare rău, ultimul a fost la ora patru, a zis paznicul. Dar reveniți mâine, tururile sunt din oră în oră, şi se pleacă din holul principal.

Arătă prin porți, spre clădirile mai mari.

– Hm, bine, a zis Fang, băgând Petecuța în marşarier. Mulțumesc.

Ne-am îndepărtat, însă l-am ținut pe paznic sub observație cât am putut de mult. Nu l-am văzut vorbind cu altcineva sau folosindu-și stația, ori să se agite. Era ciudat. Din nou, am avut o senzație apăsătoare și nedefinită de teamă, apăsându-mi umerii. Nu eram proastă. Copiii aceia ne fuseseră trimiși cu un anumit mesaj. Să ne aducă la Itex. Mai devreme sau mai târziu, vom afla ce ni s-a pregătit aici și existau șanse mari să nu fie ceva plăcut.

Vocea mea a cam tăcut de la o vreme și aproape – doar aproape – că aș fi vrut să-mi vorbească din nou, doar să-mi dea niște indicii cu privire la ce trebuia noi să facem aici.

Însă nu exista nicio cale să-i cer asta.

— OK, Iggy, e rândul tău, am rostit, băgându-i în mână o sticluță de şampon. Şi doar pentru că nu poți să vezi, asta nu este o scuză să nu cureți toată murdăria.

Iggy luă şamponul, iar Gazzy îl dirijă spre uşa toaletei.

Părul îmi era încă leoarcă, udându-mi umerii tricoului. Eram instalați confortabil, în lipsa oricărui lux de la Twilight Inn, care era genul de loc unde se întâmplau lucruri dubioase în toate camerele. Nu ne mai spălaserăm de când am plecat de la Anne, iar Twilight Inn oferea ca bonus şi accesul la propria sa spălătorie cu plată. Tocmai revenisem cu ultima încărcătură de haine călduroase, uscate şi curate, căreia i-am făcut vânt pe paturile duble.

Mă simțeam aproape omeneşte.

Asta a fost o glumă, te-ai prins?

Nudge, Gazzy, Angel şi Total stăteau pe celălalt pat, uitându-se la televizor. Copiii îşi desfăcuseră aripile, lăsându-le să se usuce. M-am aşezat şi i-am aruncat lui Fang câteva rufe.

– Aşadar, e Itex, a spus, începând să le împăturească şi să le bage în rucsac.

– Mda. Ghici cine produce detergentul de la spălătorie? Ia ghici la ce stație de benzină ne-am oprit? Ghici cine face apa carbogazoasă pe care o bei?

Acum, că o căutam, sigla Itex apărea peste tot. Era incredibil: compania părea să atingă fiecare aspect al vieții noastre. Dar nu ne-am gândit la asta niciodată înainte, n-am observat asta niciodată.

Fără niciun cuvânt, Fang a ridicat o pereche de blugi de-ai lui Gazzy. Pe eticheta neagră scria Itex.

– E de rău, am spus cu glas scăzut.

– Idiotule! a strigat Total spre televizor. E cel roşu! Cel roşu!

– Sunt peste tot, de acord, am spus. Mai rău este că, pe măsură ce mă gândesc tot mai mult la asta, cu atât mai mult îmi amintesc că erau peste tot în viața noastră. Îmi amintesc

că Angel bea lapte praf Itex, dintr-o sticlă Itex, purta scutece Itex. E ca şi cum ar fi cucerit întreaga lume fără să prindă nimeni de veste.

– Cineva a observat, a zis Fang, împăturind o cămaşă de-a lui Iggy. Cineva de la Şcoală a remarcat asta, cel puțin cu paisprezece ani în urmă. Şi te-a construit pe tine ca să încerce să-i oprească.

Iarăşi apăruse destinul meu, plesnindu-mă peste față.

– *Ne-a* construit.

– Mai mult pe tine. Sunt destul de sigur că noi, ceilalți suntem cam în plus.

Fang părea foarte nonşalant, însă ideea mă apăsa.

– Nu sunteți în plus pentru *mine,* am spus, băgând într-un rucsac o pereche de pantaloni scurți.

Fang mi-a dăruit unul dintre zâmbetele sale rare, scurte.

Am dat stingerea devreme. Am rămas trează o bună bucată de vreme, întinsă pe podea, gândindu-mă la Itex, compania care ar putea arunca lumea în aer. Misiunea mea era să *salvez* lumea. Aşa că, într-un fel sau altul, trebuia să am de-a face cu Itex, să fac ceva, să aflu ceva, să-i opresc să săvârşească altceva.

Ca destin, era destul de înceţoşat. Era ca şi cum ți se spunea să urci pe Everest, dar fără o hartă şi provizii. În plus, să mai fii responsabil şi pentru alți cinci inşi. Mă simțeam copleşită şi ciudat de singură, cu toate că eram înconjurată de stolul meu. Am adormit sperând că, poate, mâine voi fi în stare să găsesc o soluție.

După cum s-a dovedit, ziua mea de „mâine” a început în beznă totală, cu mâinile şi picioarele legate, şi cu o bandă adezivă lipită pe gură.

122

Fugi! Creierul meu a trecut de la somn la o stare extremă, anihilându-mi panica într-o clipită. Mi-am arcuit spatele, cu întreaga mea forță, ridicându-mă de pe podea. În acelaşi timp, am încercat să-mi depărtez mâinile şi picioarele cât de tare puteam, doar ca să descopăr că nu mi le puteam clinti. *Gândeşte, Max, gândeşte! Poți să ieşi din asta. Nu te pot prinde aşa de uşor!*

Țipătul îmi era înăbuşit de banda adezivă. M-am aruncat prin toate părțile, încercând să mă lovesc de cineva sau să sparg ceva, ca să fac zgomot. Nu-mi venea să cred că ceilalți dormeau în halul ăsta... de obicei şi cel mai mic zgomot era capabil să trezească pe oricare dintre noi. *Poate că ceva nu-i în regulă cu ei.*

Două siluete mari, întunecate, s-au aplecat asupra mea, încercând să mă prindă, dar m-am zbătut cu toată forța. Am reuşit să-i bag unuia un genunchi în stomac, dar n-a avut cine ştie ce efect. Apoi celălalt s-a pus, pur şi simplu, pe mine, tăindu-mi orice urmă de răsuflare. Cu ochii căscați, am aspirat aer pe nas, deja simțind că mă sufocam.

A trecut multă vreme de când n-am mai fost total neajutorată, iar asta mă înnebunea. Din minte îmi zburase orice gând, am recurs la instincte animalice extreme, zbătându-mă pentru viața mea, dorind să-mi ucid atacatorii, să fac orice numai să rămân în viață.

Intrasem în hiperventilație, strigând în tăcere, iar pielea mi se încrețea în jurul gleznelor şi încheieturilor, acolo unde fuseseră prinse cu legături din plastic. Şi tot neajutorată eram.

Încă incapabilă să împiedic gluga neagră să-mi acopere capul, incapabilă să refuz să respir mirosul dulceag, grețos, incapabilă să mă opresc să-mi dau drumul, lăsându-mă să cad într-o beznă adâncă şi rece, unde nu era durere, nici frică, doar neantul.

Oh, da, şi încă un lucru rău. *Foarte rău,* cred. Am văzut-o pe cealaltă Max în cameră, când m-au răpit.

Şi cred că a rămas acolo, cu stolul.

123

După ce Eliminatorii au scos-o pe prima Max din motel, m-am întins repede pe locul ei şi mi-am tras pătura peste cap. Am închis ochii, convinsă că nu se va lipi somnul de mine. Eram atât de agitată... în sfârşit, se întâmpla. În niciun caz nu puteam dormi... Gata cu vechea Max, îşi face intrarea în scenă cea nouă şi îmbunătăţită. Totul era conform planului.

— Uau!

M-am trezit dând din mâini şi din picioare, visând că mă parazitau nişte extratereştri.

Mâna mea a lovit ceva blănos şi cald, şi-am simţit blana tulind-o de-acolo. Apoi mi-am amintit: aveau un câine. Cred că mă lingea. Ce greţos.

Am clipit încet şi m-am uitat prin jur. Camera jegoasă de motel arăta şi mai rău la lumina zilei decât părea la miezul nopţii.

— Max?

M-am uitat şi l-am văzut pe băieţelul blond – Gasman, ce nume – aplecat asupra mea.

— Hm, ce-i? am zis.

— Mi-e foame.

Venise vremea spectacolului. Acum voi putea constata cât de bine pot juca rolul Maximum Ride.

— Bine, am spus, ridicându-mă.

Mă durea peste tot şi eram înţepenită de la dormitul pe podea. Acum, că-i puteam vedea pe toţi de aproape, mi-era greu să nu mă holbez la ei. Într-adevăr, erau altfel decât Eliminatorii, altfel decât Ari. Nu-mi dădeam seama cum se puteau suporta.

— Da, micul dejun, am comentat, încercând să-mi amintesc instructajul. Ăăă, câinele trebuie să iasă afară?

— Am fost deja afară, a spus cel mai mic dintre copii, Angel.

Şi-a lăsat capul într-o parte, privindu-mă, iar eu i-am dăruit un zâmbet larg. Ciudăţenie mică. Nu aveam nicio idee de ce-a rămas Max cu rataţii ăştia mici. S-ar fi descurcat mult mai bine singură. Fiecare dintre ei era ca o bilă de metal legată cu lanţ de picior, ţinând-o pe loc. Ar fi trebuit să-i

abandoneze de mult. Dar asta era una dintre slăbiciunile ei: avea nevoie de public, să fie aplaudată. Cineva care s-o țină de mână şi să-i spună cât e de formidabilă.

Cam aşa ceva. Într-un colț al camerei exista o chicinetă. M-am dus acolo şi-am pus o tigaie pe una din plite.

— OK, v-ar plăcea nişte ouă? am rostit, cercetând cu privirile interiorul minifrigiderului.

— Ai de gând să găteşti?

M-am întors ca să dau cu ochii de Fang, băiatul mai mare, cu părul brunet, care mă privea.

— Nu vă e foame?

— Nu chiar *aşa* de foame, a murmurat Gasman.

N-am priceput. Celălalt băiat mai mare, blondul, s-a ridicat în picioare.

— Mă ocup eu. Gaz, tu pui sucul. Nudge, scoate farfuriile de carton.

— Dar eşti orb, am zis.

Nu putea găti. Sau era vreo glumă?

— Aiurea! Chiar sunt? a zis tipul – Iggy – pe un ton sarcastic.

A trecut pe lângă mine şi-a dat drumul la plită.

— Cine vrea omletă?

— Eu, a spus Nudge, ridicându-şi mâna.

A scos nişte farfurii din carton şi le-a pus pe prăpădita de masă Formica.

Hm. Poate pentru că eu eram liderul, nu trebuia să fac anumite chestii, cum ar fi gătitul. Ei bine, trebuia să mă prefac ocupată, la comenzi.

— Nudge? Vino aici să-ți aranjez părul.

Am scotocit printr-un rucsac după o perie.

— Am putea să-ți facem o coadă de cal, aşa ceva, ca să nu-ți mai vină în ochi.

Nudge – încă un nume tâmpit – se uita lung la mine.

— Vrei să-mi aranjezi părul?

— Da.

Doamne, ce făcea Max toată ziua? Nu gătea, nu aranja părul celorlalți. Doar stătea pe cur, lătrând ordine tot timpul?

— Oh, şi tu, jos din pat.

Am pocnit din degete spre câine, care doar se uita fix la mine.

— De ce să nu stea pe pat? a întrebat Angel.

— Pentru că aşa spun eu, am zis, începând să piaptăn părul lui Nudge.

S-a făcut linişte, şi-am ridicat privirile văzându-i pe ceilalţi patru copii mutanţi uitându-se la mine. Ei bine, nu şi cel orb, cu toate că faţa lui era întoarsă spre mine, ceea ce era cam înfiorător.

— Ce-i? am întrebat.

124

Ultimul lucru pe care mi-1 aminteam era răpirea mea din camera de motel. Nu, ultimul lucru a fost când am văzut-o în cameră pe cealaltă Max. Ce s-a întâmplat? M-a înlocuit ea? De ce?

Pe moment, nu ştiam dacă eram trează sau dormeam, moartă sau vie. Am clipit din nou, şi din nou, însă nu era decât o beznă totală, adâncă: nicio umbră, nicio formă nedesluşită, niciun spot luminos, cât un vârf de ac. Noi toţi, cu excepţia lui Iggy, putem vedea foarte bine în întuneric, aşa că nefiind în stare să văd absolut nimic mi-a înghețat sângele în vene.

Eram oarbă acum, ca Iggy? Au făcut experienţe cu *ochii* mei?

Unde mă aflam? Mi-am amintit că am fost legată fedeleş şi cu căluş la gură. Mi-am amintit că leşinasem. Acum mă aflam aici, dar unde „aici", n-aveam habar.

Unde era stolul? Niciunul dintre ei nu s-a trezit când am fost luată. Au fost drogaţi? Poate şi mai rău? Erau în ordine? Am încercat să mă ridic, dar era ca şi cum aş fi fost cumva suspendată: nu-mi puteam pune picioarele jos, nu mă puteam împinge de nimic. Dar am simţit umezeală. Îmi puteam atinge faţa. Părul îmi era ud. Mi-am întins mâinile şi n-am simţit nimic. Peste tot în jurul meu era apă sau aşa ceva, dar nu era ca apa obişnuită. Nu mă puteam scufunda.

Am înghiţit iar şi am clipit, simţind cum începea să mă cuprindă panica. Unde era stolul meu? Unde mă *aflam*? Ce se întâmpla? *Eram moartă?* Dacă eram moartă, o să mă înfurii îngrozitor de tare, pentru că nu aveam nicio şansă să mă acomodez cu acest neant nelimitat nici măcar o *oră,* darămite o eternitate. Nimeni n-a spus vreodată că moartea era atât de groaznic de plictisitoare.

Inima-mi bătea repede, respiraţia devenise alertă şi scurtă, pielea mă mânca, pentru că sângele-mi gonea prin muşchi şi spre organele principale: luptă, sau şterge-o. Ceea ce m-a trezit la realitate. Mi-am întins aripile şi *n-am putut simţi nimic.* Panicată, mi-am pipăit spatele cu mâna. Muşchii

puternici ai aripilor mele, acele umflături groase pe locul unde se uneau cu umerii, erau acolo. Încă aveam aripi. Doar că nu le puteam simți.

Eram anesteziată? Eram pe masa de operație? Am încercat pe cât am putut de mult să mă mişc, zbătându-mă în beznă, dar iarăşi n-am putut simți nimic.

Astea erau veşti foarte rele.

Unde naiba mă aflam?

Încearcă să te calmezi. Liniştește-te. Adună-te. Dacă eşti moartă, asta e, nu mai e nimic de făcut. Dacă nu eşti moartă, trebuie să te aduni, ca să poți evada, să-i salvezi pe ceilalți, să deschizi o cutie cu şuturi date în curul celor care te-au adus aici...

Eram cu totul singură. Nu-mi puteam aminti când a fost ultima dată când am rămas complet singură. Dacă aş fi fost într-un hamac pe plajă, sorbind dintr-o băutură cu o umbreluță în ea, şi dacă aş fi ştiut că stolul este bine şi în siguranță şi că totul este bine, aş fi fost în al nouălea cer. Să fiu singură, în orele mele libere, capabilă să mă relaxez, acesta ar fi un vis devenit realitate.

În loc de asta, eram singură în beznă, împreună cu frica şi nesiguranța. Aşadar, unde mă aflam?

S-ar putea să nu vrei să afli.

Vocea. Nu eram complet singură, după cât se părea. Vocea continua să fie cu mine.

— Ştii unde sunt?

Am spus-o cu glas tare, vocea stingându-mi-se în neantul amorf.

Da.

— Atunci spune-mi!

Eşti convinsă că vrei să ştii?

— Oh, nu, deloc, mă bucur să fiu într-o stare de ignoranță totală! m-am răstit. De asta nu te mai vreau deloc prin preajmă! Acum spune-mi, javră ce eşti!

Te afli într-un rezervor de izolare. Într-o cameră de interdicție senzorială. Nu ştiu unde, exact.

— Oh, Doamne! Ai avut dreptate... n-aş fi vrut să ştiu.

Un rezervor de izolare. Nimic în afara mea, cu conştientul

meu total dat peste cap, şi Vocea. Păi, aş putea suporta asta, să zicem, vreo zece minute înainte să mă *ţicnesc* cu totul.

Ştiind ce le poate pielea halatelor albe, probabil că au planificat să mă ţină aici vreun an sau doi, ca să poată să-şi ia notiţe, să vadă ce se întâmplă cu mine.

Voiam să mor, chiar acum.

125

Dar sunt Maximum Ride. Aşa că nu va fi atât de uşor, nu?

Bineînţeles că nu. Viaţa mea nu va conţine niciodată un plan convenabil, protector, când puteam să întind o problemă într-o suferinţă nesfârşită de incertitudine şi tortură.

Nu ştiu de cât timp mă aflam în rezervor. Poate doar de zece minute. Parcă trecuseră zece ani. O viaţă de om. Poate că am dormit. Ştiu că am avut halucinaţii. Mă „trezeam" mereu ca să mă regăsesc cu stolul, înapoi în casa noastră din Colorado sau în tunelurile de metrou din NYC, ori la Twilight Inn. Am văzut-o din nou pe Ella Martinez şi pe mămica ei, zâmbind şi făcându-mi cu mâna.

Cred că am plâns o vreme.

Practic, fiecare gând pe care l-am avut vreodată în viaţa mea a revenit, unul după altul, într-o succesiune foarte rapidă. Orice amintire, orice culoare, gust, fiecare senzaţie de orice fel mi s-au derulat din nou în mintea mea înfierbântată, bucle infinite de gânduri şi amintiri, vise şi speranţe, s-au tot desfăşurat, iar şi iar, până când n-am mai putut şti ce fusese adevărat şi ce-a fost doar dorinţă sau ce fusese un film văzut ori carte citită. Nu ştiam dacă eram cu adevărat Max sau dacă aveam cu adevărat aripi sau dacă aveam o familie de copii-păsări, ca mine. Nimic nu mai era adevărat, cu excepţia faptului că mă aflam în acest rezervor. Şi poate nici asta.

Am cântat o vreme, cred. Am vorbit. În cele din urmă, vocea mi s-a stins. Ciudat, nu mi-a fost niciodată foame sau sete. Nu mă durea nimic; nu mă simţeam deloc bine.

Aşa că atunci când rezervorul s-a deschis şi lumina a dat năvală înăuntru, mi s-a părut lucrul cel mai rău şi mai dureros care mi s-a întâmplat vreodată.

Am țipat, însă sunetul vocii mele se auzea extrem de tare, străpungându-mi timpanele, aşa că am tăcut imediat. Mi-am strâns ochii, închizându-i în fața luminii orbitoare, şi m-am făcut ghem cât de tare am putut. Mâini mari m-au înşfăcat şi m-au ridicat şi doar atingerea lor, după atâta timp de neant, mi-a bulversat toate simțurile.

M-au culcat într-un pat şi m-au acoperit cu o pătură. Senzația atingerii de orice era ca o tortură pentru mine. M-am chircit acolo, încercând să nu mă mişc, multă, multă vreme.

În cele din urmă, mi-am dat seama că nu mă mai durea atât de tare. Am încercat să deschid un ochi, doar mijit. Era prea multă strălucire, însă nu simțeam că mă ustură retina.

— Max?

Şoapta înăbuşită mi-a trezit toți nervii, trimițându-mi nişte fiori incredibil de dureroşi de-a lungul şirei spinării. M-am încordat, cu ochii închişi. Nu mai ştiam cum să alerg, cum s-o iau la goană, cum să lupt.

Voiam să fiu înapoi în rezervor, în bezna binecuvântată, în linişte şi neant.

— Max, cum te simți?

Cum nu se poate mai minunat, mi-am zis isterizată. *Grozav. Niciodată n-a fost mai bine.*

— Max, ai nevoie de ceva?

Era o întrebare atât de ridicolă, încât am simțit cum zâmbeam.

— Trebuie să-ți pun unele întrebări, a şoptit glasul. Trebuie să ştiu în ce direcție se îndreaptă stolul. Trebuie să aflu ce s-a întâmplat în Virginia.

Asta m-a dat peste cap. De fapt, mi s-au conectat două sinapse din creier. Am tras pătura jos, puțin, şi mi-am mijit ochii.

— Ştii ce s-a petrecut în Virginia, am zis.

Vocea mea era chinuită şi hodorogită.

— Ai fost acolo, Jeb.

— Numai la sfârşit, scumpo, a spus Jeb cu un glas foarte

scăzut.

Era îngenuncheat pe podea, lângă patul pliant pe care mă aflam.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat înainte de asta, cum s-a spulberat totul. Nu ştiu spre ce direcție se îndreaptă stolul acum sau care-ți sunt planurile.

Acum mă simțeam cam 10 la sută eu însămi.

— Jeb, mă tem că va trebui să te obişnuieşti cu ideea de a nu şti.

Am chicotit puțin. A sunat ca şi cum s-ar fi înecat o pisică.

— Iat-o pe Max a mea, a spus Jeb cu afecțiune. Dură până la sfârşit. Chiar după toate astea, eşti încă în forma mai bună decât ar fi oricine altcineva. Dar trebuie să-ți spun că este necesar să te înhami la acest proiect, de salvare a lumii.

— Am să încerc să-l rezolv, am dat eu un răspuns care a sunat ca un croncănit.

Acum mă simțeam îndeajuns de eu însămi ca să fiu iritată.

Jeb se aplecă mai aproape de mine. Am deschis ochii şi l-am privit drept în față, în acea față familiară care reprezentase tot ce era mai bun în viața mea, cândva. Iar acum semnifica tot răul.

— Max, te rog, a şoptit el. Te rog, doar fă ce trebuie. Vor să te suprime. Te cred o cauză pierdută.

Asta era ceva nou.

— Cine?

— Itex. Te țin aici, în vreme ce-şi încearcă cea mai nouă şi mai măreață dintre invențiile lor. Vor să conduci cu mintea, nu cu inima, Max. Am tot încercat să-ți arăt asta, dar poate că am eşuat. Acum încearcă să-ți ia sufletul acela din tine ținându-te aici. Dar ție-ți pasă de lucruri şi de *oameni*, Max. La fel ca şi mie. Te rog, nu face ca tot ce s-a întâmplat până acum să nu aibă niciun sens. Nu le oferi scuza de a te suprima, de a o lua de la început cu altcineva. Arată-le că greşesc în privința ta. Că ai să faci ceea ce trebuie.

— Am să le arăt că fac ceea ce trebuie scoțându-ți splina pe nas, am zis cu glas slab.

— Batchelder!

Deodată, am auzit un glas profund, venind din spatele

meu.

—Nu eşti autorizat să intri aici.

Apoi, lumina mi-a fost iarăşi blocată, pătura a fost trasă cu totul, şi mâini mari m-au apucat şi m-au aruncat iarăşi în rezervorul acela oribil.

I-am condus pe cei cinci mutanți bizari printre umbre, spre Itex.

— Pe aici.

Am dat la o parte nişte tufe şi le-am făcut semn să treacă. *În sfârşit,* era întuneric. Am crezut că privind o gaşcă de Eliminatori jucându-se Texas hold 'em[28] era plictisitor, dar nici nu se compara cu ziua de astăzi.

Nu-mi dădeam seama cum putea suporta asta Max cea originală. Nici nu mai ştiu de câte ori am vrut azi să țip la ei să tacă din gură şi să se care de lângă mine. Nudge aia, nu se oprea *niciodată* din trăncănit, iar Angel şi Gasman au intrat în dispute dacă cerul era albastru şi ce zi era asta. N-am găsit nicio fisură în armura lui Fang, dar era doar o chestiune de timp. Angel mă înfiora de-a binelea, era scăpată de sub control. Poate că era genul instabil. Trebuia să le spun asta când mă voi întoarce. Gasman părea să fie un imbecil credul, iar Iggy era o povară, din câte puteam să-mi dau seama. Doar atât că reuşea, cumva, să gătească.

În plus, vorbeau toți cu câinele de parcă era o persoană, întrebându-l dacă voia asta sau aia. Vreau să spun, este un câine ciudat.

Dar, în sfârşit, venise vremea. Am făcut turul Itex-ului astăzi şi mi-am făcut datoria în a observa punctele slabe. Acum, că „ne strecuram înăuntru", încercam să fiu prudentă, să par că eram cu ochii-n patru.

Trebuie să spun că mă descurcam de minune. Nu bănuiau nimic. Tot antrenamentul meu, cursurile, practica, dădeau acum roade. Era plăcut să vezi cât de bine ieşea în evidență faptul că eu eram versiunea nouă şi îmbunătățită. De fapt, era straniu cu câtă docilitate mă urmau peste tot aceşti ciudați, făcând ce le spuneam. I-am anunțat că vom pătrunde în interiorul Itex-ului şi-au sărit cu toții în găleată. Chiar şi prostul de *câine.* Când am plecat din hotel, am

---

[28] Cea mai populară variantă de poker jucată în cazinourile din America de Nord şi Europa.

încercat să-l închid în cameră, dar Nudge a ținut ușa deschisă, ca să poată să alerge afară.

— Vine și câinele cu noi în raid? am întrebat, ridicându-mi sprâncenele.

— Bineînțeles că vine, a zis Nudge, părând surprinsă. Întotdeauna vine.

Biiiine, mi-am spus. *Încep să fiu sigură acum de ce voi, tipilor, sunteți destinați lichidării.*

În fine. Oricum, ascultau ordinele. I-am condus pe coama unui deal acoperit cu iarbă, privind în jur, *ca și cum ne-ar fi putut prinde cineva, nu?* Lângă clădirea principală se afla o unitate uriașă de climatizare, iar noi i-am demontat imediat capacul. Am înfipt un băț în ventilatorul enorm, apoi ne-am bulucit cu toții în interior. Am tras bățul de-acolo și ventilatorul a început să se învârtească din nou, iar noi eram înăuntru.

— Asta a fost o idee bună, a zis Fang.

Adică, vreo șase cuvinte mai mult decât spusese întreaga zi.

Am dat din umeri. Știam că Max era foarte plină de sine, dar asta nu însemna că și *eu* trebuia să fiu.

Încercam să-mi tot amintesc că trebuia să par încordată, să mă uit de jur împrejur, să mă port ca și cum chibzuiam pe unde să mergem. Uneori, îi opream pe toți și-mi puneam un deget pe buze, de parcă ar fi venit cineva. Era o isterie.

Am ajuns în conducta principală a sistemului de ventilație și m-am prefăcut că ezit înainte de a-i conduce prin aerisirea care ducea la subsol. Peste încă alte câteva minute și încă vreo două sute de metri, treaba mea se va sfârși.

La fel și ei.

128

Fiind înapoi în rezervorul de izolare, după ce-l văzusem pe Jeb, era o mare uşurare, dar pentru doar vreo două milisecunde. Apoi am început să mă gândesc la ce spusese. Mi-am amintit că aveam un stol care depindea de mine. Mi-am amintit că eram Invincibila Max şi că halatele albe, care mă făcuseră să alerg prin labirintul lor, erau nişte rataţi.

Ceea ce conducea la întrebarea: cum ies eu de aici?

Tot nu mă puteam ridica în capul oaselor, nu puteam simţi nimic. Eram năucită şi aveam halucinaţii din nou, era extrem de greu să mă concentrez, să-mi amintesc ce făceam, în loc să plutesc prin ţara minunilor.

Gândeşte, Max.

Apoi mi-am amintit că aveam o Voce în cap. *Voce, ai vreo idee?*

Ce vor de la tine? a zis Vocea, şocându-mă. Niciodată, înainte, nu mai răspunsesem unei întrebări directe. Cel puţin, asta-mi puteam aminti în acel moment.

Ăăă... ce voiau de la mine? *Doar să fiu aici. Să-mi poată face tot felul de lucruri, să mă facă să sar prin cercurile lor, să fiu şobolanul lor de laborator.*

Ce s-ar întâmpla dacă i-ai priva de asta?

M-am gândit: *S-ar înfuria groaznic?*

Am zâmbit. Dar cum aş putea să-i privez de asta? Constatasem deja că nu puteam să ies din această cutie de sardele.

Ia mai gândeşte-te.

Acum, că mă gândisem cu adevărat la asta, dându-mi seama cât de limitate erau opţiunile mele, m-am cam speriat. Eram într-o situaţie unde toată viteza mea, forţa fizică, isteţimea mea, niciuna nu-mi va fi de mare folos.

Era uluitor.

Dacă n-aş fi fost atât de năucită, aş fi intrat în panică. Aşa cum eram, mă simţeam ciudat de detaşată de problemă. Înfricoşată, însă în acelaşi timp detaşată. Mă pierdeam. Îmi pierdeam minţile.

Mă pierdeam pe mine însămi... chiar pe mine. Se vor

înfuria dacă mă vor pierde. Pentru că nu voi mai fi în stare să sar prin cercurile lor. Dar din moment ce nu mă puteam mişca fizic, să mă rătăcesc părea neavantajos.

Cu o excepție.

Mai *era* o cale prin care mă puteau pierde: dacă muream.

Ceea ce-ar fi fost un fel de eşec în ceea ce privea propriul meu obiectiv, la fel şi pentru ei. Dar... n-aş putea să-i fac să creadă că murisem?

Pariez că pe aici exista vreun fel de aparatură de monitorizare. Când pui un şobolan într-un labirint, stai prin preajmă, să notezi rezultatele. Probabil că mi-au înregistrat toate tiradele mele cretine şi scâncetele şi tot.

Aşadar, cum să fii mort?

Stăteam întinsă într-un lichid flotabil. Mă susținea în totalitate... nu trebuia să încerc să-mi țin capul sus sau ceva asemănător. Respirația mi s-a încetinit, inspiram şi expiram unu, doi, trei, patru. Mi-am relaxat absolut toți muşchii. Apoi... am intrat în mine însămi. Parcă eram o maşinărie şi închideam, încet, toate comutatoarele. Doar *voiam* ca sistemele mele să-şi încetinească funcționarea tot mai mult.

În tăcerea adâncă, inima mea bătea tot mai încet, şi mai încet. Ochii mi s-au închis. Totul era neclintit şi tăcut. Poate că am să zac în acest mormânt de apă pentru totdeauna.

Nu exista timp, nici gânduri, nici emoții.

Speram că nu eram chiar moartă.

Asta ar fi făcut ca găsirea părinților noştri şi salvarea lumii să fie *chiar* dificile.

129

Nu văd niciun motiv să intru în detalii plictisitoare, însă ne-am croit drum până în sala computerelor de la Itex. Până acum, planul funcționa de minune.

I-am gonit pe toți până în cel mai întunecos colțișor al încăperii, iar ei mi-au dat ascultare. Apoi am pornit un computer şi sistemul de operare a demarat în tăcere. Mi s-a spus că Nudge era bună la calculatoare, aşa că i-am făcut semn.

— Vezi ce poți afla despre Itex, i-am şoptit. Lucrează repede.. . nu ştiu cât timp mai avem.

Aveam exact şase minute, patruzeci şi şapte de secunde, dacă era să mă iau după ceasul meu.

— Bine, mi-a răspuns Nudge şoptit, şi-am privit, surprinsă, cum pagini după pagini de informații, toate etichetate „Cu acces restricționat" umpleau ecranul.

Hmm. Poate că acest mutant era mai deştept decât părea. Poate, cumva, ceva s-a întâmplat aşa cum trebuia în cazul ei.

— OK, începe să citeşti, am spus, privind peste umărul ei.

Pentru ciudați, timpul se apropia de sfârşit.

130

Eu, Maximum Ride, eram moartă şi nimeni nu părea să fi observat asta.

Poate *chiar* eram moartă. Începusem să nu-mi prea pese, într-un fel sau altul.

În cele din urmă, temnicerii mei şi-au dat seama că în locul unui şobolan de laborator interesant, aveau acum pe mână un cadavru mult mai puțin interactiv.

În adâncul transei mele, aveam numai o fracțiune de secundă ca să mă pregătesc, atunci când au smuls capacul rezervorului, lăsând în interior lumina orbitoare, usturătoare pentru retină. Să stau nemişcată a fost lucrul cel mai greu pe care-l făcusem vreodată.

Vocile se agitau:

— Ce s-a întâmplat? Cine o monitoriza? Vai de fundurile noastre!

Din nou, m-au înşfăcat nişte mâini şi m-au scos de acolo. Din nou, a fost lucrul cel mai oribil, dureros, pe care mi l-aş fi putut imagina. Dar, de data asta, m-am forțat să-mi deschid ochii, să pun picioarele jos şi să *urlu.*

Genunchii mi s-au muiat sub mine, dar mi-am deschis aripile, scuturând cât am putut de mult umezeala din ele.

Am aruncat o ocheadă scurtă asupra chipurilor uluite, apoi furioase, şi, cu un alt croncănit gutural, nu chiar atât de intimidant pe cât sperasem, m-am săltat în sus clătinându-mă.

Am văzut o imagine înceţoşată a unei ferestre şi-am alergat spre ea, de-abia fiind în stare să mă țin pe picioarele ca de gumă. Când am ajuns aproape, m-am aruncat spre geam, iar mâinile m-au înşfăcat de hainele ude şi de aripi.

Te rog, nu lăsa ca sticla să fie una armată, mi-am amintit să mă rog în ultima clipită. Cred că nu era armată, pentru că am trecut direct prin ea, ceea ce-a făcut ca fiecare celulă din corpul meu să se simtă de parcă aş fi fost strivită de un camion. Urlând de durere, am simțit aerul umed izbindu-mi obrajii şi-apoi am început să cad.

Am încercat să-mi mişc aripile, am încercat să-mi amintesc acel simțământ familiar când prindeam curenții de aer sub ele: luminos, minunate pânze din muşchi, pene şi os. Dar n-am simțit altceva decât amorțeală, o senzație de sfârşeală, ca şi când aş fi fost îmbibată în novocainã.

Munceşte-te, fir-ar, munceşte! mi-am zis, şi-am avut o viziune cu mine, zdrobindu-mă grămadă de pământ, poate la cinci etaje mai jos.

Era întuneric afară: mai puțin dureros pentru ochii mei. I-am deschis doar ca să văd cum pământul se apropia de mine rapid. Din nou, mi-am întins aripile, disperată să le văd cum mă prind, să mă ridice brusc înapoi, spre cer.

Şi chiar au făcut-o, chiar când picioarele mele goale au atins iarba. Apoi am săltat nesigură în văzduh, încercând să-mi amintesc cum să zbor, cum să-mi mişc muşchii, cum să-mi aşez omoplații pentru a avea mai mare libertate de mişcare. M-am ridicat dincolo de o fereastră spartă, la care se înghesuiau mai multe fețe furioase.

Una singură nu era deloc furioasă. A lui Jeb. Şi-a întins mâna pe geam, ridicându-şi degetul mare în sus.

—Ne mai vedem, scumpo! a strigat.

Am țâşnit în sus, vântul dându-mi pe spate părul ud. *Ce era cu el?*

— Doamne, cât material e pe aici, a şoptit Gasman, citind peste umărul lui Nudge.

Mda... hm, nu-i de glumă, m-am gândit. Nu mă aşteptasem la o asemenea cantitate de informaţii despre Itex. M-am întrebat dacă aveau vreun habar că acest copil va avea atât succes la pătrunderea în sistem.

Nudge derula paginile cu rapiditate. Mi-am ţinut un ochi pe ceas, gata să alerg pe toată lumea spre partea a doua a micului spectacol de astă-seară.

— Mă întreb, a spus Nudge, oprindu-se brusc din tastat şi rămânând nemişcată. Mă întreb dacă Jeb n-a fost pe-aici. Simt ceva.

Ciudaţilor, mi-am zis. *Toată chestia devine înfiorătoare.*

— De ce să fi fost Jeb pe aici? m-am răstit. Nu are nimic de-a face cu Itex.

— Max, îi simt vibraţia. A fost aici. Poate că e ceva despre el, despre noi, în fişierele Itex.

Degetele ei au început să zboare.

— Ce faci? am şoptit. Nicio schemă în plus, ţine-te de program.

Iritată, m-am uitat repede la ceilalţi. Gasman şi Iggy stăteau sub o masă, iar Gasman privea în sus la ceva. Fang stătea de pază lângă uşă.

Angel şi nedoritul ei magnet pentru purici stăteau foarte cuminţi, în apropierea lui Fang. Ochii lui Angel erau închişi, am observat iritată. Un moment nemaipomenit să tragi un pui de somn. Chiar atunci ochii i s-au deschis şi s-a uitat direct la mine. I-am oferit un zâmbet liniştitor, şi m-am întors spre Nudge.

— Oh, Doamne, a şoptit Nudge când ecranul s-a umplut din nou. Ia uite, uite!

Încruntându-mă, m-am uitat cum paginile documentelor se adunau una peste alta sub ochii noştri. În capăt, trona fotografia unui bebeluş. Purta o brăţară albă, de spital, pe care scria: „Sunt o fetiţă! Numele meu este Monique.” *Monique* era scris de mână.

— Asta-s eu, bebeluş, a zis Nudge agitată.

N-aveam nici cea mai mică idee de ce credea asta, dar în sfârşit. A început să răsfoiască paginile şi a ajuns la o porţiune masivă, ocupată de schiţe sau desene tehnice, scheme, planuri de proiectare. M-am uitat mai cu atenţie şi m-am încruntat. Acestea erau planuri despre cum să recombini ADN-ul bebeluşului, să grefezi ADN de pasăre în celulele sale stem.

— Max, Max, uită-te aici, a şoptit Nudge, arătând cu degetul.

Acolo, la capătul unui lung buletin medical, se afla semnătura lui Jeb Batchelder.

— Oh, Doamne, Max, poţi să crezi aşa ceva? Fang?

Fang s-a apropiat fără niciun zgomot şi s-a apucat să citească peste umărul ei. Ochii i s-au îngustat. Nu înţelegeam, cum de era Jeb Batchelder aici, în fişierele Itex? Noi trebuia să găsim informaţii despre cât era Itex de malefică, nu despre cercetătorii de la Şcoală.

Nudge a făcut clic pe un link, şi s-a deschis o fereastră mică de media-player. Era intitulată „Părinţii, postare de două zile".

A început să se deruleze un clip video înceţoşat, cu un cuplu de culoare. Femeia plângea, iar bărbatul avea o expresie încremenită, ca şi cum ar fi fost martorul unui accident oribil. Femeia spunea: „Copilaşul meu! Cine mi-a luat copilul? O chema Monique! Dacă ştie cineva unde-i copilaşul meu, vă rog, *vă rog,* aduceţi-o înapoi. E viaţa mea!" Femeia a început să bocească şi n-a mai putut continua.

Acesta nu era un material pe care *trebuia* să-l vedem. *Trebuia* să vedem, fişier după fişier, cum polua Itex planeta, distrugând resursele naturale, folosind copii ca mână de lucru, şi aşa mai departe. în pofida misiunii mele, eram intrigată de ce găsise Nudge.

— Nu are niciun sens, am zis după ce s-a terminat clipul video. Am văzut formularul medical de acceptare cu câteva secvenţe mai înainte.

Nudge şi-a tras nasul şi a făcut clic înapoi, la formular. La capătul de jos erau semnăturile părinţilor lui Monique,

autorizând pe cineva numit Roland ter Borcht să le „trateze” copilul. Dar acum, că le-am examinat, semnăturile părinților arătau exact ca a lui Jeb Batchelder.

Nu mai ştiam ce să cred. Nimic din toate acestea nu se potrivea cu ce mi se spusese mie. Era adevărat? Plângând în tăcere, Nudge a continuat să parcurgă fişierul. O altă fotografie a femeii a apărut pe ecran. Arăta mai bătrână şi incredibil de tristă. Cuvântul „Eliminată” era ştampilat de-a curmezişul fotografiei, în cerneală roşie.

Deodată, Iggy şi-a scos capul de sub masă. Într-o mână ținea nişte fire.

— Vine cineva, a anunțat el.

Libertatea-i libertate, chiar dacă eşti ud leoarcă, practic ţicnit, şi ai probleme să-ţi faci muşchii să coopereze.

Prima oprire: Twilight Inn. Am verificat locul cu grijă, dar părea curat. Echo-ul era încă în parcare. Oricum, în cameră nu se afla nimeni, cu toate că lucrurile noastre erau tot acolo. Ieşise stolul să mă caute?

Am devorat nişte mâncare, apoi am împachetat toate lucrurile noastre cât am putut de repede. Am înşfăcat tot şi mi-am luat zborul, alergând vreo şase metri în parcare şi apoi săltând în văzduh, cu aripile desfăcute şi prinzând curentul de aer.

Am desfăşurat o supraveghere constantă, căutând Eliminatori zburători, însă nu am văzut nimic. Rucsacurile mă trăgeau în jos, trebuia să mă debarasez de ele şi să am mâinile libere.

Am ascuns toate lucrurile noastre în vârful unui pin. Următoarea oprire: înapoi de unde tocmai o ştersesem. Cu cât deveneam mai eu însămi, cu atât mai mult mă simţeam ca o dementă ucigătoare, înfuriată. Am sfâşiat cerul nopţii, furia ţâşnind din mine ca aburii sub presiune. În întreaga mea viaţă, halatele albe îmi făcuseră nenumărate lucruri odioase, inumane, de neiertat, mie şi nouă, tuturor.

O răpiseră pe Angel. Dar, de data asta, chiar depăşiseră limita.

M-au pus într-un *nenorocit de rezervor*!

Eram uluită că încă mai eram coerentă şi că puteam zbura. Am ieşit din raza vizuală, sub frunzişul copacilor, trecând ca o săgeată printre pini.

Când am ţâşnit afară din pădure, am dat un ocol rapid de tot în jurul întregului complex, şapte clădiri uriaşe Mi-am refăcut traseul, căutând un geam spart, demascator. Şi l-am găsit. Nu aveam nevoie decât de confirmarea că fusesem ţinută aici, că această companie era în spatele acestei afaceri. Că Jeb era asociat cu Itex.

Acum trebuia să găsesc stolul.

Gonind înapoi în pădure, am frânat vijelios la marginea

copacilor. M-am lăsat uşor la pământ, scuturându-mi aripile. Mă simțeam bine. De parcă aş fi avut gripă, dar acum mi-era mai bine. Pumnii mi s-au închis şi deschis. Eram *nerăbdătoare* să se arate Eliminatorii. Eram gata să sfâşii ceva.

Mi-am strâns aripile şi m-am strecurat printre umbre, spre clădirea principală.

M-am aplecat spre pământ, cu ochii pe ferestrele luminate ale clădirii. Ceva care atârna mi-a atins capul, şi l-am dat la o parte, gândindu-mă la altceva. Mâna mea a atins ceva neted şi rece... şi viu.

Înăbuşindu-mi un icnet, mi-am tras mâna înapoi, doar ca să simt cum ceva cade peste mine cu un bufnet. Un şarpe! Eram gata să scot un urlet, dar în loc de asta a ieşit un scâncet înspăimântat.

Erau şerpi peste tot acolo. Şerpi negri, de un metru jumătate, doi metri lungime, cădeau asupra mea, lingându-mă cu limbile lor. Îi goneam de pe mine, efectuând un dans înspăimântat, răsucindu-mă, încercând să-i scutur de pe mine. Dar ei continuau să vină.

Eram pe cale să-mi pierd controlul. Dacă era ceva ce uram mai mult decât locurile mici şi întunecoase, aceia erau *şerpii* îngrozitori!

— Oh, Doamne, oh, Doamne, oh, Doamne, am icnit, aruncând şerpii de pe mine.

Simţeam cum e pe cale să fac un acces de isterie şi-am ştiut că voi exploda.

Ghemuindu-mă, mi-am încordat muşchii şi-am sărit în sus. Am bătut din aripi cât am putut de tare, tremurând şi înfiorându-mă când am simţit şerpii târându-se peste ele. Oh, Doamne, *ajutor, ajutor, ajutor*! în aer, am schimbat vitezele şi-am trecut la modul hipersonic. Şerpii au început să curgă de pe mine, desprinzându-se şi căzând în bezna de dedesubt. Tremuram atât de tare, încât de-abia dacă mai puteam zbura, şi, în cele din urmă, l-am dat jos şi pe ultimul dintre ei.

Şerpi! Oribilii şerpi! De unde-au apărut? Uram, uram şi iarăşi îi *uraaam* pe şerpi.

Ţi-e frică de ei, a zis Vocea mea, la fel de detaşată şi netulburată ca întotdeauna.

Nici pomeneală, fraiere! am urlat înlăuntrul minţii mele.

Frica este punctul tău slab. Trebuie să-ţi depăşeşti toate vulnerabilităţile.

Eram atât de oripilată şi de furioasă, încât am crezut că borăsc. A fost un alt test? Totul n-a fost decât în imaginaţia mea? Stomacul mi se întorcea pe dos, iar adrenalina îmi cânta prin sânge. O să-mi explodeze capul.

Stolul. Trebuie să ajung la stol.

Bine, Max. Rămâi cu ochii pe premiul tău.

— Du-te-n mă-ta, Voce.

Mi-am tras umerii înapoi, am strâns din maxilar şi am făcut o întoarcere de 180 de grade, înapoi spre Itex.

Excelent, Max. Uneori, mă uimeşti.

Cum putea şti acest tip orb, Iggy, că venea cineva? Era ca un liliac! Poate că avea ceva ADN de liliac.

Bang!

Ari a năvălit pe uşa camerei computerelor.

— Împrăştiaţi-vă! a strigat Fang, aruncându-se asupra ciudatului băiat.

Ce face aici cretinul ăsta? m-am întrebat. Mă aşteptasem la echipa de experţi în lichidări a Itex, nu la vreunul dintre aceşti jumătăţi de lupi. Unde erau? M-am uitat la ceas, apoi m-am hotărât să-i urmăresc pe cei doi masculi mutanţi sfâşiindu-se unul pe altul pe podea.

Asta până l-am auzit pe Gasman ţipând:

— Păianjeni!

Pe sub uşi a pătruns un val enorm de păianjeni, un covor negru de picioare târâtoare, mişcându-se ca lava.

Ari s-a desprins brusc de Fang pentru a explora celelalte opţiuni.

— Aici! am zis.

Am apucat mâinile slăbănoage ale lui Angel şi-am ridicat-o. A încercat să mă împingă spre ieşire, dar m-am proptit bine pe picioare.

Rânjind, Ari a ţâşnit înainte şi-a muşcat-o pe Angel de antebraţ. Ea a scos un urlet asurzitor, iar eu m-am înfiorat.

— Nuuu!

Fang a urlat din partea cealaltă a încăperii, dar o cuşcă a căzut de nicăieri şi l-a închis.

— Şobolani! Şobolani! se văicărea Nudge, repezindu-se sub o masă.

Sărea apoi de pe o masă pe alta, îndreptându-se spre uşă, dar oriunde se ducea, un fluviu de şobolani chiţăitori, cu cozile roz, se îngrămădea în urma ei. Câţiva i s-au căţărat pe blugi, şi, în cele din urmă, a rămas pe loc, ţipând, acoperindu-şi faţa cu mâinile.

Acum cu toţii urlau din toţi bojocii. Era o nebunie totală. Fiecare persoană de aici, cu excepţia mea, îşi trăia cel mai cumplit coşmar, confruntându-se cu cea mai mare temere a

sa, chiar şi cățelul. Era sub masă, holbându-se îngrozit la un castron cu mâncare pentru câini.

Eu încă o mai țineam pe Angel, care se zbătea mult mai tare decât aş fi crezut că poate. Mă lovea atât pe mine, cât şi pe Ari, chiar dacă din uriaşa rană adâncă din brațul ei se scurgea sânge peste mâinile mele.

Nu mă puteam împiedica să nu zâmbesc, era un mic mutant încăpățânat. Din colțul ochilor l-am văzut pe Fang holbându-se la mine, izbindu-se de gratiile de la cuşca în care era închis.

— Fraților, fraților! a țipat Fang.

Glasul lui mai grav a străpuns urletele ascuțite.

— Chestia asta nu poate fi adevărată! Nu-i adevărat!

Ai vrea tu, *ciudatule,* m-am gândit.

Gândeşte-te la asta: le puteam lua urma după miros. Nu ştiam dacă era o nouă abilitate îmbunătăţită sau duhneau ei mai mult decât de obicei, dar puteam, practic, să calc pe urmele stolului.

Se duseseră prin conductele de aerisire şi i-am depistat, chiar m-am întors de două ori, aşa cum trebuie să fi făcut şi ei. În cele din urmă, am ştiut că erau prin apropiere, şi concentrându-mă, am auzit discuţii şoptite. Am descoperit o gaură de aerisire în tavan, care dădea într-o sală cu computere de la subsol, oarecum asemănătoare cu cea de la Institut. Ca şi cum ar fi existat un decorator de interioare specializat în proiecte pentru savanţi nebuni.

L-am văzut pe Fang! Stătea de pază la uşă. Angel îl făcea pe Total să tacă. Mi-am schimbat unghiul şi m-am uitat mai departe prin încăpere. Nudge era la un computer, unde citea ceva. Obrajii îi erau scăldaţi în lacrimi, ceea ce m-a făcut să mi se strângă inima. Apoi... am văzut-o.

Cealaltă eu.

— Max, Max, uită-te la asta, a zis Nudge, întorcându-se spre ea, iar mie mi-a îngheţat sângele în vene.

Adică, arăta exact ca mine, şi, pe când mă uitam, şi-a dat nerăbdătoare părul pe spate, aşa cum făceam eu întotdeauna.

În piept mi s-a aprins o furie nouă, făcându-mă să respir cu dificultate. Practic, au făcut o *Max de rezervă,* substituind-mă cu ea.

Pe scala diabolică de la unu la zece, asta echivala cu *şaptesprezece.*

Aveam de gând s-o omor pe cealaltă Max. Şi cum rămânea cu stolul meu? Cum se putea să nu-şi dea seama? Cum putea să fie o copie perfectă? Dar jur, era ca şi cum aş fi privit vreo hologramă de-a mea, o înregistrare video de-a mea, interacţionând cu Nudge.

M-am uitat din nou în jur, şi-am văzut-o pe Angel privind drept la mine, prin conducta de aerisire.

M-am tras imediat în spate, nedorind să mă dea de gol.

Apoi mi-a venit un gând oribil: ce-ar fi dacă Angel s-ar gândi că *eu* eram impostoarea? Ce-ar fi dacă falsa Max i-a aburit pe toți?

Oh, Doamne, trebuia să pun acum capăt acestui lucru.

Iritată, am început să desfac clemele care țineau ventilatorul din tavan la locul său. Atunci, jos, mi-am depistat partenerul favorit de ciomăgeli, gonind spre sala computerelor. Ari. De data asta, va trebui să-l scot din circulație pentru totdeauna.

În acelaşi timp, va trebui să am grijă şi de duşmanul meu suprem: eu.

În mijlocul haosului şi ţipetelor, un zgomot de prăbuşire ne-a făcut capetele să zvâcnească în sus. Incredibil, vechea Max, Maximum Ride, căzu în cameră prin conducta de aerisire. De unde o fi apărut? Trebuia să fi fost eliminată deja!

Dar iat-o, şi arăta *atât de furioasă.*

— Cred că invitaţia mea s-a pierdut prin poştă, a zis veninoasă. Dar nu mă deranjează să dau buzna la petrecere.

În acel moment, şobolanii, păianjenii şi cuşca au dispărut. În timp ce toţi ceilalţi clipeau, privind în jur, oferind un nou sens cuvântului *nătărău,* am înjurat în barbă. Un moment nemaipomenit pentru ca perfecţionatul, super-ultra-secretul sistem holografic de realitate virtuală al tipilor grei să crape. Acest lucru – împreună cu sosirea intempestivă a şarmantei mele predecesoare – îmi va face misiunea ceva mai dificilă.

— *Max?* a întrebat Ari, holbându-se la cealaltă Max.

— *Max!* a strigat Nudge.

— Da, am răspuns amândouă.

Cealaltă Max s-a uitat spre mine, cu ochii mijiţi.

— Se spune că imitarea este cea mai sinceră formă de linguşeală, a zis pe un ton batjocoritor. Aşa că, într-adevăr cred că vrei să te guduri.

— Cine eşti *tu ?* am izbucnit cu ochii cât cepele. Eşti o impostoare!

— Nu, nu-i ea.

Cea mică şi scârboasă, Angel, s-a întors să se uite la mine. Încă-i mai sângera mâna, acolo unde-o muşcase Ari.

— Tu eşti.

Mi-am înghiţit furia. Cine se credea, ea şi câinele ei stupid? I-am zâmbit îngrijorată.

— Dar, Angel, am rostit, pe un ton năclăit de sinceritate, cum poţi să spui aşa ceva? Ştii cine sunt.

— Cred că eu sunt Angel, a spus ea. Iar câinele meu nu-i stupid. Tu eşti cea proastă, să crezi că ne poţi duce de nas. Pot să citesc gândurile, *idioato*!

Mi-a căzut inima-n călcâie mai repede decât un lift care se prăbuşea. Nimeni nu mi-a spus asta.

— Da, eşti o *idioată,* a repetat şi câinele.

Am căscat gura spre el. Nu cumva îmi vorbise? Era un truc?

Maximum Ride se uita la mutanți, îi lua unul câte unul şi ei o îmbrățişau, iar eu i-am aruncat o căutătură piezişă. Nu-mi venea să *cred* că-şi făcuse apariția, distrugând *totul.*

— OK, hai să ne rezolvăm şi criza de personalitate, a mârâit cealaltă Max, întorcându-se spre mine.

Avea fața albă şi pumnii strânşi.

— Eram pe cale să spun acelaşi lucru, am mârâit şi eu, gata de luptă. Ia-ți labele de pe stolul meu!

— Oh, ce bine că v-ați întâlnit voi două.

Ne-am răsucit amândouă pentru a da cu ochii de mai mulți cercetători în halate albe, stând în intrândul de lângă uşă.

— Max, eşti bine? a întrebat Jeb Batchelder.

Începusem să spun *„da”,* dar apoi am văzut că nu se uita la mine. Îl preocupa *cealaltă* Max, de *cealaltă* îi păsa lui. Eu eram în plus.

M-a podidit furia. Eram exact ca Max, eu *eram* Max, eram *mai bine* pregătită decât ea în orice direcție. Dar, pentru toți cei de-aici, eram doar o bucată de carne. Nimic altceva. O nimeni.

Dar apoi l-am auzit pe unul dintre savanți păşind înainte şi spunând cu o voce baritonală:

— Elimină versiunea veche. Nu-i bună. Are termen de expirare.

Se uita la mine, ca să fac onorurile.

Fără să mai stau pe gânduri, m-am aruncat asupra celeilalte Max, chiar peste masă, cu capul înainte.

Cealaltă Max era pregătită, însă de partea mea era o explozie demențială de gelozie. Am reuşit s-o izbesc, aruncând-o la perete. Şi-a recâştigat imediat echilibrul şi a luat poziția

de atac.

— Nu vrei să faci asta, a zis cu o voce gravă. Nu vrei o bucată din mine.

— Greşit! am rostit batjocoritoare.

— Ăăă... Max? a glăsuit Gasman. E ceva ce-ar trebui să...

— Tacă-ți fleanca! l-am repezit şi m-am aruncat iar asupra lui Maximum Ride.

Savanții şi Jeb s-au dat la o parte, în timp ce noi ne-am încleştat una de alta şi ne-am rostogolit peste mese. A reuşit să-şi tragă pumnul înapoi şi să mă lovească în cap, făcându-mă să țip. I-am tras un genunchi în burtă şi-am auzit un *uuuh* mulțumitor.

Aveam forțe egale. Am atacat ca într-un iureş, cu pumnii zburând în toate părțile, lovituri laterale şi contacte cu vânătăi. Dar apoi ne-am retras, dându-ne ocol una alteia.

— Nu poate rămâne decât o singură Max, a spus Jeb încet.

— Da, cea adevărată, l-am auzit pe Ari rostind.

Savantul cu voce adâncă şi-a încrucişat brațele la piept.

— Hai să vedem, dacă ceea ce spuneai despre ea se confirmă, Batchelder.

Am urlat şi m-am aruncat iar asupra lui Max, culcând-o la pământ. M-a ținut de păr şi mi-a tras un cap în gură atât de tare, că am văzut stele verzi, dar n-am slăbit-o deloc. I-am împins pumnul în coaste, o dată, de două ori, de trei ori. A treia oară, pot să jur, i-am auzit una dintre coaste pocnind. Ce bine-a fost.

— Voi decideți care dintre voi supraviețuieşte, a zis Jeb. Cea mai puternică Max să câştige.

— Ține-ți gura, ticălosule! a lătrat Maximum Ride spre el, chiar când eram pe cale să spun exact acelaşi lucru.

Ea şi cu mine am sărit în picioare, ne-am privit. Era ca şi cum mă uitam în oglindă. Ce ciudat.

Dar trebuia să dispară. Era o Max în plus. Cu un alt muget, m-am aruncat spre ea, trimițându-i o lovitură laterală de picior, care a expediat-o din nou la podea. M-am lăsat peste ea, aşezată pe burta ei, şi-am pocnit-o direct în nas. S-a cutremurat, iar capul i s-a smucit într-o parte, apoi i-a țâşnit sângele.

— Te crezi atât de grozavă, am şuierat.

Se zbătea sub mine, dar i-am prins mâinile pe lături, sub genunchii mei, şi m-am întins spre gâtul ei. Asta se va termina într-un singur fel: cu mine pe podium. Eram construită să supraviețuiesc. Acesta-mi era destinul, să fiu capabilă să depăşesc orice era mai slab şi-mi ieşea în cale. Era singurul lucru de care-mi păsa. Max era slabă pentru că ei îi păsa de toate: de stolul ei stupid, de părinții lor imbecili, de modul în care o trădase Jeb, de orice altceva decât de ceea ce ar fi trebuit.

Am chicotit, gândindu-mă cât era de jalnică. Eram gata s-o strivesc.

Dar, deodată, şi-a arcuit spinarea, mârâind, şi m-a azvârlit cât colo. Din nou în picioare, m-a lovit în bărbie, dându-mi capul pe spate cu o asemenea forță, încât aproape că am leşinat. În clipa următoare era călare pe mine, aşa cum făcusem eu cu un moment mai înainte. M-a apucat de gât cu ambele mâini şi-a început să strângă. Cu sângele curgându-i din nas, arăta ucigătoare, de neoprit. Un ochi îi era umflat şi închis, dar, cu toate astea, tot avea forța de a mă priponi. Am apucat-o de mâini, încercând să le dau la o parte, dar nici n-am putut s-o clintesc.

— Max? l-am auzit pe Gasman vorbind din nou.

L-am ignorat amândouă.

— Ceva important...

Oh, Doamne, m-am gândit, zbătându-mă, vag surprinsă.

Are să câştige. Nu-mi trecuse niciodată prin cap că ar putea, în toate scenariile pe care le derulasem vreodată, în toate antrenamentele, câştigam întotdeauna. Dar uluitor, începeam să am o senzație ciudată, iar lumea mea se întuneca. Am încercat s-o arunc de pe mine cu toată forța mea, însă era mai puternică decât mine.

— Nu poate fi decât o singură Max, l-am auzit vag pe Jeb rostind.

Vocea-i răsuna de la mare distanță, plutind peste capul meu.

Asta-i... m-am gândit încețoşată. *Acesta-i... sfâr... şitul.*

Deodată, strânsoarea din jurul gâtului meu a încetat.

Cu un şuier puternic, aerul mi-a umplut plămânii.

Lumina mi-a umplut ochii, icneam, respiram greoi, sorbind aerul.

Vechea Max s-a dat jos de pe mine. Am tuşit, ținându-mi mâna la gât. Mă chinuiam doar să mă ridic în picioare.

— Eu sunt mai puternică, a țipat ea spre cercetători. Mai puternică decât tine. Dar nu am de gând să ucid fata asta pentru voi. N-am să mă cobor la nivelul vostru jalnic.

139

— Max, a zis Jeb, părând luat pe nepregătite. Nu pot fi două Max.

Mi-am coborât privirea spre falsa Max, care inspira aerul ca un peşte pe uscat. I-am văzut pupilele micşorându-se la dimensiunea unor vârfuri de ac şi mi-am dat seama cât de aproape fusesem s-o lichidez. Însă acest şobolan sărea acum afară din labirint.

— Atunci n-ar fi trebuit să *ne faceţi* în două exemplare, am zis cu o voce aspră. Acum e problema voastră.

— Nu înţelegi, a spus unul dintre cercetători. Numai una dintre voi îşi poate îndeplini misiunea, destinul.

Suna idiot şi pompos. Cu ochii pe falsa Max, m-am întors acolo unde se adunase stolul, gata de luptă sau de zbor.

— Ştii, i-am zis halatului alb, se pare că voi, tipilor, nu v-aţi gândit cu adevărat la toate astea. Ne-aţi băgat într-o ecuaţie şi-aţi prezis rezultatele. Ei bine, am veşti pentru tine, cretinule.

M-am uitat spre grupul de cercetători, la Jeb, la Ari. Eram încă însufleţită de adrenalină, nasul îmi sângera mai departe, iar eu aveam chef să mai dau cuiva şuturi.

— În această ecuaţie a voastră, noi suntem doar *variabile.* Aşa că vom *varia.*

Practic, scuipam cuvintele spre ei.

— Ceea ce voi, otrepe demente, se pare că nu pricepeţi este faptul că sunt *o persoană în toată puterea cuvântului.*

Am arătat spre cealaltă Max, care era acum în patru labe şi încerca să se ridice în picioare.

— Şi ea este reală. Este o persoană. Toţi suntem! Şi m-am săturat să tot sar prin cercurile voastre. Tot vă spuneţi că faceţia astea ca să salvaţi lumea, dar nu sunteţi altceva decât o gaşcă de păpuşari psihopaţi, care probabil că n-au avut suficiente întâlniri cu fetele în anii de liceu.

Mă plimbam de colo-colo, incitată cu adevărat. Transpiraţia-mi curgea pe frunte şi mă ustura pe obraz, acolo unde era julit.

O alarmă se apucă să sune din senin. în clipa următoare,

am auzit strigăte şi un tropot de paşi.

Jeb şi celelalte halate albe s-au uitat unii la alții. Nu puteam să pun acum lucrurile cap la cap. Făceau parte din Itex sau nu?

— Max, a zis Gasman din nou.

— N-o să mai ieşim de-aici, am spus grăbită, căutând o posibilă cale de scăpare.

Apoi mi-am amintit: eram la *subsol.* Oh, Doamne. Acum lucrurile chiar or să se împută.

Jeb şi celelalte halate albe s-au tras mai aproape de Eliminatori. Falsa Max părea pierdută, nesigură de care parte se afla. Aproape că-mi părea rău de ea.

— Max, chiar îmi...

— *Ce-i?* m-am răstit, întorcându-mă să mă uit la Gazzy. Suntem la buza prăpastiei, dacă n-ai observat încă. Ce-i atât de *important?*

Ochii lui albaştri, atât de asemănători cu ai lui Angel, mă priveau cu toată sinceritatea.

— *Culcat.*

Într-o milisecundă, m-am trântit la podea. M-am rostogolit sub o masă şi mi-am acoperit capul cu mâinile. Când unii de vreo opt ani îți spun „culcat”, s-ar putea să fii ținta unui jet dintr-un pistol cu apă. Când Gazzy îți spune „culcat”, atunci eşti pregătit să se dezlănțuie iadul şi ți se face frică degrabă, neamule.

BUUUM!!!

Timpanele mi s-au spart, practic, din cauza forței exploziei. Instantaneu, gura mi s-a umplut de praf, fibre din covor, şi ceva umed ce n-am mai vrut să văd ce era. Am fost săltată în aer cam un metru şi ceva, încă făcută ghem, iar apoi ceva s-a prăbuşit peste mine, tăindu-mi respirația. Replici şi un *buum* mult mai mic m-au făcut să mă ghemuiesc şi mai tare, dar imediat ce exploziile au părut că s-au terminat, mi-am îndreptat spatele, gemând din cauza efortului de a da la o parte resturile.

— Raportați! am strigat, inhalând praf şi tuşind dezlănțuită.

Bucăți mari din pupitru sau din tavan căzuseră peste mine. Dacă nu aveam şi nişte oase rupte era un adevărat miracol. Mă simțeam de parcă aş fi fost lovită de remorca unui tractor, poate chiar de două remorci.

Nesigură, încă tuşind, m-am ridicat în picioare.

— *Raportați!* am strigat iarăşi, înnebunită.

Încăperea era plină cu praf în suspensie şi fibre plutind peste tot. Erau aprinse lumini roşii, de alarmă, scufundând întreaga scenă într-o strălucire oribilă, sângerie.

Nimeni nu-mi răspunsese încă. Am strigat şi mai tare:

— *Raportaţi!*

Am început să-mi fac loc printre dărâmături. O privire rapidă mi-a dezvăluit că vreo câteva dintre halatele albe stătuseră în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit: zăceau prăbuşiţi la podea, fără cunoştinţă. Nu-l puteam vedea pe Ari nicăieri, însă am zărit o pereche de picioare ieşindu-se de sub o grămadă de resturi. Nu erau picioare pe care să le pot recunoaşte.

Jeb se ridica încet în partea cealaltă a încăperii, cenuşiu din cauza prafului, cu sângele curgându-i pe bărbie.

— Prezent! a strigat Angel, iar eu am simţit prima undă de uşurare.

— Prezent, a hârâit Nudge, începând să tuşească.

Am văzut-o cum se târa de sub un pupitru sfărâmat.

— Prezent.

Glasul lui Total provenea din spatele unui scaun răsturnat. L-am azvârlit din drum şi-am remarcat că Total se făcuse complet cenuşiu, cu excepţia ochilor.

— Şi nu sunt încântat de asta, dacă-mi dai voie să spun, a adăugat el ţâfnos.

— Prezent, s-a auzit vocea liniştită, calmă, a lui Fang, în timp ce se ridica din spărtura căscată în peretele opus.

Oh, pariez că a durut.

— A fost *uluitor*! a strigat Gazzy, sărind în picioare.

Bucăţi din tăblia mesei şi din perete au căzut de pe el.

— Eu i-aş da zece puncte ţepene, a zis Iggy, rostogolindu-se de sub ceea ce fusese un birou. Numai pentru bubuitură.

După explozie, timp de un minut, se lăsase o linişte nefirească, dar acum se auzeau voci pe coridorul de afară. Am început din nou să auzim ordine răstite, zăngănitul armelor, paşi repezi. Cu toate că paşii răsunau mai puţin siguri. De sub dărâmături am auzit gemete.

O scurtă cercetare, mi-a arătat că stolul meu era întreg şi gata să se pună în mişcare. De asemenea am mai observat...

...o gaură uriaşă în peretele de la subsol, suficient de mare ca să poată trece un camion, ducând direct afară, în noapte.

— Oh, excelent, a zis Nudge.

Am rânjit, simțind cum stăteau să-mi dea lacrimile. Stolul răzbise încă o dată. Viața noastră era o înşiruire de situații nasoale, una după alta. Tot mereu încercau să ne înfrângă şi, tot aşa, le arătam din ce suntem făcuți. Eram atât de mândră şi atât de nebună, iar acum, că m-am gândit la asta, chiar că m-a îndurerat profund.

— Ați făcut-o ca lumea, am zis, deja alergând spre gaură.

Când am ajuns lângă Gazzy, mi-am ridicat mâna.

— Aşa *trebuie,* am spus, bătând palma cu el.

— Max? a zis Angel.

Părea că fusese tăvălită prin făină cenuşie.

— Da, scumpo?

— Plecăm acum?

— Oh, da, am răspuns, o să...

— *Aruncăm în aer cotețul ăsta!* a strigat stolul într-un glas cu mine.

— Total!

Am bătut din palme şi mi-am deschis brațele. Cățeluşul alergă şi-mi sări în brațe. Şi-a scos limba să mă lingă plin de încântare, însă mi-a văzut fața şi s-a gândit mai bine.

Apoi noi toți şase – şapte – ne-am repezit înspre gaură şi-am executat un salt-şi-tuleo care semăna cu o poezie.

EPILOG

142

Nu mai e nevoie să spun, a avut loc o revedere plină de lacrimi, cu poveşti schimbate între noi, răni examinate şi ne-am enervat iarăşi de întreaga tărăşenie.

Ne-am recuperat lucrurile şi ne-am luat zborul spre sud, până la răsăritul soarelui. Apoi am coborât în Everglades şi-am găsit un petic de pământ mai uscat unde să ne culcăm. Ne simţeam istoviţi şi storşi, şi, cu toate astea, foarte bucuroşi să fim din nou împreună. Că am câştigat din nou.

Iggy, copiii mai mici, şi Total, au capotat imediat. S-au ghemuit împreună, precum căţeluşii, murdari şi flenduroşi, iar eu eram atât de fericită să-i am pe toţi nevătămaţi, încât lacrimile mi-au ţâşnit din ochi şi s-au scurs pe obrajii mei juliţi. Fang s-a aşezat lângă mine, şi-am împărţit ultimele noastre cutii de coca-cola caldă.

—Micul dejun al campionilor, a zis, ridicând cutia în sus.

—Ai văzut ce s-a întâmplat cu cealaltă Max? l-am întrebat.

—Nu, de fapt, n-am văzut, a spus. Dar poate că a scăpat.

Am sorbit băutura călâie, simţind cum mi se scurgea prin gâtlejul uscat. *Niciodată* ar însemna c-am s-o văd iar pe cealaltă Max, mult prea curând. Dar n-am avut inima s-o lichidez. Uciderea falsei Max ar fi ca uciderea Eliminatoarei Max, care s-ar uita, uneori, din oglindă spre mine. În afară de asta, ar fi, pur şi simplu, *greşit*.

Eram epuizată, dincolo de istovire, însă ultima oară când mă dusesem la culcare m-am trezit cu gura astupată cu bandă adezivă şi pusă într-un rezervor de izolare. Aşa că nu voiam să-mi închid ochii prea curând.

Rezervorul. M-am cutremurat cumplit numai gândindu-mă la el.

—A fost rău? a întrebat Fang încet, fără să mă privească.

—Mda, am zis, fără să mă uit la el, şi-am mai luat o gură de cola.

Soarele urcase şi mai mult pe cer, aerul era greu şi cald, tot mai cald. Era decembrie. Fusesem pe fugă de ceea ce mi

se părea o veşnicie. Nu ştiam cât de mult mai puteam face asta. Eram terminată şi între rezervor şi Voce simțeam că-mi pierd mințile. Tot nu ştiam sigur cum ne urmăreau Eliminatorii. Mi-am amintit de Angel, făcându-şi campanie să fie lider, şi nu ştiam ce să cred.

— V-ați dat seama că nu sunt eu, cealaltă Max? am întrebat.

— Da.

— Când?

— Imediat.

— Cum? am insistat. Arătăm *identic.* Avea chiar şi cicatrici şi zgârieturile identice cu ale mele. Îmi purta hainele. Cum ne-ați putut deosebi?

S-a întors spre mine şi-a rânjit, făcând ca lumea mea să fie mai luminoasă.

— S-a oferit să ne pregătească micul dejun.

În secunda următoare, ne-am pus pe râs atât de tare, încât mi-au dat iar lacrimile. Fang şi cu mine ne-am sprijinit unul de celălalt şi-am râs, şi-am râs, incapabili să vorbim, o bună bucată de vreme.

Sfârşit